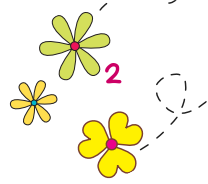

เทพดาตัวร้าย
กับ ยัยลูกเป็ดขี้เหร่

vol.1

ชื่อเรื่อง **เทวดาตัวร้ายกับยักษ์ลูกเปิดขี้เห่ เล่ม 1 [สามเล่มจบ]**

ผู้เขียน **giGanTea / พริน**

ราคา 198 บาท

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติโดยพินแก้วสำนักพิมพ์ ห้ามลอกเลียนแบบ เปลี่ยนแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของนิยาย นอกจากนี้ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์

จัดทำโดย

พินแก้วสำนักพิมพ์ ตู้ ปณ.26 ปณฝ.ราชเทวี

กรุงเทพมหานคร 10401

e-mail : pinkaewpublishing@hotmail.com

www.facebook.com/PinkaewBook

พิสูจน์อักษร

ทีมงานพินแก้ว

ออกแบบปก

MAY

เล่ม 1

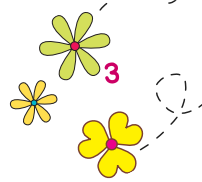

เล่ม 2

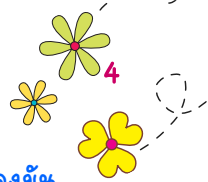
เล่ม 3

คำนำ

สวัสดิ์ค่ะ ผู้อ่านทุกท่าน ที่คือเสียงจากห้วงเบญจมาศหัวใจใหม่ ผู้ซึ่งใช้ชีวิตช่วงหนึ่งทุ่มเทสร้างสรรค์นิยายเรื่องหนึ่งด้วยความตั้งใจและความสุข คำพูดอื่นใดคงไม่มีมากไปกว่า ขอขอบคุณที่ให้โอกาส ขอบใจหนังสือเล่มนี้ซึ่งมาเพราะเราดาตัวร้ายกับขี้ขลาดปีศาจแห่งป่าเบญจมาศเบรคของเราคะ^_^ งานเบญจมาศซึ่งคงไม่สามารถให้อวดบอกร่ำว่าดีเลิศเลออะไร เพราะเราไม่บังอาจหาญกล้าขนาดนั้น เหวอดาตัวร้ายกับขี้ขลาดปีศาจแห่งป่าเบญจมาศนิยายเล่มนี้เรื่องหนึ่งเท่านี้ค่ะ นิยายที่นำจะนำความสุขมาให้คนที่อ่านมันถึงเราจะยึดอยู่กับท่าไม้ได้ว่ามันดีเลิศ แต่เราสามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำ ว่า ท่าไม้ต้องเฉลียวออกมา เมื่อท่าไม้ได้อ่านบางฉากในนิยายเรื่องนี้แบบหอน (สักทีซึ่งจุดสุดยอดของขี้ขลาดอย่างหอน^_^) แต่ถ้าหากท่าไม้ไม่มีปฏิกิริยาดังกล่าวหลังจากอ่านนิยายเรื่องนี้แล้วละก็ เราคงใช้คำบ่นบ่นได้อย่างเดียวว่า ท่าไม้อาจจะต้องไปปรึกษาผู้มีฤทธิ์ทางเวทย์เพื่อทำพิธีปลุกเสกเสน่ห์อันอยู่ลึกเกินหอนซึ่งจะมาเสียแล้วละค่ะ ^^ เราพูดเล่นหยอกหยะคะ แต่จะเบ๊อะไรไป ถ้าท่าไม้จะลองเปิดอ่านมันดู แล้วทดสอบดูว่ามันเบ๊เบ๊เช่นที่จริงหรือไม่ เข้าไปสู่อันวิเศษทางการ ของความรัก และมีความสุขไปด้วยกัน

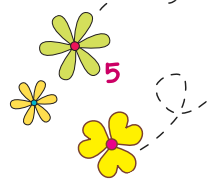

และหากนิยายเรื่องนี้จะมึประโยชน์อะไรบ้าง ก็ขอมอบผลดีของมันให้กับคุณแม่ และทุกคนในครอบครัวของเราที่ทำให้เรารู้ว่าความรักโดยไร้คำนิยามมันเป็หะไร ขอขอบคุณแม่ที่อยู๋เคียงข้างเราเสมอไม่ว่าจะดีหรือร้ายจนนิยายเรื่องนี้จะเป็หะรูปร่างยังไงก็ได้ ขอขอบคุณอ่าที่คอยติดตามเทวดาตัวร้ายกับยัยลูกเป็ดขี้เหร่ ในเวบไซด์ทุกคนที่คอยให้กำลังใจเราเสมอมา ขอขอบคุณแม่ ที่ถึงแม้เราจะไม่ได้เจอกันอีกแล้ว แต่ความรักของทำหก็ยังอยู๋ในหัวใจของเราไม่เปลี่ยนแปลง และขอบคุณ ทำห ที่เปิดหน้าต่าง และกำลังใจจะเปิดหน้าต่างต่อไป ต่อไป และต่อไป

ขอบคุณค่ะ

++gIGAntea++/พริ้ง

เทวดาตัวร้ายกับจิ้งจอกเปิดใจใหม่

รูปเล่มหนังสือเมื่อจัดพิมพ์กับสำนักพิมพ์อินเลิฟ

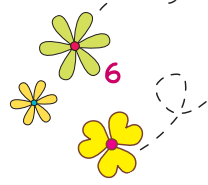
เล่ม 1

เล่ม 2

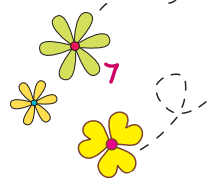
เล่ม 3

เทวดาตัวร้าย กับ ยัยลูกเปิดขี้เทร่

เล่ม 1

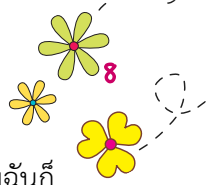

“เฮ้ย ไอ้ริรินเทพหน้าผีมาเว้ย หลบๆ”

เสียงโวยวายของพวกผู้ชายตั้งขึ้นรับกันตลอดทางที่ฉันเดินผ่าน แต่ฉันกลับยิ้มแย้มอย่างมีความสุข โหะๆๆ สมญานาม เทพหน้าผีนี้ มันช่างแท้จริงๆฉันนี่มีอิทธิพลสูงส่งระดับเทพเซียนนะ(๗๗)// เทพแห่งความอัจฉริยะที่สอบเข้ามาด้วยคะแนน100%เต็มทุกวิชา แล้วหน้าผีนี้ก็มาจากหน้าตาอภิมหาโคตะระชี้เหร่ของตัวเองละ (๗๗)๗

แวนชอบกระสิดำหนาเตอะอันใหญ่บังจนมิดไปครึ่งหน้า ผมดำยาวปรกหน้าแบบที่ผีจูนมาเห็นยังต้องตะลึงในความเหมือน บวกกับฟันเขี้ยวสองซี่ที่น่าสยดสยอง สรรค์สร้างให้ฉันเป็นยัยชี้เหร่อันดับหนึ่งของโรงเรียนอย่างไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมาแย่งตำแหน่ง ตั้งแต่วันแรกที่ก้าวเท้าเข้ามาที่นี่

“โหะๆๆ” โรงเรียนนี้นี่มันช่างสงบสุขดีแท้ \(>๐<)/

กำลังหัวเราะรีนเริงไปตามทาง อยู่ๆไอ้วิว เพื่อนห้องเดียวกับฉันก็วิ่งมาลากถูถูกั๊ง พาฉันไปแอบอยู่ในมุมหน้าห้องน้ำ

“ริริน ไปเป็นเพื่อนเราหน่อยดิ” ยัยนั่นพูดด้วยเสียงตื่นเต้นตกใจพอสมควร

“ไปไหนหรือ??” ฉันทถาม อย่างงๆ

“ไปสารภาพรักกับท่านไลท์”

“เฮ้ย!!!” ฉันทตกใจอย่างมาก แม้จะรู้มาตลอดเรื่องที่วิวแอบปลื้มรุ่นพี่คนหนึ่ง

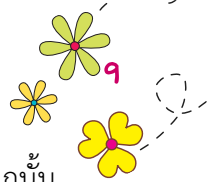
“แกจะมาตกใจอะไรเนี่ย นำไปเป็นเพื่อนกันหน่อย”

“วิว...คิดดีแล้วหรือ ..คือเรื่อง”

ฉันอึดอัดไม่กล้าพูด แม้ฉันจะเป็นเด็กใหม่เพิ่งเข้ามาเรียนที่นี่ได้แค่หนึ่งเดือน แต่กิตติศัพท์ของแก๊งแบล็คแองเจิล ผู้ยิ่งใหญ่แห่งโรงเรียนนี้ มันก็มากมายซะเหลือเกิน

กว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของชาวซุบซิบในโรงเรียนก็คือข่าวของคนพวกนี้น่ะแหละ และยังเป็นข่าวที่มากอयरอกหูฉันทุกวันด้วยเพื่อนในชั้น ทั้งหญิง ชาย และตุ๊ด

ก็พวกมันนะคลังโคล้แบล็คแองเจิลซะยิ่งกว่าคลังดารา พวกผู้หญิงก็มีการตั้งชมรมแฟนคลับขึ้นมาอย่างเป็นกิจลักษณะ (ขอสารภาพว่าทั้งโรงเรียนนี้ ก็เหลือแต่ฉัน เท่านั้นแหละที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิกของชมรมนี้ --”) ส่วนพวกผู้ชาย ก็ชื่นชม สวามีภักดี สถาปนาตัวเองเป็นลูกน้องเหตุผลก็เพราะ... แหมก็คงเดาๆกันได้ ก็เพราะพวก แบล็คแองเจิล น่ะหล่อ เท่ รวย และเก่งสุดๆ

ฉันจำได้คร่าวๆว่า ชื่อกลุ่ม **BLACK ANGEL** นี้มาจากที่พวกนั้น
เอาชื่อต้นของตัวเองมาต่อกัน

Abel

Next

Gene

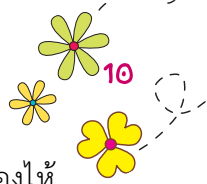
Eli**L**ight

แล้วก็ทำให้ขึ้นด้วยการ เพิ่มคำว่า Black เข้าไป (อันนี้วิวอธิบายให้ฟัง ใน
วันแรกที่ฉันเข้ามาเรียนที่นี่ด้วยสายตาเคลิ้มฝัน -_-) แต่ว่ามันก็ไม่ใช่
ประเด็นหรอกนะ เพราะข่าวคราวของพวกเองเจิลนะ ไม่ได้มีแค่เรื่องว่า
หล่อ เท่ รวย เก่ง อยู่แล้ว ชาวที่ฉันได้ยินอยู่ทุกวันก็คือ

"ยัยพิม ห้อง 4/5 นะที่ไปสารภาพรักกับท่าน จิน มาเมื่อกี่ ตอนนี้
ร้องให้อยู่ในห้องน้ำเป็นชั่วโมงแล้วยังไม่ออกมาเลย" ยัยหมูตุ๋นมากระจาย
ข่าว "คงโดนด่าละเหมือนคนอื่นๆ ไปแล้วอีกคน"

"นี่รู้ป่าว ท่านเน็กซ์ นะยอมคบกับพีน้าตาล 5/3 ที่ไปสารภาพรัก
เมื่อกี่นี้แล้วละ ทั้งยัยนิว ที่คบกันไม่ถึงสัปดาห์แบบไม่บอกไม่กล่าวเลยนะ
ตอนนี้เหมือนยัยนิวมันยกพวกไปตบกับ พีน้าตาลแล้วมั้ง" (แล้วอีกไม่นาน
ต่อมา ก็มีข่าวว่า พี เน็กซ์ทิ้งพีน้าตาล ไปคบผู้หญิงคนอื่นแบบไม่บอกไม่
กล่าวเช่นกัน -_-)

"เราไม่อยากเชื่อเลย ริริน เห็นผู้หญิงคนนั้นรีเปล่า...กำลังทำอะไร
ท่านเอเบิลนะ" ซี้ให้ดูผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่กลางสนามโรงเรียน ที่ท่าทาง (คือ

มันอยู่ไกลนะ จากตึกเรียนมองไปที่สนาม เลยเห็นไม่ชัด) เหมือนร้องไห้ และ กำลังกอดขาผู้ชายตัวสูงๆคนหนึ่งอยู่

"ไม่ไหวแล้ว อย่างนี้ต้องเข้าไปดูใกล้ๆ" ว่าแล้ว ยัยส้มแข่ง และ เพื่อนทั้งชั้นเรียน ก็วิ่งปรู๊ดจากไป สุดท้ายก็ได้ข่าวมาเม้าท์ เอ๊ยมาเล่าให้ฟัง

"ยัยนั่นเป็นดาราสุดฮอตตอนนี้ไง ที่ชื่อก็บีบชี่นะ" ส้มแข่งพูด

"ถูกท่านเอเบิลทิ้ง ตามฟอร์มแหละ" อันนี้แม่็ค พูดเหมือนเห็นใจ แต่หน้าตามันนี่ บ่งบอกชัดเจนว่า ท่านเอเบิล เท่สุดๆไปเลย >□< //

"ยัยนั่นไม่ยอม เลยมาตามถึงโรงเรียน ร้องห่มร้องไห้ กอดขาไม่ให้ ท่านเอเบิลจากไป" ยัยหมูตุ๋น

"ท่านเอเบิล พูดแค่คำเดียว ยัยนั่นก็ปล่อยมือเลยละ.." ไอ้แม่็ค เหมือนสมองตอนนี้เป็นเมมโมรี่ของคอมพิวเตอร์ จำได้ทุกคำพูด(ทำไมตอนเรียนมันไม่จำแบบนี้มั้งพะ)

"อย่าทำให้ฉันรำคาญเธอมากไปกว่านี้....ถ้าฉันบอกว่าจบ..ก็คือจบแบบนี้มๆ เท่สุดๆเลยริริน อยากเป็นอย่างท่านเอเบิลบ้างจ้ะ >O< "

"เท่ตรงไหน ผู้ชายใจร้ายละไม่ว่า ผู้หญิงเค้าอ่อนหวานขนาดนั้น นอกจากไม่เห็นใจแล้วยังทำร้ายจิตใจเค้าเพิ่มขึ้นไปอีก" ฉันทพูดอย่างใจคิด แต่พอพูดจบ บรรยากาศรอบตัวกลับดูวังเวงน่ากลัวขึ้นมาทันที ก็พวกเพื่อนๆนะซิมองฉันอย่างกะไปทำผิดกฎหมาย ฐานฆ่าคนตายหรืออะไรสักอย่าง ที่ชั่วร้ายหาคำบรรยายไม่ได้มา ถ้าไม่เพราะว่าพวกมันต้องลอกการบ้านฉันละก็ ป่านนี้มันคงฆ่าตัดตอน หั่นศพฉันทิ้งแล้วแน่ๆ โทษฐานไปบังอาจลบหลู่ท่าน แบล็คแองเจิลของพวกเขา

หลังจากนั้นฉันก็ไม่กล้าพูดถึงแบล็คแองเจิลอีกเลย แม้จะแงตีหรือแงร้าย (และฉันก็ไม่ค่อยจะเห็นข่าวแงตีของพวกเขาสักเท่าไร --) แต่ก็ขออีกข่าวล่าสุดแล้วกัน อันนี้ฉันได้ฟังแล้วก็ยังสยดสยองไม่หาย เรื่องมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อ 2-3วันนี่เอง

"ฉันจะบ้าตาย นั่งผู้หญิงคนนั้นมันกล้าดียังไง มาทำกับท่านไลท์อย่างนี้" ยัยตุ๊ดตีตีโวยวายทันทีที่เข้ามาถึงห้อง ทำให้เพื่อนๆ ต่างเข้ามารุมล้อมกันใหญ่

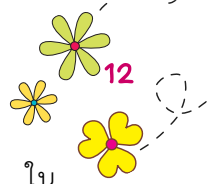
สรุปก็ได้ความว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งได้ข่าวว่าเป็นดาวโรงเรียนอะไรสักอย่าง บุกเข้ามาที่โรงเรียนของพวกเรา เข้าไปหาพีไลท์ ถึงในห้องน้ำชาย (ซึ่งนั่งตีตีที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วย) ไม่พูดพรั้มทำเพลง เธอก็กระโดดจุมพีไลท์อย่างดุเดือด จมทุกคนในห้องน้ำ ตาค้างไปตามๆกัน

หลังจากจุมกันนั่นเนี่ยยังกะปลาหมึกผสมพันธุ์แล้ว (อันนี้คำพูดนั่งตีตีนะไม่เกี่ยวกะฉัน --) ยัยนั่นก็แนะนำตัวว่าชื่อเซอร์รี่ อยากรจะเป็นแฟนกับท่านไลท์

นั่งตีตี บรรยายเหตุการณ์ว่า

"ท่านไลท์ ยิ้มแค้นปากนิตเดียว แล้วไล่ทุกคนในห้องน้ำออกมา ฉันเดินออกมาเป็นคนสุดท้าย พอหันกลับไปมอง ก็เห็นว่านั่งคนนั้นกำลังกอดจุมท่าน อย่างดุเดือด แถมยังกำลังพยายามแกะกระดุมเสื้อของท่านไลท์ ออกอีกต่างหาก"

พอออกมาจากห้องน้ำ ตีตีที่ยังยืนแอบฟังอยู่ข้างนอก ก็ได้ยินเสียงครวญครางของเซอร์รี่ดังออกมา แล้วมันก็สรุปให้เพื่อนฟังว่า

"ฉันคงไม่ต้องบอกพวกแกนะว่า นิ่งนั่นมันทำอะไรท่านโลห์ ในห้องน้ำ...นิ่งผู้หญิงสารเลว...ผู้ชายโรงเรียนมันไม่มีรีંગ ถึงต้องมายุ่งกับท่านโลห์ของเรา" แล้วบรรยากาศในห้องก็คุกรุ่นขึ้นมา พวกผู้หญิงต่างเคียดแค้น โกรธเคือง แต่ผู้ชายกลับพากันชื่นชม ยกย่องกันใหญ่

"เออ แล้วพีแนนซี่ ม.6 ที่กำลังคบกับพีไลท์อยู่ล่ะทำยังไง เนี่ยเรื่องพีฝน ที่กำลังคบพีไลท์ด้วยเหมือนกัน ก็ยังไม่เคลียร์เลยนะ" ฉันทสงสัย

"ริรินเธอ นี่ไม่รู้จะอะไรจริงๆเลย คนอย่างท่านโลห์ แห่งแบล็คแองเจิลนะ เค้าไม่เคยคบใครแค่นคนเดียวอยู่แล้ว และท่านก็ไม่ได้เป็นแฟนกับใครด้วย แค่นั่นเฉยๆ เธอเข้าใจมะ"

ยัยดีดีอธิบายให้ฟังเหมือนสอนเรื่องทีมนุชย์ทั่วไปรู้กันดีอยู่แล้ว ไม่ได้เป็นเรื่องผิดปกติ सामัญญแต่อย่างใด เช่นหนึ่ง บวกหนึ่งเป็นสอง อะไรแบบนั้น แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี -_-"

แค่นั่นเฉยๆ แต่ข่าวที่เพื่อนเคยเล่าให้ฟังนั่น บอกว่าพีแนนซี่ประกาศว่าเป็นเมียของพีไลท์แล้วนี่นา (มันเก็บตก มาเล่าให้ฟังจากสงครามการตบตีครั้งล่าสุดระหว่างพีฝน กับพีแนนซี่) แต่ก็ไม่กล้าพูดออกไปมาก เดียวโดนรุมประชาทัณฑ์

ฉันละงง พวกนี้จริงๆ ไม่รู้จะคลั่งไคล้ แบล็คแองเจิล อะไรกันนักกันหนา ถ้ามองกันด้วยสายตาเป็นกลางแล้ว พี่พวกนั้น ก็แค่ผู้ชายเจ้าชู้เพลย์บอยหาแก่นสารไม่ได้และคอยทำร้ายจิตใจผู้หญิงไปวันๆ เท่านั้นเอง (ความจริงฉันก็ไม่อยากจะเรียกพวกแบล็คแองเจิลว่าพี่หรอกนะ แต่ว่าพวกเขาอยู่ ม.5 เป็นรุ่นพี่ฉัน เพื่อนๆในห้องก็ให้ความเคารพ ยกย่องกันยิ่งกว่าเทพเจ้า เรียกว่า *ท่าน* ตีตปากกันทุกคำ ที่ฉันฝันทนนเรียกพี่นี่ก็โดนเขม่น

นิดๆแล้วนะ ขอให้ไม่ให้เกียรติท่านแบล็คเองเจลอย่างเพียงพอ ความจริงฉันล่ะรู้สึกอดมืออดคอกับพวกนั้นไม่ได้จริงๆ สิ่งที่เราเองเจลทำนี่ ถือว่าเลวร้ายมากเลยนะ แต่ทำมัย ทำมัย ถึงไม่มีใครมองเห็น)

หรือเพราะว่าฉันเป็นเด็กใหม่ที่สอบเข้ามาตอน ม.4 ไม่ได้เรียนที่นี้ตั้งแต่ต้น ต้น แกมฉันยังไม่เคยเห็นหน้าคาคาดา หรือรู้จักกับพวกแบล็คเองเจลก็ได้ เลยทำให้ฉันไม่รู้สึกเหมือนเพื่อนๆ

เอาล่ะกลับมาเข้าเรื่องของยัยวิวเพื่อนฉันกันต่อ

"วิว..คิดดีแล้วเหอ..คือวิวก็รู้ใช่ไหมว่าพีไลท์นะเป็นเพลย์บอย..."

"ฉันคิดดีแล้ว แกอย่ามาพูดมากจะไปเป็นเพื่อนฉันมัยบอกมา!!.."

ฉันมองเพื่อนอย่างหนักใจ รู้ว่าวิวคงไม่เปลี่ยนใจแน่ๆ แต่ฉันก็ยังไม่วะความพยายาม

"วิว..ความจริงโรงเรียนนี้ยังมีผู้ชายอีกตั้งเยอะแยะ พวกดารานักร้อง นักกีฬา พี่ๆลูกชายนักการเมือง หล่อๆรวยๆที่เรียนอยู่โรงเรียนเรากันอื่นๆก็เท่ไม่แพ้พีไลท์เลยนะ เราว่าวิวสนใจคนอื่นดีกว่าไหม"

ฉันพยายามโน้มน้าวเพื่อนให้มองคนอื่น ซึ่งโรงเรียนของฉันจริงๆแล้วเป็นโรงเรียนTop hit ของพวกคนพิเศษๆเลยนะ มีแต่บรรดา พวกลูกคนใหญ่คนโต คุณหนู คุณชายไฮโซ ดารานักร้องชื่อดัง เรียนอยู่เต็มไปหมดจนแทบจะเหยียบกันตาย แต่พวกนั้นกลับไม่ได้ถูกกรี๊ดกร๊าด คลั่งไคล้เหมือนแบล็คเองเจล สักนิดเดียว

" ก็ฉันชอบท่านไลท์ จะให้ทำยังไง ถ้าแกไม่สนับสนุนก็อย่ามาห้าม!! "ยัยวิวเริ่มเสียงดังอย่างคนถูกขัดใจ " ที่ฉันมานี่ก็แค่จะขอให้แกไปเป็นเพื่อนเท่านั้นนะ ถ้าไม่เต็มใจจะไปก็บอกมา นึกว่าฉันจะง้อริ้ง "

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะวีว...เฮ้อ" ฉันมองหน้าวีว อย่างลำบากใจ การที่ฉันยอมไปเป็นเพื่อนก็เท่ากับสนับสนุนให้วีวทำสิ่งที่ผิด (ฉันคิดว่ามันคือสิ่งที่ผิดพลาดและเลวร้ายที่สุดเลยล่ะที่ผู้หญิงเราจะไปสารภาพรักกับผู้ชายอย่างนั้น...เพราะจากเรื่องราวที่ฉันรับรู้มาตลอดหนึ่งเดือนนี้..มัน...)

แต่ถ้าไปด้วย บางทีอาจช่วยแก้ไขอะไรได้บ้าง...บางที...อาจช่วยวีวได้

15.15 น. ณ โรงยิมของโรงเรียน

โรงยิมวันนี้จากที่เคยเงียบสงบ กลับมีเสียงกรี๊ดกร๊าด ดังกระหึ่มยิ่งกว่าม็องคอนเสิร์ต ไม่นักเรียนมาจากไหนกันมีดฟ้ามัวดิน ทั้งโรงเรียนของฉัน และจากต่างโรงเรียน คนเยอะมากจนล้นออกมานอกประตู

ฉันกับวีวซึ่งตอนนี้แต่งองค์ทรงเครื่องซะอย่างดี เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดนักเรียนมาเป็นเสื้อสายเดี่ยวสีแดง กับกระโปรงสั้น (ซึ่งคงจะดูน่ารักกว่านี้ถ้ามันไม่สั้นซะขนาดนั้น-_-;) พร้อมกับแต่งหน้าและฉีดน้ำหอมฉุนกึก ต่างง็งงกับเรื่องที่เกิดขึ้น

"น้อง วันนี้ที่โรงยิมมีงานอะไรหรือ ทำไมคนเยอะอย่างนี้" วีวลากเด็ก ม.ต้นคนหนึ่งที่กำลังพยายามเบียดเสียดผ่านพวกฉันเข้าไป ออกมาถาม

"พี่ไม่รู้หรือ วันนี้แบล็คแองเจิล ลงแข่งบาสกับนักกีฬาโรงเรียน เซนต์จอร์จีโอ" ยัยเด็กนั่นมองพวกฉันอย่างงงๆ

" ไม่จริงเป็นไปได้ไง ทำไมฉันไม่เคยรู้มาก่อน >O<!!! " วิวส่งเสียง
แหลมสุดความสามารถด้วยความประหลาดใจ

ซึ่งก็มาอยู่หอรกนะ... เพราะถ้าเป็นเรื่องของแบล็คแองเจิลละก็วิว
ไม่เคยตกข่าวอยู่แล้ว การไม่ระแคะระคายถึงการเคลื่อนไหวของแบล็คแอง
เจิลครั้งใหญ่อย่างนี้คงทำลายความภาคภูมิใจของเธอในฐานะสาวกผู้มีความ
รักภักดีอย่างสูงสุดต่อเหล่าเทพเหล่านั้นไปพอควรเลยละ - -"

" หนูก็เพิ่งรู้เหมือนกัน ได้ข่าวประมาณว่า ยัยเซอร์รี่แฟนใหม่ท่าน
โลที่นะเป็นแฟนกับกัปตันทีมบาสโรงเรียนนี้ พอยัยนั้นสลัดรักมาหาท่าน พี่
นักบาสคนนั้นเลยขนลุกน้องมาบุก แล้วทำแข่งบาสกันนี้แหละ... หนูรู้เท่านี้
แหละพี่ ขอเข้าไปก่อนนะ การแข่งจะเริ่มแล้ว" เด็กคนนั้นดึงมือวิวออกจาก
แขน แล้วรีบเบียดเสียดผ่านผู้คนเข้าไปข้างใน

"กรี๊ดๆๆๆ!!!! แบล็คแองเจิล จะแข่งบาส " วิวท่าทางเหมือนคน
กำลังจะคลั่ง เธอส่งเสียงกรี๊ดออกมาดังลั่น แต่เนื่องจากตอนนี้ในโรงยิมมี
คนกรี๊ดกร๊าดมากมายอยู่แล้ว วิวเลยยังไม่ถูกมองว่าบ้าไป

" วิว ใจเย็นๆ " ฉันทพยายามเรียกสติเพื่อน

" แบล็ค..แอง...เจิล...จะแข่งบาส..." วิวเหมือนละเมอ แล้วอยู่ๆ
หน้าตาก็ส่งแววมุ่งมั่นน่ากลัวออกมา

" ยังไงฉันต้องได้ที่นั่งที่ดีที่สุดให้ได้! แองเจิลจะต้องมองเห็นฉัน" ว่า
แล้ววิวก็ลากฉัน เบียดเสียดฝ่าฝูงชนเข้าไปในโรงยิมด้วยกำลังอันมหาศาล

ฉันคิดว่าเวลาผ่านไปนานสักสิบปีแสงได้ละมัง กว่าเจ้าดวงจ๊ก
กะแระและดวงทิน ของเหล่ากองเชียร์เข้ามาได้

ฉันมองวิวอย่างทิ้งใจในความสามารถของเธอมากๆ เพราะต้องเป็นคนที่มีความถึกบึกบึนหรือไม่ก็เพราะความมุ่งมั่นแรงกล้าอย่างแท้จริงเท่านั้นละ ที่จะทำให้ผู้หญิงตัวเล็กๆคนหนึ่งลากผู้หญิงตัวเล็กๆอีกคนผ่านกำแพงมนุษย์กองเชียร์ที่หนาแน่นจนแทบไม่มีช่องอากาศหายใจเข้ามาได้

วิวลากฉันเดินต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ จนมาถึงอัฒจันทร์แถวที่หนึ่งซึ่งติดกับสนาม และถือว่าเป็นที่ที่ดีที่สุดในการดูการแข่งขันเลยเชียวนะ แต่ตอนนี้ตรงนั้นมีเด็กผู้หญิง น่าจะอยู่ ม.4 เหมือนฉันนั่งอยู่ แต่วิวก็ไม่ได้เกรงกลัวแต่อย่างใด

"ฉันให้พวกเธอหมิ่นning ชื่อเก้าอี้สองตัวนี้" ฉันหันไปมองยัยวิวตาโตเหยี้ยจะทุ้มมากไปรีเปลา

"จะบ้ารีง!!! กว่าฉันจะได้เก้าอี้นี้มามันยากขนาดไหน เรื่องอะไรฉันจะต้องยอมแลกกับเงินของเธอ" ยัยนั่นตะโกนใส่หน้าวิวอย่างไม่แคร์

" งั้นฉันให้ ทำหมิ่น จะเอาไม่เอา" ตอนนี้นอกจากฉันที่อึ้งแล้ว ยัยพวกนั้นยังอึ้งไปด้วย

" ถ้าพวกเธอไม่เอาเงิน แล้วจากไปตีๆ ฉันคงต้องใช้กำลัง.."

"เธอจะทำอะไรพวกฉัน จะบ้ารีง" ยัยนั่นมีเสียงกังวล

" เธอไม่รู้ใช่ไหมว่าฉันนะลูกใคร ถ้าไม่รีบลุกไปตอนนี้ละ ฉันจะโทรสั่งการ์ดของพ่อ มาลากพวกเธอไปรุมโทรมซะ"

" เฮ้ยวิว!!!"ฉันอุทานอย่างตกใจในความคิดเพื่อน แต่ดูท่าทางวิวจะไม่สนใจอะไรอีกแล้วทั้งนั้นในโลกใบนี้

"ฉันพูดจริงๆ จะเอาเงินหรืออยากได้ออย่างอื่น" วิวหยิบเงิน และโทรศัพท์ในกระเป๋าออกมา

" เซอะ ทำมาเป็นขู่ อยากรไ้ได้นักก็เอาไปเลย " ว่าแล้วเด็กพวกนั้นก็ลุกขึ้น หยิบเงินในมือของวิว แล้วเดินสะบัดหน้าจากไปอย่างหงุดหงิด

วิวนั่งลงอย่างสนใจ

"วิว เมื่อกี้ วิวแค้นขู่พวกนั้นเฉยๆไซ่มะ ไม่ได้คิดจะทำจริงหรือไม่ใช่รีเปล่า"ฉันสะกิดถาม

"เปล่า ฉันไม่ได้ขู่..." วิวหันมามองหน้าฉัน เหมือนเรื่องที่กำลังพูดเป็นเรื่องธรรมดา "เพื่อแบล็คแองเจิล ฉันทำได้ทุกอย่าง"

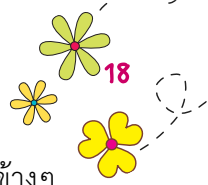
ฉันมองอย่างไม่อยากเชื่อ และอึดอัดกับวิวตอนนี้มาก ถึงแม้ฉันกับวิวไม่ได้ถึงขั้นเป็นเพื่อนซี้ปักกัน แต่ที่คบๆกันมาฉันก็คิดว่าวิวเป็นคนดี มีน้ำใจ น่าคบคนหนึ่ง แต่เหตุการณ์วันนี้...

"ไม่หรอกว่า วิวคงไม่ทำจริงๆหรอก " ฉันบอกตัวเอง และเลิกสนใจกับเรื่องเมื่อครู่ ฉันหันไปมองทางสนาม เพื่อมองหาแบล็คแองเจิล วันนี้จะได้เจอสักที หลังจากได้ยินแต่เสียงร่ำลือ...

ที่กลางสนามมีผู้ชายตัวสูงๆประมาณ สิบกว่าคนกำลังซ้อมบาสกันอยู่ 'สงสัยพวกนี้ละมั้ง แบล็คแองเจิล' ฉันพยายามพิจารณาพวกเขา

ความจริงตรงนั้นมีแต่ผู้ชายหน้าตาดีๆทั้งนั้น ทุกคนตัวสูง เท่ หน้าใส แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดทำให้คนต้องคลั่งไคล้กันอย่างนี้เลยนี่นาก็แค่เด็กวัยรุ่น หน้าตาดีทั่วไป อาจมีเด่นๆหน่อยก็คนตรงกลางที่ทำหน้าที่ส่งบอลให้คนอื่น ที่ดูจะหล่อเด่นออกมามากกว่าทุกคนอย่างเห็นได้ชัด

"วิว คนไหนเป็นคนไหนอะ "ฉันสะกิดถามวิวซึ่งตอนนี้สายตาไม่ได้อยู่ที่สนาม แต่มองไปทางห้องแต่งตัวนักกีฬา ยัยวิวเหมือนไม่ได้ยินเสียงฉัน

ฉันสะกิดไปตั้งหลายครั้งแต่เธอก็ไม่ยอมหันมา ฉันเลยหันไปถามคนข้างๆ แทน

"นี่เธอรู้รีเปลา ในสนามนะมีใครบ้าง ใครเป็นใครเธอ " พอถามไป แล้วก็ฟังมองเห็นเครื่องแบบยัยนั้นว่าเป็นเด็กจากโรงเรียนอื่น ' ว๊าแล้วจะรู้เรื่องกันไหมเนี่ย - - ? '

"อ้อ นันั้นะคนตรงกลางที่เท่าที่สุด คือท่านริวมะ>///
เป็นกับตัน ทีมบาสโรงเรียนฉันเอง เท่าที่สุดเลยนะ พวกฉันนะเป็นแฟนคลับของท่านละ หล่อใช้ไหมละ ท่านริวมะนะคือความภูมิใจของโรงเรียนพวกเราเลยนะ ใครๆก็ชอบท่านทั้งนั้น มีแต่นั่งเซอร์รี่ไม่รักดีเท่านี้แหละ ที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ทั้งท่านริวมะ มาหาเองจั่งเองเงินอะไรก็ไม่รู้ของโรงเรียนพวกเธอ"

อ้าวนั่นไม่ใช่พวกแบล็คแองเจิลหรือเธอ ฉันเริ่มงง แล้ว พวกแองเจิลอยู่ที่ไหนละ

ยังไม่ทันได้คิดต่อ อยู่ดีๆก็มีเสียงกรี๊ด ดังกระหึ่มขึ้น จนโรงยิมแทบแตก (ซึ่งตอนนี้แก้วหูของฉันมันคงแตกไปก่อนแล้ว - -)

เสียงกรี๊ดดังขึ้น ดังขึ้น และดังขึ้นเรื่อยๆอย่างไม่มีที่ท่าจะหยุด (เสียงที่ดังที่สุด คงเป็นของยัยวิวเพื่อนฉัน และยัยเด็กต่างโรงเรียนที่นั่งข้างฉันนี่แหละ ยัยนั้นตอนมีเสียงดังที่แรก ก็ตกใจเป็นเพื่อนกันอยู่ แต่แค่แป๊บเดียวเท่านั้น แค่อะมองเห็นอะไรบางอย่าง เสียงกรี๊ดก็เกิดขึ้น จนฉันอุดหูไว้แทบไม่ทัน)

ฉันพยายามเอามืออุดหูตัวเองเอาไว้ให้ปลอดภัยและแน่นหนาที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วมองไปตามสายตาของทุกคน ที่ตอนนี้จับจ้องอยู่ที่ทางเดินออกจากห้องพักของนักกีฬา

ฉันมองเห็นนักเรียนหญิงเป็นร้อยพยายามปีนข้ามรั้วเหล็กที่กั้นสนามกับอัฒจันทร์เข้าไปข้างใน แต่มีนักเรียนชายที่ผูกผ้าสีดำซึ่งปิดตราอะไรสักอย่างไว้ที่แขนเข้ามาขวาง นักเรียนชายพวกนั้นกระจายตัวกันรอบสนามยื่นขีตริมรั้วเหล็กทำตัวเป็นกำแพงมนุษย์กันพวกผู้หญิงเอาไว้

สายตาฉันมองเลยผ่านไปทางเดิน แล้วก็พบกับ...

ความเจิดจ้าของแสงอะไรสักอย่าง มันสว่างมากจนฉันต้องปิดตาเอาไว้

แล้วหัวใจของฉันก็เต้นรัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ไม่เคยเป็นเลยตลอดชีวิตเกือบสิบหกปี

พวกนั้น ผู้ชายพวกนั้น ต้องไม่ใช่คนแน่ๆ...ไม่มีทาง

ไม่มีทางที่มนุษย์คนไหน จะงดงามได้ขนาดนี้ ไม่มีทางที่มนุษย์คนไหน จะสง่างาม และสว่างเจิดจ้าได้อย่างนี้ ต้องไม่ใช่ ไม่ใช่แน่

“กรี๊ดดดดดด ๆ ๆ ๆ ๆ แอ้งเจิล แบล็ค แอ้งเจิล กรี๊ดดดดดดดด ๆ ๆ ๆ ๆ” เสียงตะโกนกรี๊ดร้องอย่างนี้ดังไปทั่วสนาม

ฉันไม่สงสัยแล้วว่าทำไมพวกนี้ถึงเป็นแอ้งเจิล ไม่สงสัยแล้วทำไมถึงได้มีคนหลงใหลคลั่งไคล้จนยอมแลกทุกอย่าง ผู้ชายสี่คนนั้น หล่อมาก หล่อเหมือนเป็นเทวดาที่เทพเจ้าสร้างมาให้งดงามทุกอย่าง อยากรู้ที่ติ

หล่อเหมือนกับไม่ใช่คน!!

พวกเขาเดินเข้ามาช้าๆ ท่ามกลางเสียงกรี๊ดต้อนรับยาวนานอย่างไม่รู้จบ ข้างหลังพวกเขา มีผู้หญิงหกคน เดินตามมาด้วย แต่ละคนก็พยายามเบียดแทรกกันขึ้นมาให้ตัวเองโดดเด่น และพยายามเดินเข้าไปหาแอ้งเจิล แต่นักเรียนชายที่ทำหน้าที่เป็นการ์ดอยู่ เชิญเธอเหล่านั้นมานั่งบนที่นั่ง

พักของนักกีฬาข้างสนามซะก่อน (ที่นั่งของฉันเป็นแถวหนึ่ง แต่ยกพื้นสูงขึ้นกว่าพื้นสนาม เลยไม่ถูกการ์ดที่ยืนซิดร้ออยู่บัง)

ผ่านไปนานประมาณสิบวินาที กว่าที่ หัวใจของฉันจะกลับมาเต้นตามปกติ และสติเริ่มกลับมา ฉันหันไปถามวิว

" วิว ใครเป็นใครบ้างเธอ??" แต่สถานการณ์คงจะยังไม่อำนวย เสียงกรี๊ด ยังคงดังต่อเนื่องยาวนาน กลบเสียงฉันไปหมด และตัววิวเองก็เหมือนยังไม่มึสติดอะไรทั้งนั้น

พวกแองเจิล มารวมกันที่กลางสนาม โบกมือทักทายให้กับผู้คน ยังกะว่านี่เป็นงานคอนเสิร์ต ไม่นานก็มีนักเรียนชายที่ผูกผ้าสีดำที่แขนสีคนซึ่งฉันจำได้ว่าหนึ่งในนั้นคือไอ้แม่คเพื่อนฉันนั่นเอง หอบตะกร้าดอกกุหลาบสีแดง สีขาว สีเหลือง และสีชมพู เข้าไปในสนาม

พวกนั้นแยกกันเดินตามแองเจิล ที่เดินไปริมสนามคนละฝั่ง ผู้ชายผมดำตาดำขลับหนึ่งในกลุ่มแบล็คแองเจิล เดินมาอ้อมจันทร์ฝั่งของฉัน เขาโยนดอกกุหลาบ ให้ผู้หญิงที่อยู่บนอัฒจันทร์ และเพื่อนๆในแก๊งก็ทำอย่างเดียวกันที่ฝั่งอื่น ไม่ต้องบรรยายหรอกนะ ว่าเสียงกรี๊ดมันจะดังขนาดไหน

จากที่ฉันคิดว่า มันดังซะจน จะไม่สามารถดังได้กว่านี้อีกแล้ว กลับดังเพิ่มขึ้นเป็นสิบๆเท่า พวกผู้หญิงที่อยู่บนอัฒจันทร์ต่างพากันลุกขึ้น เสียงร้องตะโกนบอกให้ส่งดอกกุหลาบมาทางนี้ มาทางนี้ ดังไปทั่ว แม้แต่ยัยเด็กต่างโรงเรียน แพนคลับท่านมะมะ อะไรสักอย่างเมื่อกี้ ก็เอากับเขาด้วย

ฉันยังคงนั่งหุจดอยู่ที่เดิม พยายามเอามือปิดหูเอาไว้ให้สนิท มองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างงั้น นี่ฉันกำลังดูการแข่งขันกีฬา หรือว่าดูคอนเสิร์ตของนักร้องยอดนิยมกันแน่

นายคนนั้นเดินมาถึงสนามด้านหน้าของฉัน เขามองมาทางฉัน
อย่างแปลกใจ

" ท่านไลท์คะ!! ท่านไลท์ทางนี้" เสียงยัยวิวกรี๊ด พร้อมกับโบกไม้
โบกมือเรียกร้องความสนใจ

'อ้อ นายคนนี่คือพี่ไลท์ที่ยัยวิวคลั่งไคล้ นั่นเอง ' ฉันมองสบตากับ
นายนั้น ด้วยความบังเอิญ

ไลท์หยิบดอกกุหลาบดอกสุดท้ายออกมาจากตะกร้า ก้มลงจูบ
อย่างบรรจง และโดยไม่คาดคิดเขาก็โยนดอกกุหลาบดอกนั้นมาตรงที่ฉันนั่ง
อยู่ แต่ก่อนที่ดอกไม้จะมาถึงฉัน ก็มีมือกว่าสิบคู่อื่นออกมา ทั้งผลักทั้งดัน
ช่วยชิตตีแขนกัน เพื่อแย่งชิงดอกกุหลาบนั้น

ฉันเงยหน้ามองความวุ่นวายที่อยู่บนหัว ตอนนี้ดอกกุหลาบอยู่ใน
มือของ วิว กับยัยเด็กต่างโรงเรียน โดยมีผู้หญิงอีกหลายคนมาก เข้ามาตบ
ตี แย่งชิง ดอกกุหลาบด้วย

"นี่มันของฉันนะนั่งหน้าปลากัด" ยัยวิวตะโกนด่า

"นี่มันของฉัน เขาตั้งใจจะโยนให้ฉัน นั่งหน้าปลาไหล"

"กรี๊ด แกจะมากไปแล้วนะ ออยากเจอดีไซม์้ย"

"เอามาสิ นี่มันของฉัน"

"นี่มันของฉัน"

พวกนั้นดิ่งกันไปดิ่งกันมา ถ้าไม่ติดว่ามีฉันนั่งคั่นอยู่ตรงกลาง มัน
คงกระโดดถีบไซค์ก็ถีบใส่กันไปแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ ฉันตอนนี้ก็บี๊แบน
เจ็บตัวเพราะลูกหลงจากการตบตีของพวกมันนั่นแหละ สงครามเริ่ม
รุนแรงขึ้นทุกขณะพวกนั้นไม่มีใครยอมใคร

ฉันต้องเอามือป้องหัวเอาไว้ กลัวว่า พวกบ้านี้คนใดคนหนึ่งจะทิ้งหัวฉัน ขึ้นไปเป็นอาวุธ มันดิ่งกันไปดิ่งกันมา ฉันลอบมองไปยังอัมจันทร์ฝั่งตรงข้าม ก็อยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับฝั่งของฉันทั้งนั้น บางกลุ่มถึงขั้นลงมือตบตีใช้กำลังเข้าสู่กันแล้ว

นี่มันจะบ้ากันเกินไปแล้วนะ *- คู่อัฟฟี่แบล็คแองเจิล สีตัวนั้นกลับยืนยิ้มหัวเราะร่า กับสิ่งที่เกิดขึ้นจากฝีมือพวกมัน ฉันไม่เรียกมันว่าพี่แล้ว ไอ้พวกผู้ชายเฮงชวยเอ๊ย มีความสุขที่เห็นผู้หญิงตบกันแย่งชิงแค่ดอกกุหลาบของมันนั้กัใจใหม่!!!

ฉันลุกขึ้น แล้วไม่รู้จะไปเอาแรงมาจากไหน จึงสามารถดึงดอกกุหลาบสีแดงดอกนั้นมาจากนังชะนีที่นกกามทั้งสิบกว่าตัวได้ในครั้งเดียว พวกนั้นกำลังอึ้งกับพลังอันมหาศาลของฉันอยู่ ยังไม่ทันที่พวกมันจะได้สติฉันก็เขวี้ยง ดอกกุหลาบนั้นไปกลางสนาม ก็จะให้ดอกไม้นี้ไปให้พันๆ จะได้ไม่ต้องมีใครมาแย่งดอกไม้ที่นั่นบนหัวฉันอีก

แต่ทว่า โอ้วว ไม่นะ!!!!!!

พระเจ้าช่วยกล้วยชุบน้ำผึ้งปิ้ง O_O!!!

.... ดอกกุหลาบนั้น...

...ดอกไม้สีแดงดอกนั้น

“=□=!”

มันไปตกลงบนหัวของไอ้ผมดำนั้นอย่างพอดีพอดี!!!

โออออออออออ ม่ายยยยยยยย ฉันต้องถูกแฟนคลับมันฆ่าตายแน่ๆ!!!! T[]T!!

อยู่ๆทุกสิ่งก็หยุดการเคลื่อนไหว ความเงียบสนิทเข้ามาครอบครอง
อากาศรอบตัวฉัน ทั้งสนามหญ้ากริบ...ไม่มีแม้แต่เสียงหายใจ ไอ้ผมดำก้ม
ลงหยิบดอกกุหลาบดอกนั้น ที่หลังจากกระแทกหัวมันแล้วก็กระเด็นตกพื้น
ไปขึ้นมา

"ใครเป็นคนทำ"

เสียงเย็น ยะเยือก ซึ่งทำเอาฉันเสียวสันหลังวาบ

ไลท์ หันมามองอ้อมจันทร์ฝั่งของฉันด้วยสายตาโกรธจัด มันค่อยๆ
เดินมาทางฉัน

สนามหญ้ามาก มีแต่เสียงเดินของมันกับเพื่อนก้องสะท้อนไป
ทั้งยิม เหมือนกับเสียงหัวใจของฉันที่มันเต้นรัว ดังยิ่งกว่าเสียงรถมอเตอร์
ไซด์ที่เด็กแว้นมันบิดแข่งกันที่ถนนหลวงทุกคืนซะอีก พ่อจ๋าแม่จ๋า คุณปู่
คุณตา รรินคงจบชีวิตลงในวันนี้แล้วแหงๆ แง

ฉันหันไปมองรอบๆก็พบว่า พื้นที่รอบตัวฉันว่างเปล่า พวกนั่งชะนี
ที่ตบตีกันอยู่เมื่อกี้ ถอยหลังห่างจากฉันไปเป็นโยชน์ แม้แต่ยัยวิวก็ยังไป
เบียดชิดกับยัยผู้หญิงที่มันตบกันแยงดอกกุหลาบเมื่อก็อย่างแนบแน่น

"เธอไซ้มัยที่เป็นคนทำ"

เสียงนี้มันผ่านการแซ่แข่งมารีโงพะ ทำไมถึงได้เย็นยะเยือกชวนขน
หัวลุกอย่างนี้ TOT~~!!

ฉันมองหน้ามันอย่างตกตะลึง ดวงตาคมกริบของไอ้ผมดำสว่างจ้า
ยังคงมีไฟลุกโชนอยู่ข้างใน ใบหน้าที่แสนจะหล่อเหลาอย่างเทพบุตรของมัน
ตอนนี้ในสายตาฉันมันดูบิดเบี้ยวน่าสยดสยองยิ่งนัก ถ้ามองไม่ผิด นั่นมันมี
เขา กับหาง งอกออกมาแล้วไซ้ใหม่ ไม่นะ ม่ายยยย ออย่ามาควักไส้กินดับ

เค้านะ แงๆ >[]<!! ไอ้ผู้ชายบ้าเอ๊ย ทำไมมันถึงได้มากลัวอย่างนี้ มันเป็น ANGEL ไม่ใช่เธอ ANGEL ก็ต้องเป็นเทวดาใจดีดี นี่มันปีศาจซัดๆ ไอ้ปีศาจจอมมารเทวดา >[]<

ฉันเจียบ ไม่มีแรงแม่แต่จะขยับปาก

" ยัยอัปลักษณ์ กล้าดียังไงมาทำกับฉันแบบนี้!!! " เสียงดังยิ่งกว่าฟ้าผ่า

" อยากร้องความสนใจจากฉันมากนักรึไงห่า "

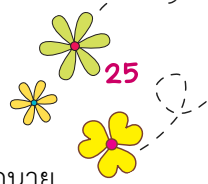
ถ้าไม่มีริ้วเหล็กกัน ไอ้หมอนั่นมันต้องเข้ามาตบฉันแน่นอนเลย สาบานได้ (TAT)

" หน้าตาน่าเกลียดแล้วยังไม่รู้จักเจียมตัว...ยัยซีเหร่หน้าผีเอ๊ย ในหัวนะมีสมองรีเปล่าถึงได้คิดทำเรื่องอย่างนี้ อยากรีบตายเร็วๆเพราะทนความอูบาทว์ของตัวเองไม่ได้ซักโซ่มั้ย!!! "

คำก็อัปลักษณ์ สองคำก็น่าเกลียด มันยังมาด่าว่าหน้าผี ซีเหร่ออีก - *- แต่ก่อนฉันมีความสุขสุดๆเลยนะที่มีคนบอกว่าฉันหน้าตาน่าเกลียด แต่สำหรับวันนี้ ไอ้ผู้ชายคนนี้ มันจะเกินไปแล้วนะเว้ย

"ใช่!!! ฉันทำแล้วจะทำไม่ คนไม่สวยไม่ใช่คนรีไร้ง มาดูถูกกันอยู่ได้!!! ยังกะตัวนายเองมีตีนักนี้ อย่มาโอเวอร์ให้มากนักรึ แคโดนดอกกุหลาบเขวี้ยงโดนหัวแค่นี้ ก็ทำมาเป็นเรื่องใหญ่ ทำไมมันป้กเข้าหัวนายจนเส้นเลือดในสมองแตกรีไร้ง ถึงได้ไววายนักรึ " สติฉันขาดผิงตะโกนกลับ อย่างไม่สะทกสะท้าน

"เธอ..." ไอ้หมอนั่นพูดได้คำเดียวอย่างตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่มันไม่คาดคิดว่าจะได้เจอ

"แล้วก็อย่ามาทำเป็นหลงตัวเองว่าฉันเรียกร้องความสนใจจากนาย เรื่องนั้นมันไม่เคยอยู่ในความคิดของฉันเลยด้วยซ้ำ และฉันก็มีสมองพอที่จะรู้จักเลือกคนด้วย ขนาดให้ฟรี คนอย่างนาย ฉันยังไม่เอาเลย"

"นั่นนะมันคำพูดของฉันมากกว่า นะยัยซี่เห่ "ไอ้จอมมาร กัดฟัน กรอดกรอด"

"มันคำพูดของฉันต่างหาก นายนะมันไอ้ผู้ชายโรคจิต เพื่อนนายก็ด้วย..." ฉันชี้นิ้วไปทางพวกแบล็คแองเจิล ที่อยู่ข้างหลังไลท์ "มีความสุขขงรีใจ ก็เห็นๆอยู่ว่าผู้หญิงเค้าตบกันจะเป็นจะตายแย่งดอกกุหลาบบ้างนี่ พวกนายยังยืนเฉยหัวเราะร่วนอยู่ได้...ฉันโยนดอกกุหลาบไปใส่หัวนายก็เพราะความหวังดีหรอคะ"

มันมองหน้า ฉันแบบจะถามว่า 'หวังดีบ้างอะไรของเมิง'

" ฉันหวังดีที่จะเอาอะไรไปกระแทกหัวกลงๆของนายซะหน่อย จะได้หัดมีความคิดกับเขาขึ้นมาบ้าง!!"

"เธอ ...ยัยอัปลักษณ์!!! " มันอึ้ง

"เธอกล้าพูดกับฉันอย่างนี้เลยใช่ไหม!!"

"ใช่...ฉันไม่กลัวพวกนายหรอคะ ไอ้พวกแก๊งเทวดาบ้าอำนาจ หัวกลง ลวงโลก หลงตัวเอง" ฉันใส่ไปชุดใหญ่

"หึ..."

ไอ้จอมมารเทวดายิ้มที่มุมปาก ถ้าในภาวะปกติ คงเรียกเสียงกรี๊ดจากผู้หญิงได้อีกไม่น้อยกว่า 200 เดซิเบลแน่นอน แต่ตอนนี้ สำหรับฉันมันเป็นรอยยิ้มกระซากลากไ้ กระตุกวิญญาณชวนสยดสยองซะมากกว่า T-T

"เธอจะต้องได้รับบทเรียน จากสิ่งที่เธอทำในครั้งนี้นะ ยัยซีเหร่
"มันพูดซ้ำๆ ทีละคำ อย่างอาฆาตแค้น "เธอจะรู้ว่า คนที่คิดจะมีเรื่องกับ
แบล็คแองเจลิน่ะ มีจุดจบยังไง!!!! "

บทที่ 2
เรื่องราวย้อนไป

'แฮกๆๆ อ้อยยยยย เมื่อไหร่จะหยุดสักที ฉันก็เหนื่อยเป็นนะเว้ย!!'
ริรินนั่งใจระทิกอยู่ในพุ่มดอกไม้ข้างสนามเทนนิสเพื่อหนีจากไอ้พวกสาวก
แบล็คแองเจิล ที่มันพยายามตามฆ่าเธอมาแล้วถึง เจ็ดวัน

ใช่แล้ว วันนี้เป็นวันที่ 7 หลังจากเหตุการณ์ที่โรงยิมวันนั้น เจ็ดวัน
แห่งความทรมาน...เจ็ดวันแห่งการต่อสู้ เจ็ดวันที่ริรินอุตส่าห์อดทน ฝ่าฟัน
เอาชีวิตรอดมาอย่างยากลำบากสาหัสสากรรจ์ และก็ไม่ว่าจะผ่านวันนี้ไป
ได้รีเปล่า...เธอเหนื่อยเหลือเกิน

เจ็ดวันมานี้ ริรินแทบไม่ได้หลับไม่ได้นอน ข้าวก็แทบไม่ได้ตักถึง
ท้อง ทุกวันมีแต่วิ่งหนี หนี และหนี พวกสาวกของแบล็คแองเจิล ตามรั้ง
ความเธอไปทุกที่ ตั้งแต่ในห้องเรียน โรงอาหาร ห้องสมุด สนามกีฬา และ
แม้แต่ที่ซุกหัวนอนแห่งเดียวที่เธอมีอยู่ คือหอพักในโรงเรียน พวกมันก็ยัง
เข้ามาทำลายจนย่อยยับ และมีคนคอยเฝ้าไว้ตลอดเวลา ถ้าริรินกลับไป
เมื่อไหร่ เธอต้องถูกพวกมันจับซ้อมจนน่วมแน่

ดวงตากลมก้มลงมองดูรอยเขียวช้ำที่เกิดขึ้นทั่วตัวและเสื้อผ้าที่สกปรกมอมแมมไปด้วยคราบเลือดคราบฝุ่น ขาดกระรุ่งกระริ่งที่ใส่มาจะสองวันแล้วก็รู้สึกกังวลมากยิ่งขึ้น (อุตุสำห้ไปแอบขโมยมาจากห้องแต่งตัวนักกีฬาเมื่อวานยังใหม่อยู่เลยแท้ๆ) ตอนนี่แม่แรงจะยืนก็ไม่ค่อยจะมี วันนี้ทั้งวันข้าวยังไม่ตกลึงท้องเลย ริรินไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร เพื่อนๆในห้องพากันโกรธเคืองเธอไม่ต่างไปจากพวกสาวก แต่ดีหน่อยตรงที่พวกนั้น มันไม่ได้มาตามรุมทำร้ายริรินเหมือนคนอื่น แต่ก็ไม่มีใครช่วยเหลือสักคน

กระเป๋าดังค์ โทรศัพท์มือถือ ถูกพวกสาวก เผาทิ้งไปตั้งแต่วันแรก ที่เธอก่อเรื่องแล้ว คิดจะหนีออกนอกโรงเรียนก็ไม่ได้ พวกมันเฝ้าไว้ทุกทาง และถึงแม้ออกไปได้ เธอก็ไม่รู้จะหนีไปไหนอยู่ดี ไม่มีบ้านให้กลับ ไม่มีเงิน ไม่มีอะไรสักอย่าง

ไม่ว่าริรินป็นเด็กกำพร้าหรือว่าอะไรหรอกนะ แต่เพราะเหตุผลบางอย่าง และความรักมากมายที่พ่อแม่มีให้กับเธอ ทำให้พวกท่านต้องย้ายไปอยู่ที่เชียงใหม่ และทิ้งให้ริรินอยู่โรงเรียนแห่งนี้คนเดียว

"เมื่อก็ข้าเห็นนางอัปลักษณ์มันวิ่งมาทางนี้นี่นา..."พวกสาวกพูดกันอยู่เหนือศีรษะ

"ใช่ ข้าก็เห็น มันหายไ้ไหนวะ"

"ประธานนักเรียน ถ้าหานังนั้นไม่เจอเราจะทำยังไงกันดีละ แองเจลให้เวลามาแค่อาทิตย์เดียวเท่านั้น ให้ ไส้มันออกจากโรงเรียนให้ได้ แต่มันก็ยังทนทายาดอยู่มาขนาดนี้...ถ้าวันนี้จัดการมันไม่ได้ พวกเราจะไปรายงาน แองเจลยังงดี "

'แม้แต่ประธานนักเรียนก็เป็นลูกน้องของมันเหอเนี่ย ทำไมโรงเรียนเรามันเลวร้ายอย่างนี้ล่ะ...'ริรินแอบคิดในใจด้วยความหวาดกลัว

"ยังงี้ก็ต้องหาให้เจอ ถ้าพวกแกไม่ยอมโดนแองเจิลลงโทษซะเอง ก็ต้องจัดการหาทางไล่น้องอัปลักษณ์นั้นออกจากโรงเรียนให้ได้!!! ไม่ว่าจะใช้วิธีไหนก็ตาม "

"เราใช้มาหมดทุกวิธีแล้วนะพี่ มันก็ยังหน้าด้านหน้าทอนอยู่อย่างที่เราเห็น" ไอ้คนหนึ่งพูดขึ้นมา แล้วเสียงก็เงียบไปเหมือนพวกมันกำลังคิดหนัก

"งั้นจับมันปล้ำเลยดีไหมพี่ ผู้หญิงที่ไหน พอโดนมันนี่เข้า ยังงี้ก็ต้องกลัวทั้งนั้น"

"พวกเลว"ริรินแอบตำหนิพวกมันเบาๆ พลังกอดตัวเองเอาไว้อย่างหวาดผวา

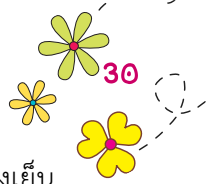
"เฮ้ยแกลงเอามันลงรีไรง ดูหน้าตาน่ากลัวขนาดนั้น แค่คิดฉันยังขนลุกแล้ว"

"ระหว่างกล้ากลืนฝืนทนนิดหน่อย กับถูกแองเจิลลงโทษ แยกอยากเจออะไรมากกว่ากันล่ะ"

"โอเค ตกลงตามนี้"

'เสียงไอ้ประธานนักเรียนนี่นา O_O นี่มันไม่มีหัวคิดเลยรีไรง พวกมันคิดจะปล้ำผู้หญิงไม่มีทางสู้ เพื่อให้ตัวเองปลอดภัยอย่างนั้นเหอ ไอ้พวกเลวเอ๊ย ...แต่ที่เลวยิ่งกว่าก็คือไอ้พวกแบล็คแองเจิล แค่เพื่อแก้แค้นฉัน มันทำได้ถึงขนาดนี้ ฉันเกลียดพวกแกที่สุดเลย'

"พวกเราแยกกันหาให้ทั่ว ...ยังงี้วันนี้ก็ต้องจับมันมาสำเร็จโทษให้ได้!!" ประธานสุดซ้วออกคำสั่ง แล้วพวกสาวก ก็วิ่งออกจากตรงนั้นไปคนละ

ทิศละทาง ริรินก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ ที่ตอนนี้บอกเวลาเกือบ 5 โมงเย็น แล้วอย่างกังวลใจ จะทำยังไงดีนี้จะมิดแล้ว ยิ่งตึกก็ยิ่งอันตราย และถ้าซ่อนอยู่อย่างนี้ต่อไปก็ไม่มีอะไรรับรองความปลอดภัยของเธอได้เลย

แต่ถ้าออกไปด้วยสภาพของริริน ยัยอัปลักษณ์ ที่ถูกหมายหัวทั่วโรงเรียน ริรินก็คงต้องตายภายในสองวินาทีที่มีคนเห็นแน่นอน เธอยังไม่อยากจะตาย และไม่อยากจะถูกพวกไอ้สาวกปีศาจแองเจิล นั้นปล้ำเอา

ริรินนั่งกอดเข่าอยู่ในพุ่มดอกไม้อย่างกลัดกลุ้ม ... มันไม่มีทางเลือกแล้ว เธอคงต้องทำในสิ่งที่ไม่ต้องการ 'พ่อจ๋าแม่จ๋า ริรินขอโทษนะ ริรินไม่มีทางออกแล้วจริงๆมันมีแต่วิธีนี้เท่านั้น ที่จะรักษาชีวิตของหนูไว้ เพื่อกลับไปหา พ่อกับแม่ได้ '

ริรินตัดสินใจ ด้วยความรู้สึกลึกซึ้งและหวาดกลัวผลลัพธ์ที่จะตามมาจากการกระทำ ที่เธอกำลังจะก่อขึ้นในวันนี้

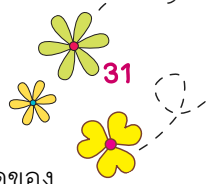
เรื่องราวความหลัง

"แองจี้ ผมรักคุณครับ ได้โปรดรับรักผมด้วย "

ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งริรินไม่เคยรู้จักเลยกำลังคุกเข่า พร้อมกับยื่นช่อดอกกุหลาบช่อใหญ่มาให้ ทันทีที่เธอก้าวขาผ่านประตูโรงเรียนเข้ามา

"เออ ขอโทษนะ คุณเป็นใครคะ เราไม่เคยรู้จักกันหนิ " ริรินตอบไปแบบ งงๆ ตอนนี้อยู่คนเริ่มรุมล้อมเข้ามามาก

"นี่ แองจี้ไม่รู้จักผมจริงๆเหรอครับ "ผู้ชายคนนั้นทำหน้าตาเลอหลา แบบไม่อยากจะเชื่อ

" ใช้นั่งดัดจริต!! ทำเป็นไม่รู้จักรัก พี่เคน นักร้อง HOT ที่สุดของประเทศตอนนี้ได้ยังไง" เสียงผู้หญิง ในวงไทยมุงแว๊ตๆขึ้นมา

"หยุดนะ!! นั่งนือยอับอาจพูดจาวอย่างนี้กับแองจี้ของเราเป็นอันขาด"เสียงกร้าวๆของผู้ชายตะโกนขึ้นอย่างโมโห แล้วพวกผู้ชายหลายคนที่อยู่แถวนั้น ก็เข้าไปปลักไหล่ผู้หญิงคนเมื่อกี้อย่างเอาเรื่อง

"ว๊าย!!! นือยจะทำอะไรฉันนะ"

"ไอ้พวกไม่มีสมอง หลงกันเข้าไป กับนั่งปีศาจหน้าด้านนี่" ผู้หญิงคนอื่นตะโกนขึ้นมาบ้าง

"นี่นั่งแองจี้วันๆแกไม่คิดจะทำอะไรเลยรีไรง คอยแต่อ่อยผู้ชายไปทั่ว มีผัวมาจะครบพันแล้ว ไม่รู้จักเบื่อบ้างรีไรง" มีเสียงแหลมอื่นๆเข้ามาพร้อมด้วย

"นั่งนือยอยากจับตัวนักใจใหม่" ผู้ชายที่อยู่ข้างๆผู้หญิงคนนั้นปลักเธออย่างแรงจนล้มลง

"ไอ้บ้า รังแกได้แม้กระทั่งผู้หญิง "

"เพราะแกแท้ๆนั่งปีศาจ แกมันเกิดมาเพื่ออ่อยผู้ชาย มาแย่งชิงความสุขของผู้หญิงอย่างพวกฉัน" ผู้หญิงคนอื่น มองมาที่ริรินด้วยสายตาเกลียดชัง

"สักวันเถอะนั่งสารเลว พวกฉันจะจัดการกับแก ให้... " ยัยคนนั้นตะคอกเสียงแหลม แต่เธอยังพูดไม่จบประโยค ก็โดนผู้ชายคนหนึ่งตบหน้าเข้าไปอย่างแรง จนเลือดกลบไปทั่วปาก

"ว๊าย หยุดนะ หยุด นี่พวกนายทำอย่างนี้ได้ยังไง" ริรินรีบวิ่งเข้าไปขวาง พวกผู้ชายที่ทำท่าจะเข้ามาซ้ำ ผู้หญิงคนนั้นเอาไว้

" แองจี้อย่ามาขวางครับ ผู้หญิงอย่างนี้ต้องเอามันให้ตาย มัน บังอาจมาพูดจาลบหลู่คุณ "

" ใช้ครับแองจี้ อย่าเอาจิตใจที่แสนงดงามของคุณมาใช้กับ นัง ผู้หญิงเลวๆพวกนี้เลยครับ คุณดีกับพวกมันเท่าไร มันก็ไม่เคยสำนึก โปรด ถอยไปเถอะครับ ผมจะจัดการมันเอง "

" ไม่นะ อย่าทำร้ายกันอย่างนี้เลยฉันขอร้องล่ะ" ริรินมองผู้ชาย พวกนั้นด้วยสายตาอ่อนวอน

" แองจี้ครับคุณก็เป็นชะอย่างนี้ แล้วพวกผมจะหยุดรักคุณได้อย่างไร ละครับ "

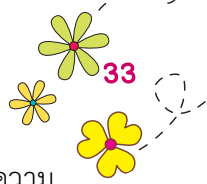
" คุณชะพวกเธอ แองจี้จะมีจิตใจดีขนาดไหน แม้พวกเธอจะว่าแองจี้ ยังไง แองจี้ก็ไม่เคยได้ตอบ แถมยังมาปกป้องพวกเธออีก แล้วยังคงอยุ่จกกันอยู่ได้ "

" เซอะ!!! ตอแหลนะซิ ทำเป็นคนดี อย่างนี้กว่าพวกฉันรู้ไม่ทันแถนะ นังแพศยา แกทำเป็นดีเพื่อยั่วไอ้หน้าโง่พวกนี้ละซิ อยากจะให้มันหลงแถจน หัวปักหัวป่านักใช้ไหม "

" หยุดได้แล้ว อีพวกปากมาก ถ้าแกแย้งว่าแองจี้อีกแค่คำเดียวฉัน เอาพวกแกตายแน่ " เสียงทุ้มที่ฉันทันเคยตี ดังขึ้น และทำให้ริรินรู้สึกออบอุ้น ใจขึ้นมากเมื่อเพื่อนรักเข้ามาช่วย

แบงค์ เป็นเพื่อนรักคนเดียวที่ริรินมี และเค้าก็เป็นคนที่ริรินไว้วางใจ ที่สุด

" ไม่เป็นไรนะแองจี้ เราจะปกป้องเธอเอง " แบงค์ เดินมาโอบไหล่ เล็กๆเอาไว้อย่างปกป้อง

" นี! ไอน้กร้องถ้ำแกร็กแองจี้จริง ต่อไปจะทำอะไรก็หัดคิดถึงความลำบากของแองจี้เค้าบ้างซิ เห็นรียัง ว่าแกทำให้แองจี้ต้องเดือดร้อนขนาดไหน แต่มีชีวิตธรรมดาๆแองจี้ก็โดนนั่งผู้หญิงพวกนี้มันคอยอิจฉา คอยตามรังควาน จนหาความสุขไม่ได้แล้ว" แบนค์มองหน้านักร้องที่ชื่อเคนคนนั้น และหันมามองริรินด้วยสายตา ที่ทำให้เธออ่อนใจและรู้สึกขอบคุณมาก

" แล้วไอ้พวกผู้ชายที่มีแฟนมีเมียแล้วก็เหมือนกัน ที่พวกแกมาบ้าคลั่งหลงรักแองจี้ จนทิ้งแฟนเก่ามานะ แกรู้รีเปล่ามันทำให้แองจี้ถูกผู้หญิงเกลียดมากขึ้นแคไหน ทั้งๆที่เธอไม่เคยทำอะไรสักอย่าง "แบนค์ตะโกนเสียงดังมองไปทั่วด้วยสายตาจริงจัง

" นั่งผู้หญิงพวกนี้ก็ด้วย แองจี้เค้าไม่เคยทำอะไรแอสักหน่อย ทำไมต้องมาคอยตามกลั่นแกล้ง เกลียดชังกันนัก แคแองจี้เกิดมาสวย มันก็ไม่ได้หมายความว่าพวกแกหมดความเป็นผู้หญิงสักหน่อย ในฐานะที่ฉันอยู่กับแองจี้ตลอดเวลา ฉันสาบานได้เลยว่าแองจี้ไม่เคยเข้าไปอ่อยใคร หรือมีที่ท่าจะไปแย่งผัวคนไหนของพวกแกสักครั้ง "

" นั่งเกย์แบนค์ แกไม่ต้องมาแก้ตัวแทนมัน ใครๆก็รู้ทั้งนั้นว่านี่นี่มันเลวแคไหน แม้แต่ฉันที่เคยเป็นเพื่อนสนิทกับมันมาตั้งแต่ประถม มันยังคิดแย่งแฟนได้ "

" นี ซี แกอย่ามาต่อแหลได้มัย ไอ้เทนมันไม่ได้รักแกมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แกต่างหากที่ไปคลั่งเค้าฝ่ายเดียว" แบนค์หันไปโต้ตอบกับ ซี อดีตเพื่อนรักของริรินที่คบกันมานาน แต่สุดท้ายก็เลิกคบกันไปด้วยเรื่องผู้ชายแค่คนเดียว "แล้วแองจี้ก็ไม่ได้ไปแย่งอะไรของแกมาด้วย พอไอ้เทนมันบอกรัก แกก็เห็นอยู่ว่าแองจี้ปฏิเสธทันที แล้วแกจะเอาอะไรอีก"

" เป็นเพราะมันนั่นแหละ ถ้าไม่ใช่เพราะมัน พี่เทนก็ต้องรักฉันแล้ว!!! "

" ใช่ เพราะแกคนเดียวมันเองจ้ะ ถ้าไม่มีแกผู้ชายที่ฉันแอบชอบก็คงจะชอบฉันเหมือนกัน "

" แฟนของฉันก็คงไม่ทิ้งฉันมาตามแกอย่างนี้ด้วย "

" แม้แต่ผู้ชายโรงเรียนอื่น ที่ฉันชอบมานานก็ยังมาหลงรักแกหัวปักหัวปำต่างๆที่ฉันชอบเค้ามากแท้ๆ "

" แกมันเลว แม้แต่ดาราชวัญใจ ที่ฉันคิดว่าเค้าสูงส่งจนไม่มีวันสนใจแกแล้ว แยกังไปยั่วจนเค้ารักแกได้ "

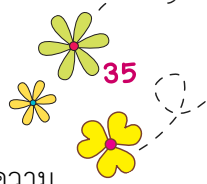
" **แกมันนั่งปีศาจชัดๆ!!!** " เหล่าผู้หญิงตะโกนด่าริรินเซ็งแซ่ไปทั่ว ริรินรู้สึกเสียใจจากคำพูดของคนเหล่านั้นมาก โดยเฉพาะจากซี เพื่อนที่เธอเคยรักที่สุด นี่มันไม่ยุติธรรมกับริรินเลยสักนิด

ริรินไม่เคยไปทำอะไรอย่างที่พวกนั้นว่าสักครั้ง ทำไมใครๆถึงได้เกลียดชังเธอกันนัก น้ำตาไม่รู้มาจากไหนมันไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

" **แองจี้!!! แองจี้ร้องไห้** " เสียงพวกผู้ชาย ตะโกนส่งต่อกันไปอย่างตกใจ แล้วก็เกิดความโกลาหลขึ้น

" นังพวกนี้ ตายซะเถอะแก "

พวกผู้ชายเข้าไปทำร้ายผู้หญิงที่ด่าว่าริรินเมื่อกี้อย่างโกรธแค้น ริรินตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมากเธอพยายามตะโกนให้พวกเขาหยุด แต่เสียงของความวุ่นวายมันดังกลบเสียงของเธอไปหมด ผู้คนเป็นร้อยๆ กำลังตบตีกันอยู่ต่อหน้าเธอ

ริรินวิ่งไปดึงตัวผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังตบหน้าซี ออกมาด้วยความ เป็นห่วงเพื่อน แต่ไม่ทันไร หลังจากซีพ้นจากพันนาการของชายคนนั้นได้ เธอกลับหันมาตบหน้าริรินอย่างแรงแทน

" แกมันนั่งสารเลว เพราะแกแท้ๆ ทำให้ฉันต้องเจอเรื่องอย่างนี้ อย่าอยู่เลยแก" ซีกำลังจะตบริรินอีกครั้ง แต่มีผู้ชายหลายคนมากระชากตัว ของเธอให้ห่างออกจากริรินเสียก่อน และการลงโทษที่ซีได้รับต่อจากนั้นก็ ช่างน่ากลัวจนริรินไม่อยากจะพูดถึง

ริรินพยายามตะโกนให้พวกนั้นหยุดการกระทำ แต่เหมือนไม่มีใคร ได้ยินเสียงของเธอเลย แล้วจู่ๆก็มีผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาคว้ามือของริรินไปกุม เอาไว้

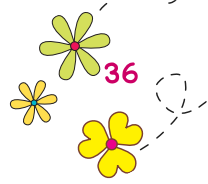
" แองจี้ เป็นยังไงบ้างครับ อย่างลัวนะครับ ผมจะปกป้องคุณเอง " แต่แค่แป๊บเดียวเขาก็ถูกกระชากตัวออกห่างจากเธออย่างแรงเช่นกัน

" มึง ไอ้สัตว์บังอาจตะตองแองจี้ของกู ตายซะเถอะมึง " ผู้ชาย หลายคนเริ่มชกต่อยกันเอง ขณะที่บางส่วนก็ยังตบตีอยู่กับผู้หญิง ริริน พยายามร้องตะโกนให้หยุดอยู่อย่างนั้นด้วยน้ำตานองหน้า

" **อย่าทำร้ายกันเลย พอซะที พอซะที**" ขณะที่รู้สึกทนกับ เหตุการณ์เหล่านี้ต่อไปไม่ได้แล้ว แบนค์ก็เข้ามาทอดร่างเล็กๆสันเทาของเธอ ไว้อย่างอบอุ่น

" แองจี้ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร" น้ำเสียงห่วงใยของเพื่อนรักที่ริริน คุ่นเคย ทำเอาริรินทำบแนกร้องให้ชบอแงค้อย่างไม่อายใคร

" เราไปจากที่นี่กันเถอะ " แบนค์ค่อยๆพาริรินออกจากความ วุ่นวาย โดยที่เธอแทบไม่รู้เลยว่าออกมาได้อย่างไร

ริรินร้องให้อยู่นานแสนนาน จนเสือนักเรียนของแบงค์เปียกชื้นไปหมด แบงค์ไม่พูดอะไรเลย ได้แต่กอดและลูบหัวของเธออย่างอ่อนโยนเบาๆ

'ขอบคุณนะเพื่อนรัก ขอบคุณจริงๆ ถ้าไม่มีแบงค์ เราเองก็ไม่รู้เลยว่า จะอยู่ในโรงเรียนนี้ต่อไปได้อย่างไร' ริรินเงยหน้ามองแบงค์ด้วยสายตาขอบคุณลึกซึ้ง แบงค์ก็มองมองใบหน้างดงามนั้นพร้อมกับลูบแก้มที่ถูกตบเบาๆ

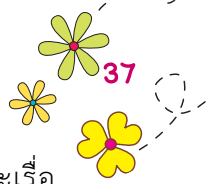
Bank say

ผมก็มององแองจี้ด้วยความรู้สึกสงสารจับใจ ร่างบางๆ ของเธอกำลังร้องให้อยู่ในอ้อมกอดของผม ผมอยากจะฆ่าล้างผู้หญิงสารเลวพวกนั้น นัก มันทำกับแองจี้ของผมอย่างนี้ได้ยังไง ทุกครั้งที่เธอส่งเสียงสะอื้นออกมา หัวใจของผมมันก็เหมือนถูกกรีดเป็นชิ้นๆ เมื่อเห็นเธอเจ็บ ผมก็เจ็บยิ่งกว่า อยากจะรับความเจ็บปวด ความเกลียดชังที่ผู้คนสาตใส่เธอมาไว้เสียเอง

แต่ก็ทำไม่ได้

แองจี้ที่แสนบอบบางของผมต้องทนทุกข์ จากความเกลียดชังของนังช็อิจฉาพวกนั้นมาตั้งเท่าไรแล้ว ทำไม **ผม** ซึ่งเป็นคนที่**รักเธอ** กลับช่วยอะไรเธอไม่ได้เลย

ใช่!!! ผมรักแองจี้...ผมรักตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้สบตาเธอแล้ว เทพธิดาของผมเองงดงาม และแสนดีอย่างที่ผู้หญิงคนไหนก็เทียบไม่ติด เพียงได้สบตาแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ไม่ว่าผู้ชายคนไหนก็คงห้ามใจให้อดรักเธอไม่ได้

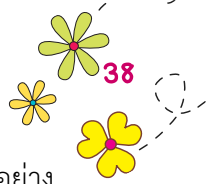

ดวงตากลมโตริมฝีปากอิมสีแดงปลั่ง แก้มเนียนใสสีชมพูระเรื่อ ใบหน้ารูปไข่ที่สวยงามแบบดั่งพระเจ้าบรรจงสร้างให้เป็น ประติมากรรมชิ้นเองที่เลิศค่าที่สุดของเธอทำให้หัวใจของผมเต้นระรัวทุกครั้งที่ได้เห็น อยากจะครอบครองอยากจะเป็นเจ้าของ

ผู้ชายทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนต่างหลงรักแองจี้อย่างหัวปักหัวปำ พวกมันมาสารภาพรักกับเธอไม่เว้นแต่ละวัน แต่แองจี้ก็ไม่เคยสนใจใคร ไม่มีเคยมีผู้ชายคนไหนได้ใกล้ชิดเธออย่างที่ผมได้ พวกมันไม่มีทางรู้หรือกว่าร่างบอบบางนี้เมื่อถอดแล้ว ให้ความรู้สึกอ่อนโยนน่าทะนุถนอมขนาดไหน แก้มเนียนนั้น นุ่มนวล เพียงใด กลิ่นหอมกรุ่นจากเธอมันหวาน ซึ่งตรึงใจเท่าไร

ในโลกนี้มีแค่ผมเท่านั้นที่ได้สิ่งเหล่านี้แต่ผมก็ไม่เคยรู้สึกพอเลยสักครั้ง อยากจะทำอะไรที่มันมากขึ้น อยากจะกอดให้แน่นแนบ อยากจะจูบให้เธอละลายไปในอ้อมแขน อยากจะทำให้เธอได้รู้ว่าผมรักเธอมากแค่ไหน

แต่ผมก็ทำไม่ได้... แองจี้มองผมเป็นแค่เพื่อนสนิทคนหนึ่งเท่านั้น และที่เธอยอมให้ผมกอด ก็เพราะเธอเข้าใจว่าผมเป็นเกย์ ถ้าแองจี้รู้ว่าจริงๆ แล้วผมหลอกลวงเธอมาตลอด โทกว่าเป็นเกย์เพื่อให้ได้ใกล้ชิดเธอ แต่ความจริงผมเป็นผู้ชาย มีความรู้สึกรักและต้องการเธอไม่น้อยกว่าผู้ชายคนอื่น ผมไม่อยากจะนึกเลยว่า ผลจะเป็นยังไง เธอจะยังคงรักและไว้วางใจผมอยู่อย่างนี้หรือเปล่า เธอเงยหน้ามองผมด้วยน้ำตานองหน้า โถ่อดรักของผม แก้มใสๆ ต้องแดงจ้ำจากการถูกทำร้าย น่าสงสารเหลือเกิน ผมยกมือขึ้นลูบแก้มเธอเบาๆ อย่างแสนรัก

"เจ็บไหมริริน" แบนค์เรียกชื่อจริงของแองจี้ที่มีคนรู้ไม่กี่คนนักร้องอย่างอ่อนโยน

"ไม่เจ็บหรอก" เสียงเศร้าตอบกลับเบาๆ แล้วเธอก็ผละจากอกของเขา มานั่งอยู่ข้างๆแทน "ขอบคุณนะแบนค์" ริรินบอกขอบคุณเพื่อนอีกครั้งอย่างรู้สึกเสียใจและเศร้าสร้อยจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

"ทำไมต้องขอบคุณด้วย เราต่างหากที่ต้องขอโทษเธอ เราขอโทษนะแองจี้ ขอโทษที่เราปกป้องเธอไม่ได้เราทำให้เธอต้องถูกทำร้ายอย่างนี้" แบนค์จ้องตาและเอามือมาประคองแก้มทั้งสองข้างของริรินไว้อย่างทะนุถนอม ตากลมโตเงยสบตาดวงตาหวานซึ้งของผู้ชายตรงหน้า แล้วหัวใจดวงเล็กก็หล่นวูบ ทำไมแบนค์ถึงมองเธอด้วยสายตาอย่างนี้

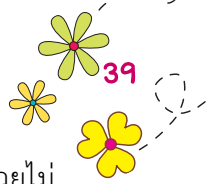
"ไม่นะ!!! มันเหมือนกับสายตาผู้ชายคนอื่นตอนที่มองเรามากเกินไป ไม่จริงนะแบนค์ นายไม่ได้คิดกับเราอย่างที่คนพวกนั้นคิดใช่ไหม" ริรินสับตหน้าจนหลุดจากการเกาะกุมของเขาด้วยความตกใจ

" แองจี้เป็นอะไรไป!! " แบนค์หน้าซีดลงเหมือนเสียใจจากการกระทำเมื่อครู่ของเธอ ซึ่งทำให้ริรินรู้สึกผิดขึ้นมาอย่างมาก

'เป็นไปไม่ได้หรอก ก็แบนค์เป็นเกย์นี่นา จะมาคิดกับเราอย่างนั้นได้ยังไง'

" ขอโทษนะ เรากำลังกลัวนะ อย่าโกรธเรานะแบนค์ " ริรินบอกขอโทษเพื่อนในความฟุ้งซ่านของตัวเอง

" แองจี้กลัวอะไร เราอยู่ตรงนี้ทั้งคน ไม่มีใครทำอะไรแองจี้ได้อีกแล้วอย่ากลัวเลยนะ" แบนค์พูดเสียงอ่อนโยนพร้อมกับดึงร่างบอบบางเข้าไปกอดไว้อีกครั้ง

"เราขอโทษนะ ตอนที่แองจี้โดนนั่งชิมันทำร้าย เราเข้าไปช่วยไม่ทัน เพราะถูกผู้หญิงคนอื่นเข้ามาขวางไว้" แบนค์พูด พร้อมกับเอามือมาไล้แก้มใสเบาๆ

"เราจะส่งคนไปจัดการมันให้ตายเลยดีไหมแองจี้ ให้มันมาราบขอโทษเธอ หรืออยากได้ยังไง เราทำให้ได้ทุกอย่าง" แบนค์พูดเสียงเหยิ่ม เกรียมอย่างที่เคยคนหนึ่งไม่น่าจะพูดได้

สิ่งที่แบนค์พูดมาริรินเข้าใจ ว่าที่จะทำนั้นก็เพื่อแก้แค้นให้เธอ ซึ่งเป็นเพื่อนรักเพียงคนเดียวของเธอ เหมือนที่เขาก็เป็นเพื่อนรักเพียงคนเดียวของเธอ แต่การที่จะใช้อิทธิพลความร่ำรวยมหาศาล ที่แบนค์มีเพื่อไปทำร้ายคนอื่น ยังไงริรินก็ไม่เห็นด้วย

"แบนค์อย่าทำอย่างนั้นเด็ดขาดนะ แบนค์ก็รู้ว่าเราไม่อยากให้ใครต้องบาดเจ็บ หรือเดือดร้อนจากเรื่องความอิจฉาบ้างนี่" มือเล็กๆ ลักเขาออกห่างตัว แต่แบนค์ยังคงใช้มือทั้งสองจับไหล่ของริรินเอาไว้อย่างหลวมๆ อยู่

"แต่มันทำร้ายแองจี้ ยังไงมันก็ต้องได้รับบทเรียน" เขาพูดเสียงเหยิ่ม

"นายไม่ต้องทำเพื่อเราขนาดนี้หรือกนะแบนค์ เราเบื่อเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้เต็มทนแล้ว ใครจะอิจฉา จะโกรธ จะเกลียดเรา ยังไง ก็ปล่อยเค้าไปเถอะ เพราะเราคงอยู่ที่นี่อีกไม่นาน "

"อีกไม่นานนั่นหรือ? ทำไม แองจี้จะไปไหน!!" แบนค์พูดเสียงดังด้วยความตกใจ มือที่จับไหล่ริรินหลวมๆ เมื่อกี้ เปลี่ยนเป็นบีบแน่นขึ้นอย่างลึมตัว

" เราเจ็บ " คนที่โดนจับพยายามบิดไหล่ให้ออกมาจากการเกาะกุมของเขา

" ขอโทษ " แบนด์ปล่อยมือ ทำให้ริรินถอยห่างออกมาได้

" ความจริงเราตั้งใจ จะมาบอกแบนด์วันนี้แหละ เราเพิ่งรู้เรื่องเมื่อคืนวานนี้เอง" ริรินหันหน้าออกไปนอกหน้าต่างที่มองเห็นความวุ่นวายด้านนอก ซึ่งเริ่มสงบลงแล้วอย่างเสื่ร้าๆ

" แบนด์รู้ใช่ไหม ว่าเราถูกผู้หญิงพวกนั้น ขตามรั้งความจนถึงบ้านไปไหนทำอะไรก็โดนรั้งแกตลอด "

แบนด์พยักหน้า " ความจริงนั่งพวกนั้น มันจะตะตองแองจี้ไม่ได้เลยนะ แค่แองจี้ยอมรับบัตรที่เราเคยเตรียมมาให้ เรามีเงินเรามีอำนาจมากพอจะคุ้มครองเธอได้อยู่แล้ว แค่แองจี้พูดมาไม่ว่าจะก็สื่บก็รื่ยคน เราก็จ้างมาดูแลเธอได้ "

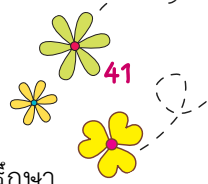
" เรื่องนั้นเราคุยกันจบไปแล้วนะแบนด์ "ริรินพูดกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

" โอเค จบก็จบแล้วไงต่อ พวกนั้นรั้งแกแองจี้ ความจริงแค่แองจี้ยอมอนุญาตเท่านั้นนะ เราจะจัดการให้เธอในเวลาไม่เกินสองนาที่ ด้วยซ้ำ"

" แบนด์ " ริรินเน้นเสียง

" โอเค โอเค" แบนด์ยกมือยอมแพ้ อย่างแมนๆ

แบนด์เป็น เกย์ แต่ทำไมชอบทำตัวแมนอยู่เรื่อยเลย ถ้าแบนด์ไม่บอก ริรินก็คงไม่รู้หรอกนะว่าเขาเป็นเกย์ ออกกว้างๆ หน้าตาหล่อเหลาอย่างหาตัวจับยาก การต่อสู้ที่ไม่เคยเป็นรองใคร และแถมยังเป็นลูกชายเจ้าพ่อมาเพียสุดโหดซะอีก ถ้าไม่รู้มาก่อนก็คงไม่มีใครเชื่อแน่

แบงค์กับริรินคบกันตั้งแต่ตอนเข้า ม.1 ตอนนั้นเขาเข้ามา ปรึกษา ริริน เรื่องที่แอบชอบผู้ชายคนนั้นคนนี้ จนสุดท้ายก็สนิทกัน เป็นเพื่อนไป ไหนมาไหนด้วยกันสามคน แอ้งจี แบงค์ และซี (โดยที่พวกเธอเก็บความลับ เรื่องที่แบงค์เป็นเกย์เอาไว้ไม่บอกใคร) แต่พอประมาณ ม.สอง ผู้ชายเริ่ม เข้ามาชอบริรินมากขึ้นๆ และหนึ่งในนั้นก็คือพี่เทนที่ซีแอบชอบอยู่ ตั้งแต่ นั้นเป็นต้นมา ซีก็ตั้งตัวเป็นศัตรู และเกลียดชังริรินยิ่งกว่าไส้เดือนกิ้งกือ ริรินจึงเหลือแค่แบงค์ ที่เป็นเพื่อนสนิทคนเดียวเท่านั้น

แต่เพราะแบงค์เลือกจะเป็นเพื่อนกับริริน ทำให้ ซี โกรธแค้นมาก จึงเอาเรื่องที่แบงค์เป็นเกย์ ไปประจานจนทั่ว แบงค์ฝ่าฟันเสียงนินทา วิพากษ์วิจารณ์ ต่างๆมาอย่างไม่แคร์ และยังคงเป็นเพื่อนกับริรินมาตลอด แม้แต่วันริรินจะถูกผู้คนเกลียดชังมากขึ้นแค่ไหน เขาก็ยังคงอยู่ข้างๆคอย ชับน้ำตาให้ไม่เปลี่ยนแปลง..

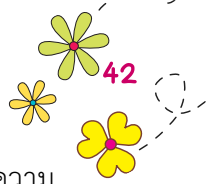
...ริรินรักเพื่อนคนนี้มากจริงๆ...

" พ่อแม่ของเราท่านมีความทุกข์กับเรื่องนี้มาก...ท่านไม่อยากจะ เราถูกรังแกอีกแล้ว " ริรินพูดเสียงเศร้า เธอหนึ่งไปครู่หนึ่งไม่อยากจะพูดสิ่ง ต่อไปนี้เลย

" พอขึ้น ม.สี่...ครอบครัวเราจะย้ายไปอยู่เชียงใหม่ "

เมื่อพูดออกไปจริงทุกใจหายแวบไปเหมือนกัน ถึงแม้จะรู้ว่ามันเป็น เรื่องที่ดีแล้วกับชีวิตของเธอ แต่เมื่อคิดว่าต้องจากโรงเรียนที่เคยมาอยู่ทุก วันๆจากบ้านที่อยู่มาตั้งแต่เกิด และต้องแยกจากเพื่อนที่ดีที่สุดไป...

ความเจ็บเข้ามาครอบงำบรรยากาศรอบตัวของคนทั้งคู่ แบงค์ มองริรินอย่างตกตะลึง

" แองจี้..." แวตตาของเขาปวดร้าวมาก เหมือนกำลังเผชิญความทุกข์ทรมานอย่างที่ตัวเองไม่เคยพบพานมาก่อน

" อะ...แองจี้...จะ ทิ้ง เรา" เขาพูดแต่ละคำออกมาอย่างยากลำบาก

" ไม่ใช่นะแบงค์เราจะทิ้งนายได้ไง แบงค์ก็รู้ว่าแบงค์คือเพื่อนรักคนเดียวของเรา"

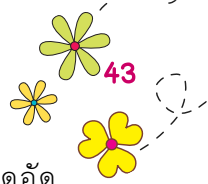
" แล้วทำไมต้องไปด้วย แล้วเราจะมีชีวิตอยู่ได้ยังไง ถ้าไม่มีแองจี้ " หัวใจของเขาเหมือนจะขาดออกเป็นชิ้นๆ เธอจะจากไป เธอจะจากเขาไป

" แบงค์อย่าคิดอย่างนั้นซิ " ริรินจับมือของเพื่อนรักที่ตกลงข้างตัว ตั้งแต่คำบอกลาคำแรกขึ้นมากุมไว้อย่างอ่อนโยน " เราสัญญานะถึงเราจะอยู่ห่างแบงค์แค่ไหน แต่ไม่ว่ายังไงเราก็จะคิดถึงแบงค์ทุกวัน "

" เราไม่อยากได้ความคิดถึง เราอยากได้แค่แองจี้มาอยู่ข้างๆ ที่เราไปโรงเรียนทุกวันนี่ก็เพื่อได้มาหา มาเห็นหน้า ได้พูดคุยกับแองจี้ เรามีลมหายใจอยู่นี่ก็เพื่อเธอนะ "

" แบงค์อย่าดีกับเราให้มากนักเลย ยิ่งดีเท่าไรเราก็ยิ่งรู้สึกผิดต่อนายมากเท่านั้น ถ้าไม่เพราะเราความลับที่แบงค์เป็นเกย์ก็คงไม่ถูกประจานออกไปอย่างนั้น ถ้าไม่เพราะเราแบงค์ก็คงไม่พลอยถูกเกลียดไปด้วย ที่นายต้องมาเดือดร้อนอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะเราคนเดียว เราขอโทษนะ ให้เราไปเถอะ เพื่ออะไรๆ มันจะดีขึ้น "

"เราไม่เคยเดือดร้อนเพราะแองจี้เลยนะ!!! ทุกอย่างที่เราทำให้เธอเราเต็มใจทำทั้งนั้น...ขอร้องนะแองจี้ อย่าไปเลย อย่าไปจากเราเลยนะต่อไปนี่เราจะดูแลเธอเอง เราจะปกป้องเธอเอง" มือหนาดึงร่างบอบบางเข้า

ไปกอดอีกครั้ง แต่คราวนี้แบงค์กอดริรินแน่นมากจนเธอรู้สึกอึดอัดพยายามผลักให้ออกห่าง แต่แบงค์ไม่กระเทือนเลย

'เธอไปอยู่ที่โนน จะต้องมีผู้ชายมากมายมาสนใจ ถ้าแองจี้อยู่ห่างสายตาเขาถ้าเธอสนใจผู้ชายคนใหม่ ถ้าแองจี้รักผู้ชายคนนั้นมากกว่าเขาละเขาจะทำยังไง!! เขาจะไม่ใช้ผู้ชายคนเดียวที่เธอมองเห็น ไม่ใช่ผู้ชายคนเดียวที่เธอให้ความใกล้ชิดและเป็นผู้ชายคนเดียวที่ได้สัมผัสเธออีกต่อไป ใช่ไหม'

'ไม่ะ เขายอมให้เกิดเรื่องนั้นขึ้นไม่ได้ แค่คิดว่าจะเสียเธอไปหัวใจของเขามันก็จะขาดรอนๆอยู่แล้ว จะทำยังไงดี จะทำยังไงดี' แบงค์ซุกหน้าลงไปบนเส้นผมหอมกรุ่น อย่างหวงแหน

" แองจี้ เรารักเธอ "

ริรินได้ยินคำนั้นอย่างชัดเจน แต่เธอแปลความหมายของมันไปอีกทาง

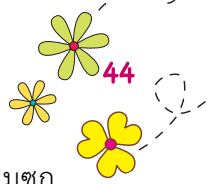
" เราก็อีกแบงค์ "

ร่างสูงคล้ายอ้อมกอดก้มลงมองเธออย่างดีใจ " จะ...จริงหรือ แองจี้ก็รักเรา"

ริรินมองสบตาเขาแล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน " นี่แบงค์ไม่รู้หรือ ว่าเรารักแบงค์แค่นั้น นายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา เรารักแบงค์มากเลยเพื่อนรัก "

" ไม่ใช่นะแองจี้!!!! เรารักเธอ รักเธอ เธอไม่เข้าใจรีใจ " แบงค์ตะโกนเสียงดังเหมือนจะคลั่ง

" เข้าใจสิ ก็แบงค์รักเราเหมือนที่เรารักแบงค์ไม่ใช่หรือ?? "

แบงค์ไม่ตอบคำถาม แต่เขาก็กลับกดรีรินลงกับพื้น แล้วพยายามชกหน้าลงมาสุดตมความหอมที่ชอกคอของเธออย่างคนควบคุมตัวเองไม่อยู่

" แบงค์!!! แบงค์จะทำอะไร นายจะทำอะไร ปล่อยนะ ปล่อยๆๆ " รีรินกรี๊ดร้อง พยายามผลักร่างกายออกจากตัวด้วยความตกใจ

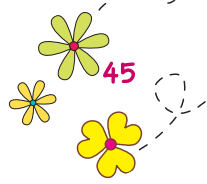
" นี่คือการรักของเราเองจ้ะ เรารักเธอ รักมาตั้งนานแล้ว แต่เธอไม่เคยมองเห็นเลยสักครั้ง "

" ไม่ใช่ะแบงค์ นายเป็นเพื่อนเรานะ แบบนี้นั้นไม่ใช่ "

" นี่ละ ... นี่ละ ใช่!!! เรารักเธอจะบ้าตายอยู่แล้วเองจ้ะ เราต้องอดทนแค่ไหน ต้องแกล้งทำเป็นเกลียดให้เธอไวใจ ต้องคอยดูผู้ชายมาบอกรักเธอทุกวี่วันทุกอย่างที่อยากไปตะบันหน้าไอ้พวกนั้นให้ละ ทั้งๆที่อยากตะโกนให้โลกรู้ว่าเธอคือของของเรา " เขาใช้มือแค่ข้างเดียวจับข้อมือเล็กๆทั้งสองข้างของรีรินไว้พร้อมกับจ้องตาเธอ

" เรารักเธอ และวิธีเดียวที่จะทำให้เธอไม่ไปจากเรา คือวิธีนี้!!" แบงค์ก้มลงหมายจะจุมพิตที่ริมฝีปากที่เขาไฝผื่นหาทุกลมหายใจแต่รีรินเบี่ยงหน้าหลบ ทำให้แบงค์ได้สัมผัสเพียงแก้มใสๆแสนนุ่มนวลของเธอเท่านั้น รีรินกรี๊ดร้อง พยายามผลักไสเขาสุดกำลัง แต่แบงค์แทบไม่สะดุ้งสะเทือนเลยสักนิด

" แบงค์อย่าทำอย่างนี้ อย่าทำกับเราอย่างนี้ " น้ำตาที่เมื่อกี้เหือดแห้งไปไหลออกมาเต็มสองแก้ม ชายหนุ่มไม่สนใจคำทัดทานใดๆ เขาพยายามจะฉีกกระซางเสื้อนักเรียนของรีรินให้ขาด แต่ก่อนจะทำสำเร็จร่างของเขาก็ถูกใครคนหนึ่งกระซางตัวให้ออกมาจากร่างกายของรีรินพร้อมกับตะบันหมัดหลุนๆไปที่ใบหน้าไม่ยั้ง

" ไอ้ชั่วแบงค์!!! " เจ้าของหมัดตะโกนด่าอย่างโกรธจัด

" ไอ้เทนมิงอย่ามาเสือก " แบงค์เซ็ดเลือดที่มุมปากพร้อมกับถลึงตาใส่คนที่ชกเขาอย่างโกรธแค้น

" กูคิดมานานแล้วว่ามิงมันสารเลว แท้จริงมิงก็แก๊งค์ทำเป็นเกย์เพื่อหลอกให้แองจีตายใจ แล้วคิดมาทำระย้าอย่างนี้ใช่ใหม่อไอ้ชั่ว "

ริรินคลานไปซุกตัวอยู่ที่มุมห้อง ร้องไห้จนน้ำตาจะเป็นสายเลือด ความกลัวความเสียใจมันประดังเข้ามาจนเธอแทบทนไม่ไหว

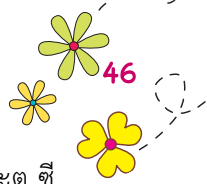
" กูกับแองจีเรารักกัน เค้าเป็นของๆกูมิงอย่ามายุ่ง!! " แบงค์ตะโกนแล้วตรงเข้าไปชกหน้าเทนกลับบ้าง

" ไอ้สัตว์เอ๊ย!! แองจีเค้าไม่เคยรักมิง มิงมันไอ้โกหกต่อแหล " เทนถีบเข้าที่ท้องของแบงค์จนแบงค์ล้มลงไปกองกับพื้น และร่างสูงของนักเทควันได้อย่างเทนก็ตามไปซ้ำทันที

" มิงต่างหากที่เค้าไม่เคยรัก " แบงค์ดึงเทนให้ไปอยู่ข้างล่างแล้วชกหน้าเทนนับครั้งไม่ถ้วนอย่างไม่ปราณี แต่เทนพลิกตัวกลับมาได้บ้าง พร้อมกับส่งหมัดไปที่ครึ่งปากครึ่งจมูกของแบงค์หลายหมัด

" ก็เพราะมิง เพราะมิงยุยงเค้า แองจีหลงเชื่อมิงเค้าเลยไม่เห็นความรักของกู ถ้ามิงตายไปซะกูกับแองจี ก็คงรักกันไปแล้ว ตายซะเถอะไอนรก " ทั้งสองคนต่างตะลุมบอน สู้กันเหมือนจะฆ่าอีกฝ่ายให้ตายไปข้างหนึ่ง ริรินไม่มีแรงแม้แต่จะบอกให้หยุด สิ่งที่มีอยู่ในหัวตอนนี้ มีเพียงความเสียใจเจ็บปวดจากการกระทำของเพื่อนรักเท่านั้น

'ทำไม ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ด้วย'

" อีแพศยาเองจ้!! อยู่ที่นี่ นี่เอง" เสียงแหลมกรีดร้องขึ้นที่ประตู ซี ซึ่งมีสภาพสะบักสะบอม อย่างสามชুমเข้ามาในห้อง และข้างหลังเธอก็มี ผู้หญิงกว่า30คนซึ่งมีสภาพเลวร้ายไม่ต่างกันนัก เดินตามเข้ามาด้วยสายตา ชิงชังอย่างที่สุด

" หี อีกคู่แล้วละซี ทำผู้ชายตีกันแย่งแกอีกแล้วละซี " ผู้หญิงคนหนึ่งตะโกนขึ้น

" อ้าว นี่เป็นคู่อ็ไ้เกย์แบงค์ กับหนุ่มฮอตนักเทควันโดโรงเรียนนี่นา "

" แกมันนั่งปีศาจจริงๆนี่เองจ้ แกตั้งใจจะเอาผู้ชายทั้งโลกเป็นพวกหมดเลยใช่ไหม แม้แต่เกย์อย่างอ็แบงค์แกก็ยังไม่เว้น "

" พี่เทน! อ็เกย์แบงค์ แกปล่อยพี่เทนของฉันทันทีเดี๋ยวนี้นะ " ซีกราดเข้าไปกระชากตัวแบงค์ออกจากเทน

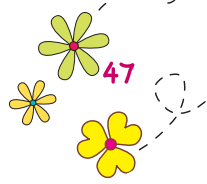
" ซี อยาฆ่ายุ่งกับชีวิตฉันทัน!!" เทนเซ็ดเลือดที่คิ้ว มองซีด้วยสายตาเกลียดชัง ไม่ต่างอะไรกับที่ซีใช้มองริรินสักนิดเดียว

" พี่เทน ทำไมพูดกับซีแบบนี้ ซีรักพี่นะคะ" ซีเข้าไปเขย่าแขนเขา

" ฉันทบอไปตั้งกี่ร้อยครั้งแล้ว ว่าฉันไม่ได้รักเธอ ฉันไม่เคยรักเธอ ฉันรักเองจ้คนเดียวเท่านั้น" เทนสะบัดแขนอย่างแรงด้วยความรังเกียจ

" แต่เราเคยสนิทสนมกัน ที่พี่เคยทำดีกับซี เราเคยไปเที่ยวด้วยกัน พี่มาคอยเทคแคร์ ซื้ดอกไม้ ซื้ของขวัญมาให้ ที่ทำตอนนั้นมันเหมือนเราเป็นแฟนกันซ้ดๆพี่ลื้มันไปได้ยังไง "

" ฉันทไม่เคยเป็นแฟนกับเธอ เธอมันบ้าไปคนเดียว ที่ฉันททำดีด้วย ก็เพื่อจะได้เข้าใกล้เองจ้เท่านั้น ดอกไม้ ของขวัญนั่น ก็เอาให้เองจ้เธอนะ มันบ้า ฉันทไม่ได้รักเธอห้ดจ้เอาไว้ซะมั่ง "

" ไม่จริง พี่เทนโกหก ซิไม่เชื่อ!!! "

"ฉันจะบอกให้ณะ นอกจากที่ฉันไม่ได้รักเธอแล้วฉันยังเกลียดเธอที่สุดด้วย เพราะเธอ เพราะเธอกับไอ้สารเลวแบนงค์นี่ ทำให้แองจี้รักฉันไม่ได้ ทั้งๆที่ในโรงเรียนนี่คนที่เหมาะสมกับแองจี้ที่สุดคือฉัน ทั้งๆที่ฉันรักแองจี้มากกว่าใครทั้งนั้น "

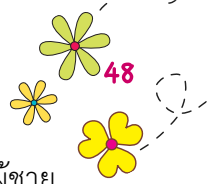
" กร๊าด!!! ไม่จริง ไม่จริงๆ " ซิลงไปซัดดินซังงอที่พื้น

" เพราะแก นังสารเลวแองจี้ เพราะแก" ซิคลานมาหา แล้วกระซากร่างบอบบางที่กำลังร้องไห้เสียใจอย่างหนัก ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะป้องกันตัว ลงไปนอนกับพื้น ใช้ฝ่ามือพาดไปที่ใบหน้าดงามจนนับครั้งไม่ถ้วน ไม่นานจากนั้น ผู้หญิงคนอื่นก็เข้ามาล้อมทำร้ายร่างกายของริรินอย่างรุนแรงด้วย

" หยุดนะ อย่าทำร้ายแองจี้นะ!!! " เทนกับแบนงค์ตะโกนขึ้นพร้อมกัน พวกเขาพยายาม ฝ่าฝูงชนเข้ามาช่วยผู้หญิงที่เค้ารัก แต่ก็ไม่สามารถทำได้เพราะถูกผู้หญิงคนอื่นช่วยกันจับตัวเอาไว้

ริรินมองเห็นแต่เลือดของตัวเองไหลนองเต็มไปหมด เรี่ยวแรงที่จะใช้ปกป้องตัวเองไม่มีเหลือเลย ไม่รู้ว่่านานเท่าไร ที่ร่างของเธอกลายเป็นกระสอบทรายให้พวกนั้นระบายอารมณ์ เธอเจ็บปวดไปทั้งตัวแม้แรงจะร้องครางยังไม่มีด้วยซ้ำ

" พวกแกถอยไป" ดวงตากลมโตพยายามมองฝ่าเลือดที่ไหลกบตาจนแทบมองไม่เห็น ไปยังต้นกำเนิดของเสียง ผู้คนที่รุมทำร้ายเธออยู่แยกออกเป็นวงกว้าง ซิซึ่งถือขวดอะไรบางอย่างค่อยๆเดินตรงมาที่ริรินด้วยสายตามุ่งร้าย

" อยากเกิดมาสวยนักใช่ไหม อยากจะเป็นเทพธิดาเองจ้ะให้ผู้ชายหลงใหลนัก" ซีหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

"ฉันอยากจ้ะรู้ ถ้าแก่ถูกน้ำกรดนี้สาดหน้า ผู้ชายมันยังจะรักแกอยู่รีเปล่า " แล้วซีก็หัวเราะอย่างคนเสียสติ

ริรินมองซี ด้วยความรู้สึกเสียใจนัก เสียใจเหลือเกิน มันเจ็บปวดชะจนทำลายความรู้สึกทั้งหลายของริรินไปหมดแล้ว จากหัวใจที่ปวดร้าวเมื่อครู่ กลับรู้สึกซาตานไร้ความรู้สึกขึ้นมา

‘ถูกแล้วละ ทุกอย่างที่เกิดขึ้น...เรื่องเลวร้ายทั้งหมดนี้ มันเกิดเพราะเราทั้งนั้นเพราะใบหน้าของเรา ถ้าทำลายมันซะทุกอย่างคงจะจบลง‘

ซียกขวดขึ้น พร้อมจะสาดสารเคมีพิษร้ายนั้นใส่เธอ... เปลือกตาบอบบางของริรินปิดลงพร้อมรับกับสิ่งที่จะเกิด

สาดมาเลยซี ทำลายมันซะใบหน้าของเรา...ใบหน้าที่เธอเกลียดชัง....

...แล้วทุกอย่างก็ดับมืดลง...

บทที่ 3
เรื่องราวย้อนไป (สอง)

.....

"แอ่งจี้ เรามีความลับที่ต้องบอกเธอ "

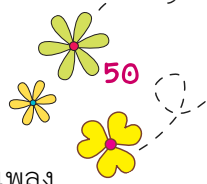
"ความจริงแล้ว เราเป็นเกย์ เธอรังเกียจเรามาก "

"เราไม่มีเพื่อนเลยเราขอเป็นเพื่อนกับเธอได้ไหม "

ภาพเปลี่ยนไป เป็นทางเดินเชื่อมตึกที่มีนักเรียนมากมายเดินกัน
ขวักไขว่ ริรินกำลังเดินและพูดคุย อย่างสนุกสนาน กับเพื่อนทั้งสอง เพื่อไป
อีกตึกหนึ่ง

"แอ่งจี้" เสียงพี่เทน พี่ชายที่แสนดีของพวกเขาตะโกนเรียกจาก
ด้านหลัง คนทั้งสามหันไปดู ริรินยิ้มรับพี่ชายที่หอบดอกกุหลาบสีแดงช่อ
ใหญ่เดินเข้ามาหา

"พี่เทนเอาดอกไม้มาให้เราอีกแล้ว อายจังทำไมพี่เค้าชอบทำอะไร
ประเจิดประเจ้อ้นกันนะ" ซีกระซิบที่ข้างหูของริรินอย่างเขินอาย

"แองจี้ครับ" พี่เทนเรียกชื่อของริริน และอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง ไตๆเขาก็ส่งดอกกุหลาบเข้ามาให้และพูดว่า " พี่รักแองจี้ครับ ได้โปรดรับรัก พี่ได้ไหม"

ทุกๆคนต่างตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

"พี่เทน พี่ให้ผิดคนแล้วนะคะ นั้นแองจี้คะ ไม่ใช่ซี คนที่พี่รักนะ ซี ไม่ใช่เธอคะ" ซี พยายามดึงรั้งเรื่องทั้งหมดกลับมาให้เป็นไปอย่างที่เธอ เคยเชื่อ แต่เทนมองซีด้วยสายตา งงงัน

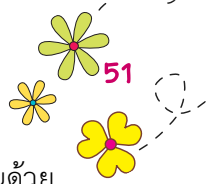
"พี่ไม่เคยรักเธอเลยนะซี เธอเข้าใจอะไรผิดแล้วละ คนที่พี่รักคือ แองจี้" เขาบอกซี อย่างกับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา ที่ใครๆก็รู้อยู่แล้ว

"ไม่ ... ไม่ จริง" ซี พูดอย่างแผ่วเบา

"ทำไมพี่พูดอย่างนี้" ริรินหลุดพ้นจากอาการตกใจ แล้วความรู้สึก โกรธกรุ่นก็เข้ามาแทนที่ "พี่มาให้ความหวังซี แล้วมาบอกว่าไม่ได้คิดอะไร มันเป็นเรื่องที่ผู้ชายเค้าทำกันเธอคะ"

"ไม่ใช่แองจี้ แองจี้ยาโกรธพี่ซีครับ พี่ไม่เคยให้ความหวังกับ ซี เลยนะ ทุกอย่างนะ ซีคิดไปเองทั้งนั้น พี่รักแองจี้ แองจี้ก็น่าจะรู้ ที่พี่ทำไป ทุกอย่าง..." เขาดึงมือของริรินไปกุมไว้ ละล่ำละลักอธิบาย แต่ริรินก็สะบัด มือหนีด้วยความรังเกียจ

"ฉันไม่รู้ ไม่รู้อะไรทั้งนั้น แต่ที่ฉันรู้มีเพียงอย่างเดียวคือ นายมันเป็นผู้ชายเฮงซวย และฉันก็ไม่เคยรักนายเหมือนกัน" ริรินโยนดอกกุหลาบ ข้อนั้นใส่หน้าเขา พร้อมกับดึงมือของแบงค์และซีที่กำลังสั่นอย่างหนัก ให้ ออกไปให้ไกลจากผู้ชายคนนี้

" ไปกันเถอะ แบนค์ ซี " แต่ซีไม่ยอมขยับ เธอหันมามองริรินด้วยสายตาน่ากลัวที่ริรินไม่เคยคิดว่าจะได้รับจากเพื่อนรักคนนี้ ซีสะบัดมือออกแล้วใช้มือข้างนั้นตบหน้าริรินอย่างแรง จนเธอเกือบล้มลงไปกองกับพื้นถ้าไม่ได้แบนค์มาประคองไว้

" ซี!!! นี่เธอจะบ้าไร้ไง มาตบแองจี้ทำไม เค้าเป็นเพื่อนเธอนะ " แบนค์ตะโกนใส่ ซี ด้วยความโกรธและตกใจ แต่ซีไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เธอวิ่งไปกอดดอกกุหลาบ ที่ตกอยู่บนพื้น พร้อมกับร้องไห้เสียงดัง

" มันไม่ใช่เพื่อนฉัน นังสารเลว แก... แก แย่งได้แม้กระทั่งผู้ชายของเพื่อน "

ริรินมองเหตุการณ์อย่างตกตะลึง

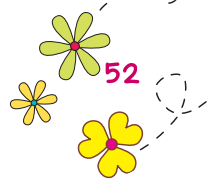
" เพราะมัน ... มันไปอ่อยพี่ไซ้ใหม่ ฮือๆ ความจริงพี่ไม่เคยคิดจะสนใจมัน แต่เพราะมันยั่ววนแก่ง พี่ถึงได้หลง " ซีคลานเข้าไปกอดขาของเทนไว้ "ไม่เป็นไรนะคะพี่เทน ซีรู้ว่ามันเป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบ เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของพี่ คนที่ผิดคือนังสารเลวนั้นต่างหาก ซีให้อภัยค่ะ ไม่เป็นไรนะคะยังไงเราก็ยังรักกันเหมือนเดิม ฮือๆ "

" นับแต่นี้ แกไม่ใช่เพื่อนฉัน นังแองจี้ "

แล้วภาพก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง

" นี่ละความรักของเรา เรารักเธอแองจี้ "

" อย่างนะแบนค์ อย่าทำกับเราอย่างนี้ " ริรินพยายามผลักแบนค์ให้ออกห่าง แต่เขาไม่สนใจเลย มีเพียงใบหน้าที่หล่อเหลาที่ตอนนี้กลับกลายเป็นปีศาจ ที่เห็นกระหายเข้ามาแทนเท่านั้นที่อยู่ตรงหน้าเธอ

"ไม่นะ ไม่มมมมม "

ริรินล้มตาขึ้นด้วยความรู้สึกเจ็บปวด

'ที่นี่ที่ไหนกัน สวรรค์เธอ สวรรค์จะต้องเป็นสีขาว มีสายระยงระยาง เยอะๆอย่างนี้ใช่ไหม ทำไมมันเหมือนโลกมนุษย์จัง' เธอหันไปมองรอบๆตัว ที่เป็นห้องโถงๆสีขาว ด้วยดวงตาพร่ำเลือน

" ริริน ริรินฟื้นแล้ว!! "

เสียงนี้ ทำไมถึงคุ้นหูจัง ที่สวรรค์มีคนที่เรารู้จักด้วยเธอเนีย ริรินหันไปมองต้นเสียงที่แสนอบอุ่น แต่ภาพที่อยู่ตรงหน้าของเธอยังพร่ำเลือนเหลือเกิน มองอะไรไม่ชัดสักอย่างเดียว

" ริริน ลูกแม่ เป็นยังไงบ้างจ๊ะ เป็นยังไงบ้างลูก "

' แม่...นี่แม่มาอยู่บนสวรรค์ด้วยได้ยังไง ไม่นะ ' ริรินหลับตาลงอีกครั้ง จากความรู้สึกเจ็บไปทั่วร่างที่พุ่งเข้ามา 'เรายังรู้สึกเจ็บอยู่เลย ถ้าอย่างนั้นเราก็คงจะยังไม่ตายสินะ'

" หอม!!! หอม คุณคะลูกฟื้นแล้ว ใครก็ได้ ริรินฟื้นแล้ว!!! "

เสียงตึงตังของผู้คนวิ่งเข้ามา พวกเขาทำหลายอย่างอยู่รอบตัวของเธอ ภาพต่างๆเริ่มชัดเจน ใบหน้าแสนสวยของแม่ที่เปโระไปด้วยน้ำตา กำลังจ้องมองริรินอยู่ ช่างๆนั้นก็คือพ่อที่ดูห่วยๆไม่แพ้กัน

" แ ...ม่ " ริรินพูดออกมาอย่างยากลำบาก

"ใช่จ๊ะ ลูกรัก โถ่ลูกแม่" แม่พูดแล้วก็ร้องไห้อีกครั้ง

ริรินพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลนี้มาหลายสัปดาห์แล้ว แต่อาการก็ยังไม่ดีขึ้นนัก ทั้งกระดูกแขนขาที่หักหลายท่อนยังต้องเข้าเฝือกไว้ทั้งหมด กระโหลกศีรษะ ปอดฉีกและอวัยวะภายในบอบช้ำอย่างหนัก ที่ทำให้เธอเจ็บปวดอย่างมาก แม้แค่กระดูกตัวนิดเดียว

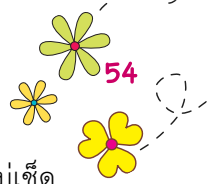
แม้จะมีรอยแผลมากมายทั่วตัว แต่ที่น่าแปลก ทำไมถึงไม่มีร่องรอยของการถูกน้ำกรดสักนิดเดียว พ่อกับแม่ก็ไม่สามารถอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับริรินได้มากนัก

"พ่อไม่รู้ว่าเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่เหมือนกัน อยู่ๆเพื่อนของพ่อที่เป็นหมอยุ่ที่นั่น ก็โทรมาบอกว่าลูกบาดเจ็บสาหัสอยู่ที่โรงพยาบาลนี้"

"ครูที่โรงเรียน คนที่พาหนูมาโรงพยาบาล เขาเล่าเรื่องที่เขารู้ให้ฟังว่า ตอนเช้ามีการทะเลาะวิวาทระหว่างนักเรียนหญิงชาย อาจารย์คุมตัวเด็กเอาไว้เพื่อสอบสวนเรื่องทั้งหมด แต่มีเด็กผู้หญิงกลุ่มหนึ่งหายตัวไป พ่อพวกเขาออกตามหา ก็เห็นเทน เด็กผู้ชายที่ลูกเคยเล่าให้ฟังว่าเป็นสาเหตุทำให้ ซี กับลูกต้องทะเลาะกัน ทุ่มลูกวิ่งมาหา แล้วพวกเขา ก็ส่งลูกมาที่โรงพยาบาลนี่ละจ๊ะ" แม่พูด

"แล้วเรื่องมันเป็นยังไง ลูกถึงต้องบาดเจ็บขนาดนี้" พ่อถามอย่างห่วงใย

ริรินเล่าเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้พ่อและแม่ฟัง ขณะที่เธอเล่าไปนั้น น้ำตาที่ไหลออกมามากมายของเธอ มันยังไม่เท่ากับที่พ่อกับแม่ร้องไห้ ออกมา พวกเขาคนคงจะเจ็บปวดกว่าริรินหลายเท่าแน่ ครอบครัวของเธอ กอดและปลอบใจกันด้วยความเศร้าใจอย่างที่สุดในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

"ได้ ลูกของแม่ ทำไมถึงต้องเจอเรื่องเลวร้ายขนาดนี้ด้วย " แม่เช็ด น้ำตาให้ริรินด้วยความรักความห่วงใยหมดหัวใจ

"เราจะทำยังไงกันต่อไปดีคะคุณ" แม่มองพ่อด้วยสายตากังวลมาก เรื่องที่ลูกเจอมันช่างเลวร้ายนัก และก็มีข้อพิสูจน์ได้อย่างชัดเจน จากอาการบาดเจ็บสาหัสที่ได้รับมา และความวุ่นวายที่เกิดขึ้นใน โรงพยาบาลเมื่อริรินเข้ามารักษาตัวที่นี้อีก

ข้างล่างที่ห้องโถงของโรงพยาบาล มีเด็กผู้ชายมาออกกันเต็มไปหมด คอยให้กำลังใจริรินทุกวัน ตั้งแต่ริรินเข้าโรงพยาบาลนี้ นี่ก็สามอาทิตย์แล้ว เด็กพวกนั้นยังไม่ไปไหนเลย และมีที่ท่าจะเพิ่มขึ้นไม่หยุด หากเป็นเฉพาะ เด็กๆที่มาให้กำลังใจก็คงจะดี พวกเขาคงจะกล้าบอกให้ลูกรู้

แต่ที่นั่นกลัว มันมีเด็กผู้หญิงอีกไม่น้อยกว่ากันนัก มาเขียนป้าย สาปแช่งให้ลูกของพวกเขาตายตกไปซะ แม้จะพยายามกันเด็กพวกนี้ไม่ให้ เข้ามาในโรงพยาบาลแล้ว พวกเธอก็ยังตามไปร้องควานถึงบ้าน เมื่อเข้าที่แม่ กลับไปเอาของ ก็พบว่ารั้วบ้านถูกสีฟันเป็นถ้อยคำตำหนายบคายมากมาย สาปแช่งให้ริรินตายเร็วๆกระจกหน้าต่างก็ถูกขว้างแตกไปหลายบาน

" พ่อว่า เราย้ายไปอยู่เชียงใหม่ กันก่อนกำหนดดีกว่าไหม " พ่อ ถามความเห็นของทุกคน " แล้วพาลูกเข้าโรงเรียนใหม่ที่โน่นเลย ส่วน โรงเรียนนี้ก็ไม่ต้องกลับไปอีกแล้ว"

" พ่อคะ แต่แบงค์เค้ารู้แล้วว่าริริน จะย้ายไปอยู่เชียงใหม่ ถ้าเค้า ตามไปละคะ พ่อก็รู้ว่าพ่อของแบงค์นะมีอิทธิพลขนาดไหน"ริรินบอกพ่อ แล้วทุกคนก็นิ่งเงียบอย่างจนปัญญา

ผ่านไปอีกสองสัปดาห์ กับความกังวลใจของพ่อแม่ และอาการของริรินที่
ทุเลาขึ้นมาบ้างแล้ว อยู่ๆแม่ก็พูดขึ้น

"เอางี้ซี ปลอมตัวไง"

"ปลอมตัวเหรอ" ริรินกับพ่อพูดตาม

แล้วภารกิจปลอมตัวเพื่อชีวิตที่สงบสุขของลูกสาวสุดที่รักก็เริ่มขึ้น

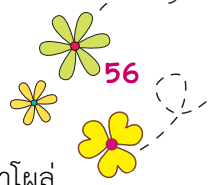
พ่อกับแม่ตกลงกันว่าจะให้ริรินปลอมตัวเป็นผู้หญิงหน้าตาน่า
เกลียด ให้ต่างจากหน้าตาเดิมให้มากที่สุด พวกท่านลองกันหลายวิธี

"แม่ว่า เอาไฟ ใหญ่ๆ มาแปะที่ปากเหมือนดาราในทีวีตอนปลอม
ตัวก็น่าเกลียดดีนะพ่อ "

" ถ้าอยู่ๆ ไฟมันหลุดออกมาละคุณ ตอนถูกน้ำ หรือเหงื่อออก
มากๆตอนออกกำลังกายอะไรอย่างงี้ ความลับไม่รั่วไหลหมดรีไรง ผมว่านี่
ดีกว่า แต่งหน้า เอาเครื่องสำอางมาจิ้มๆ ให้เหมือนที่หน้ามีจุดดำๆ เต็มไป
หมด แล้วก็ใส่วิกหัวฟูๆก็น่าเกลียดใช้ได้เลยนะ"

"คุณก็พึ่งพูดเองนี่นา ว่าพอถูกน้ำจะทำยังไง แล้วการต้องคอย
แต่งหน้า จัดวิกตลอดเวลาเนะ ชีวิตประจำวันของริรินไม่ยุ่งวายนวดหรือ
คะ อย่าลืมนี่คะแกต้องอยู่กับหน้านี้ไปอีกหลายปี "

เถียงกันไปเถียงกันมา พ่อกับแม่ก็ออกแบบใบหน้าอันน่าเกลียด
แบบใช้งานง่ายไม่ยุ่งยากและคงทนถาวรพอควร ให้ริรินได้สำเร็จ แม่ไปซื้อ
แว่นตาที่น่าเกลียดที่สุดที่คนคิดจะออกแบบได้มาจากร้านมือสอง ส่วนพ่อ
ก็ไปxorร้องให้เพื่อนที่เป็นทันตแพทย์ ทำฟันเหยินที่แสนอัปลักษณ์ให้ พ่อ
เอามารวมกัน แล้วก็ยังไม่อุบาทว์เท่าไรหรอก พวกท่านจึงตั้งผมยาวสีดำของ

ริรินมาปรกหน้าจนเกือบมืด เหลือไว้แค่ช่องตรงกลางให้หายใจกับให้ตาโผล่
ออกมาได้นิดเดียว

ทีนี้ล่ะ นากลัวจนผิวจูออนยังเรียกพี่เลย

" ใช้ได้ ใช้ได้ " พวกท่านชื่นชมผลงานของตัวเองแล้วก็เงิบเสียง
ไป พ่อทำท่าเหมือนตัดใจพูดบางอย่างที่ท่านไม่อยากจะพูดเลยกับริริน

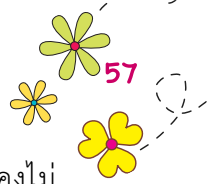
" นี่คือใบสมัครสอบเข้า ม.ปลายของคุณ" พ่อยื่นซองๆหนึ่งมาให้ ริ
รินรับไปดู มันเป็นโรงเรียนเอกชน ชื่อดังที่สุดในประเทศตอนนี้ ที่นี้นักเรียน
ส่วนใหญ่มีแต่พวกเก่งๆทั้งนั้น เป็นโรงเรียนที่ดีมากที่พ่อแม่คงอยากให้ริริน
เข้าเรียน แต่ในสถานการณ์ตอนนี้ โรงเรียนนี้มัน...

" นี่มันโรงเรียนในกรุงเทพฯนี่คะพ่อ พ่อจะให้ริรินเรียนที่นี่ได้อย่างไร
คะ พวกเราต้องไปเชียงใหม่กันไม่ใช่หรือคะ"

" พ่อกับแม่คิดกันแล้วจ๊ะ ถ้าอยากให้ลูกปลอดภัย พวกเราต้องใช้
วิธีนี้เท่านั้น" แม่พูดอย่างอ่อนโยน

" พวกเราจะประกาศไปว่าลูกตายไปแล้ว ความเกลียดชังทั้งหลาย
ของเด็กเหล่านั้นมันจะได้ตายไปพร้อมกับเทพิดาเองจ๊ะ พ่อกับแม่ก็จะ
ทำที่เป็นเสียใจมากย้ายไปอยู่เชียงใหม่กันเพื่อทำใจ แต่ความจริงก็เพื่อจะ
ไปเตรียมที่ทางเอาไว้ให้ลูกไปอยู่ด้วย

สักหนึ่งปี พ่อเรื่องต่างๆมันซาลง พ่อกับแม่ก็จะทำเป็นรับเด็กมา
เลี้ยง นั่นก็คือรับหนูกลับไปอยู่ด้วยกัน หรือไม่บางที่เราอาจไม่ต้องทำอย่าง
นั้นเลยก็ได้ ถ้าที่เชียงใหม่ ไม่ได้มีผู้คนที่จ้องจะเกลียดชังลูกนัก บางทีพ่อกับ
แม่อาจรับลูกไปอยู่ด้วย ด้วยตัวตนที่แท้จริงของหนูก็ได้... แต่ก่อนจะถึงวัน

นั่น พวกเราต้องอยู่ห่างกันสักพักนะลูก " พ่อพูดเสียงสั้นๆ ท่านก็คงไม่
อยากให้ครอบครัวของเราต้องห่างกันเหมือนที่ริรินรู้สึก

"โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดตอนนี้ และยังเป็นโรงเรียนที่มี
หอพักประจำสำหรับนักเรียนที่อยู่ไกลบ้านด้วย พ่อกับแม่ก็เลยมั่นใจได้
แม้ว่าเราจะอยู่ห่างกัน แต่ลูกก็จะปลอดภัย" แม่ยิ้มให้ พร้อมกับเอามือลูบ
ผมของริรินด้วยความรัก

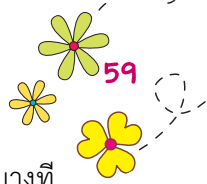

บทที่ 4 ชายผู้ช่วยชีวิต

กลับมาสู่ปัจจุบัน

ริรินตัดสินใจจะแปลงร่างกลับไปเป็นแองจี้อีกครั้ง เพื่อจะได้รอดพ้นจากการถูกสาวกของแก๊งแบล็คแองเจิลข่มขืน เธอวางแผนว่า พอเป็นแองจี้แล้ว จะกลับหอพักเพื่อไปเอาเงินที่ซ่อนไว้ในห้อง หาทางออกไปนอกโรงเรียนให้ได้ก่อน หลังจากนั้นค่อยว่ากันอีกที อย่างน้อยให้รอดผ่านวันนี้ไปได้ก่อนก็แล้วกัน

มือเล็กถอดแว่นตาหนาเตอะออกจากหน้า และกำลังจะถอดฟันทปลอม แต่เธอก็เหลือบเห็นสภาพน่าอนาถใจของตัวเองซะก่อน เสื่อยัดนักกีฬาอะไรสักอย่างของโรงเรียนขาดกระรุ่งกระริง เปราะไปด้วยคราบฝุ่นคราบเลือดที่ผ่านการผจญภัยอย่างทรหดเกือบสองวัน ถึงจะเปลี่ยนหน้าไปเป็นแองจี้ แต่มันก็ไม่ง่ายเลยที่จะหลอกว่าเธอไม่ใช่ริริน ในเมื่อสภาพน่าสมเพชขนาดนี้ ก็คงจะมีแค่ริรินคนเดียวเท่านั้นที่เจออยู่

‘ถ้าออกไปในสภาพนี้ นอกจากหลอกพวกมันไม่สำเร็จแล้ว บางที แม้แต่ความลับเรื่องที่แองจี้กับริรินเป็นคนๆเดียวกัน ก็อาจจะถูกเปิดเผยก็ได้...จะทำยังไงดีนะ’

เวลาผ่านไปช้าๆ พระอาทิตย์ตกอยู่ริมทะเลสาบเป็นสีแดงฉาน กว่าที่ร่างบอบบางซึ่งซุกตัวอยู่ในพุ่มไม้มานาน จะคลานออกมาอย่างระแวดระวัง ริรินยังคงเป็น ริริน ไม่ได้แปลงโฉมแต่อย่างใด แต่เป้าหมายของเธอคือ ห้องพักนักกีฬา ริรินคิดว่าเธอควรเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ดูดีกว่านี้ก่อน เพื่อให้แตกต่างจากยักษ์อัปลักษณ์ริรินให้ชัดเจน พวกสาวกแบล็คแองเจิลจะได้ไม่สงสัย และความลับของแองจี้กับริรินจะได้ยังคงเป็นความลับต่อไป

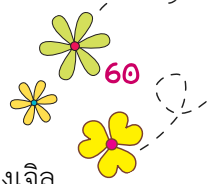
ริรินวิ่งลัดเลาะไปตามซอกตึกด้วยหัวใจระทึก มองไปทางไหน ก็เห็นแต่ป้ายประกาศตามจับเธอเต็มไปหมด สาวกของแบล็คแองเจิล เดินกันขวักไขว่อย่างน่าหวาดผวา อีกนิดเดียวก็จะถึงโรงยิมซึ่งมีห้องพักนักกีฬา เป้าหมายของเธอแล้ว แต่ก่อนที่จะก้าวเข้าไปในนั้น

" อ๊ะ ฮ่า ในที่สุดก็เจอตัวจนได้" พวกสาวกแบล็คแองเจิล ไม่รู้มาจากไหน จู่ๆก็ล้อมริรินไว้ทุกด้าน

" หนีเก่งนักนะแก แต่คราวนี้หนีไม่รอดแน่ นิ่งอัปลักษณ์ "

ริรินตกใจกับสิ่งที่เกิด พวกสาวกมองเธอด้วยสายตาเกลียดชังอย่างที่สุด ทางรอดของเธอเริ่มริบหรี่ จะทำยังไงดี!!!!

" ฉันทไม่เคยทำอะไรพวกนายเลยนะ ทำไม่ต้องมาตามจ้องล้างจ้องผลาญกันด้วย" ริรินพยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่นทั้งๆ ที่ตอนนี้เธอกำลังจนแทบจะยืนไม่ไหวแล้ว

" ไข่ แก่ไม่เคยทำอะไรพวกฉัน แต่แกบังอาจลบหลู่เบียดเบียนเจ็ด
ตั้งนั้นแกต้องถูกลงโทษ...เฮ้ยพวกเราจัดการ!! "

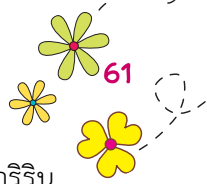
พอคนที่เหมือนเป็นหัวหน้าออกคำสั่ง พวกหมาหมู่นั้นก็เข้ามารุม
ทำร้ายริรินอย่างโหดเหี้ยม ไอ้คนหนึ่งมันตบเข้าไปที่หน้าของริรินอย่างแรง
จนปากของเธอแตกมีเลือดไหลเป็นทาง ยังไม่หนำใจมันชกเข้าที่ท้องอีกจน
จุกไปหมด ริรินพยายามตะต่อยสู้กับพวกมันอย่างสุดกำลัง แต่ผู้หญิงตัว
เล็กๆคนหนึ่งจะสู้กับผู้ชายแข็งแรงถึงห้าคนได้อย่างไร สุดท้ายร่างบอบบาง
ไร้ทางสู้ก็อ่อนแรงล้มลงกองกับพื้น พวกมันสองสามคนมาลากตัวริริน เข้า
ไปในห้องว่างๆที่อยู่ไม่ไกลนัก

ริรินหวาดผวากับเรื่องน่ากลัวที่จะเกิดขึ้น จนทำให้มีแรงฮึดสู้เฮือก
สุดท้าย เธอตื่นรนขึ้นมาอีกครั้ง ปากก็พยายามร้องตะโกนให้คนอื่นช่วย ขา
เรียวตะเข้าไปที่กล่องดวงใจของไอ้สารเลวที่จับแขนเธอเอาไว้ มันจุกจน
ยอมปล่อยมือ ร่างบางพยายามจะวิ่งหนีจากพวกมัน

แคว๊กกก!!!! เสียงเสื่อที่ถูกกระชากจนขาด ทำเอาริรินถึงกับตก
ตะลึง เสื่อยึดที่เธอใส่อยู่ถูกพวกมันดึง จนคอเสื่อฉีกขาดยาวไปจนถึงแขน
เผยให้เห็นไหล่กลมมนเปลือยเปล่า

" เห็นอัปลักษณ์อย่างนี้ ก็มีติช่อนอยู่เหมือนกันหนิ " ไอ้ช้วนันพูด
อย่างหื่นกระหาย มันกดริรินลงกับพื้นโดยที่เพื่อนสารเลวอีกสี่ตัวของมันมา
จับแขนขาของริรินเอาไว้

" **ไมนะ!!!** ไม่ ใครก็ได้ช่วยด้วย " น้ำตาที่พยายามกลั้นเอาไว้ไหล
ออกมาอย่างสุดทน ไอ้ช้วนันเอามือมาปิดปากริรินไว้ และกำลังจะถอด
กางเกงของเธอออก ริรินกัดมันเข้าเต็มแรงจนได้รสเลือด

" โอ๊ย!!! ฤทธิ์มากนั้แหละ" ผู้ชายคนนั้นโมโหมาก มันตบหน้าริริน
ไม่ยั้ง จนริรินคิดว่ากรามเธอคงหักไปแล้วแน่ๆ มันกำลังจะตบริรินซ้ำอีก
ครั้ง แต่อยู่ๆเหมือนมีใครบางคนมาตีบมันจากข้างหลัง ไอ้สารเลวนั้นพุ่ง
ล้มลุกคลุกคลานห่างจากตัวริรินไปซะไกล

" ไอ้พวกชั่ว รังแกได้แม้กระทั่งผู้หญิง "

" เฮ้ย!!! มึงเป็นใครวะไม่รู้รีงนี่เป็นคำสั่งของแบล็คแองเจิล" ไอ้เลว
ที่ถูกถีบร้องตะโกนขึ้น

" แองเจิลทำอะไรของพวกมึงกูไม่สน รู้แต่ว่าพวกมึงมันเลวสัตว์
ทำกับผู้หญิงได้ขนาดนี้ "

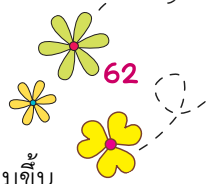
" มึงกล้าพูดถึงแบล็คแองเจิลอย่างนี้เหรอะ ตายซะเถอะ!!! " แล้ว
ไอ้พวกเลวก็เข้ามารุมตะต๋อยกับผู้ชายคนนั้น เขาก็สู้เก่งไม่เบาพวกมันล้ม
ลงไปทีละคนสองคน แต่ผู้ชายคนเดียวกับหมาหมู่ทั้งฝูง และที่กำลังจะ
ตามมาอีกมากมาย จะสู้ไปได้นานสักเท่าไร

ริรินพยายามพุงร่างกายที่บอบช้ำขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล เธอคว้า
เก้าอี้ที่อยู่ใกล้มือขึ้นฟาดไอ้ชั่วที่กำลังจะเข้าไปทำร้ายผู้ชายคนนั้น ด้วย
กำลังทั้งหมดที่เหลือ แล้วคว้าเอามือของเขาพาดันวงหนีมาอย่างไม่คิดชีวิต

เมื่อเห็นสองคนนั้นวิ่งหนีไป พวกชั่วทั้งห้าตัวพากันวิ่งกรูออกตาม
แต่พวกมันก็ต้องมาหยุดตกก็ เมื่อเจอเข้ากับร่างสูงโปรงผมสีเงินยวง ที่น่า
เกรงขาม

" ตบหน้าตัวเองเดี๋ยวนี " "

เสียงทรงอำนาจที่เย็นยะเยิบ จนพวกเลวที่เมื่อครู่ยังทำเก่งถึงกับ
ชนลุกเกรียว

" อะไรรนะครับ...ตะ ตบหน้า" คนที่เหมือนเป็นหัวหน้า ถ้ามั่น
อย่าง งงงัน แล้วก็ต้องเจียบกริบไปทันที ที่สกับดวงตาคมที่หริ่งอย่างน่า
กลัวคู่นั้น พวกมันตบหน้าตัวเอง คนละหนึ่งที

" ตบอีก ตบจนกว่าเลือดจะออกจากปากของพวกแก " เขายังคง
พูดต่อ สายตาเย็นชาที่มอง ทำให้พวกนั้นรู้สึกกลัวจนอยากจะวิ่งหนีไปให้
ไกล

"พวกผมทำอะไรผิดหรือครับ เรากำลังจับนังอัปลักษณ์นั้นได้แล้ว"
อีกคนหนึ่งรวบรวมความกล้าถามขึ้นเสียงสั้นๆ

" แก่ไม่มีสิทธิ์ถาม " เขามองหน้ามันด้วยสายตาเหยียดเกรียม ไอ้คน
ที่ถูกมอง กลัวจนขาสั่น หากมันเลือกได้ระหว่างถูกมองด้วยสายตาดังนี้
กับถูกเตะจนตาย มันคงขอเลือกอย่างหลัง

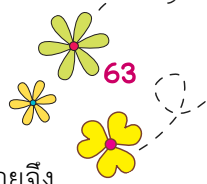
แล้วชายหนุ่มผมสีเงินก็เดินจากมาอย่างสง่างามโดยไม่สนใจ เสียง
ที่เกิดขึ้นเบื้องหลังแม้แต่น้อย

เพ็ยะ!! เพ็ยะ!! พวกนั้นกำลังตบหน้าตัวเอง และไม่มีทีท่าจะหยุด
เลย

" และนี่คือคำสั่งของฉัน" ร่างสูงของ **เอเบิล เจมส์ เบเกอร์** หนึ่งใน
แบล็คแองเจิล พูดคำนั้นโดยไม่หันกลับมาองสักนิดเดียว

“หยุดตามล่ามัน”

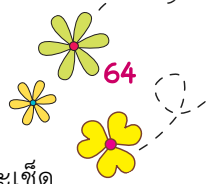
ริรินพาชายผู้ช่วยชีวิตของเธอ วิ่งหนีมาไม่รู้เหนือรู้ใต้ สุดท้ายจึงเข้าไปซ่อนในห้อง ห้องหนึ่งในตึกกิจกรรมที่ห่างจากโรงยิมพอสมควร พวกเขาทรุดลงนั่งอย่างเหนื่อยอ่อน ริรินหอบหายใจอย่างแรงจากความเหน็ดเหนื่อย พร้อมกับน้ำตาแห่งความหวาดกลัวไหลทะลักออกมา เธอพยายามกัดฟันกลั้นเสียงสะอื้นเอาไว้ไม่ยอมให้ผู้ชายแปลกหน้าเห็นความอ่อนแอ

แต่เรื่องที่เพิ่งพบเจอเมื่อครู่มันโหดร้ายเกินกว่าผู้หญิงตัวเล็กๆคนหนึ่งจะทานทนได้ มือที่ยังสั่นพยายามเช็ดน้ำตาออกให้หมด แต่ก็ทำไม่ได้ง่ายนักเนื่องจากแว่นอันหนาที่ตอนนี้มีรอยร้าวด้านหนึ่งขวางเอาไว้อยู่ ริรินงอเข้าเข้ามากอดพร้อมกับชุกหน้าลงตรงนั้น น้ำตาที่ไม่มีที่ท่าจะหยุดเลยไหลลงมาไม่ขาดสาย

จู่ๆ ความรู้สึกอุ่นๆก็โอบเข้ารอบตัว ผู้ชายคนนั้น ถอดเสื้ออวอร์มนักกีฬาของเขา มาคลุมไหล่ให้เธอ และตอนนี้เขาก็เหลือแค่เสื้อกล้ามตัวเดียว

" เธอเป็นไงบ้าง " น้ำเสียงอ่อนโยนและดูเป็นกังวลตั้งขึ้นข้างๆ ริรินอยากจะบอกว่าไม่เป็นไรแต่มันก็ไม่จริงเลยสักนิด และถึงแม้อยากจะตอบแต่แรงที่จะใช้พูดสักคำก็ยังมี ริรินจึงได้แค่ส่ายหน้าพร้อมน้ำตาที่ไหลออกมาเลอะเปรอะแฉะไปหมดเท่านั้น

ชายหนุ่มไม่ค่อยคุ้นกับการปลอบใจใครสักคน แต่ก็เขาก็คิดว่าน่าจะทำอะไรสักอย่าง เขาเห็นยัยชีห์เหร่แสนโซคร้ายพยายามเช็ดน้ำตาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็แทบจะทำไม่ได้เพราะแว่นตาหนาเตอะที่ขวางเอาไว้ ด้วย

ความหวังดีเขาจึงดึงแว่นตานั้นออกจากใบหน้าของเธอ และตั้งใจจะเช็ด
น้ำตาให้

แต่สิ่งที่พบเมื่อแว่นตานั้นพ้นใบหน้าของเธอไปแล้ว กลับ
แตกต่างจากเมื่อครู่ลิบลับ...

ดวงตากลมโตแสนสวยที่รับกับขนตาอันยาว คิ้วโก่ง จมูกโด่งที่ดู
รื่นนิตๆ ประกอบกันขึ้นเป็นใบหน้าที้งดงามแปลกตาไปจากเมื่อครู่ราวฟ้า
กับดิน กำลังจ้องมองเขาอยู่

ริรินมองผู้ชายคนนั้นอย่างตกตะลึง "นายทำอะไร!!" เสียงแหวน
อย่างตกใจของริรินดังขึ้นทันที "เอาแว่นฉันคืนมานะ" มือเล็กๆพยายามดึง
แว่นตาคืนมาจากมือของเขา แต่ชายคนนั้นไม่ยอมคืนให้ กลับพยายามมา
ดึงพินปลอมของริรินออกอีก และก็ได้สำเร็จ ใบหน้าแสนสวยราว
เทพธิดาปรากฏแก่สายตาของเขา ริรินตกใจมาก รีบเอามือมาปิดปากของ
ตัวเองเอาไว้

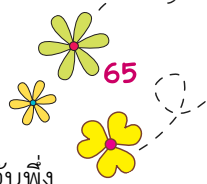
" นายจะบ้าอะไร "

" ใช่จริงๆด้วย " เขายิ้มให้เธอ

ร่างเล็กกระโดดตัวหนีไปที่มุมห้อง ความลับของเธอถูกเปิดเผย
แล้ว!! แล้วผู้ชายคนนี้ ผู้ชายคนนี้จะทำอะไรเธออย่างที่คนอื่นทำรีเปล่า

" เธอคือแองจี้ใช่ไหม "

ริรินเงิบ ไม่ยอมเอ่ยคำพูดอะไรออกมาสักคำเดียว สายตาก็
พยายามสอดส่ายหาทางหนี

" เธอไม่ต้องกลัวฉันหรอกน่า ฉันไม่ทำอะไรเธอหรอก...เมื่อกี้ฉันเพิ่งช่วยเธอมาเท่านั้น... " เขายังพูดไม่ทันจบ แต่ริรินก็ลุกขึ้นวิ่งหนีจากตรงนั้น พยายามไปให้ถึงประตูให้ได้เสียก่อน

" เฮ้ย!! จะไปไหน " ร่างสูงทะลึ่งพรวดตามมา แค่อสองก้าวเขาก็ถึงตัวริรินแล้ว มือหนาจับไหล่ทั้งสองข้างของเธอให้หันมาเผชิญหน้า

" เธอตอบแทนคนที่ช่วยชีวิตเธอด้วยการวิ่งหนีเค้ารีไร...แองจี้ "

" ฉันไม่ใช่แองจี้ ฉันไม่เคยรู้จักคนชื่อนั้น ปล่อยฉันนะ " เธอพยายามดิ้นรน

" หลักฐานมันชัดเจนขนาดนี้แล้ว ยังจะมาโกหกอะไรกันอีก "

" ฉันไม่ใช่จริงๆ นายพูดเรื่องอะไร ไม่เห็นจะรู้เรื่อง "

" ถ้าเธอไม่ใช่แองจี้ เธอสวยขนาดนี้แล้วทำไมต้องปลอมตัวเป็นยัยซีเหร่ด้วยล่ะ "

" นั่นมันเรื่องของฉัน ไม่เกี่ยวกับนายสักหน่อย นี ปล่อยนะ!! " มือบางๆพยายามปิดมือนาที่กุมไหล่ตัวเองออก

" ฉันคือริวมะ เป็นพี่ชายของเทนตะ หรือพี่เทนของเธอนั้นแหละ "

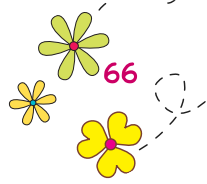
ริรินอึ้งไป

" เธอคิดว่า ฉันจะลืมนามผู้หญิงที่ทำให้น้องชายฉันคลั่งไคล้ จนจะบ้าตายได้อย่างนั้นหรือ

บอกมา ทำไมต้องหลอกใครๆว่าเธอตายแล้วด้วย รู้รีเปล่านั้นทำให้เทนตะแทบจะฆ่าตัวตายตาม "

" ไม่จริง พี่เทนเค้าจะทำอย่างนั้นทำไม "

" ยอมรับแล้วล่ะซี ว่าเธอคือแองจี้ "

" ปะ... เปล่า ฉันไม่ใช่สักหน่อย "

" ปากแข็งนักนะ " เขาจ้องเธอด้วยสายตาดูจริงจัง "ถ้าเธอยังไม่ยอมพูดความจริงอีก ฉันจะลากเธอออกไปประจานให้รู้กันทั้งโรงเรียนเลยว่า แท้จริงแล้วยัยซี่เหรนั่นคือแองจี้ เธออยากให้เป็นอย่างนั้นรึไง!" ไม่พูดเปล่า ริวมะลากแขนริรินให้ออกจากห้อง แต่คราวนี้คนที่ไม่ออกไปกลับเป็นร่างบางๆนั้นเสียเอง

" ไม่!! ปล่อยนะ คนบ้า นายมันบ้า ฉันไม่ใช่แองจี้แองจี้อะไรนั้นนะ "

" จะพูดไม่พูด " เขาดึงเธอไปด้วยแรงมหาศาล ริรินพยายามเกาะขอบประตูเอาไว้ แต่ก็สู้แรงไม่ไหว

" โอ๊ย!! เจ็บ กระตักฉันหักแล้วแน่ๆ " ริรินร้องเสียงดัง จนริวมะหันกลับมามอง เธอฉวยโอกาสขณะที่เขาพลอ ตะเข้ที่ริวมะน้อยอย่างแรง จนคนตัวสูงล้มลงไปกองกับพื้น ริรินวิ่งกลับเข้าไปในห้อง คคว้าแวนและฟันปลอมที่ตกอยู่แถวนั้นขึ้นมาสวมอย่างเร่งรีบ

" ขอบใจมากนะที่นายช่วยฉันไว้ แต่ฉันไม่ใช่แองจี้..." ริรินหยุดพูดกับริวมะที่หน้าตาตอนนี้เขียวคล้ำขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่จะวิ่งจากไป ริวมะทำได้แค่มองตามร่างบางๆที่ค่อยๆหายไปทางเดินที่มีมิติด้วยความรู้สึกโกรธก็ไม่ใช่ มันปนขำปนทิ้ง และตีใจซะมากกว่า

เขาตั้งใจมาโรงเรียนนี้เพื่อทำแบล็คแองเจิลแข่งบาสอีกครั้ง เพื่อเรียกศักดิ์ศรีของตัวเองคืนมาเท่านั้น แต่ไม่อยากจะเชื่อเลย ว่าสิ่งที่เขาได้พบ...

...กลับมีค่ากว่านั้นนัก...

บทที่ 5
พจนายต้องชดใช้

ริรินกระเซอะกระเซิงวิ่งมาตามทางเดินที่มีตมิดเป็นเวลานาน
พอควรกว่าที่เธอจะหยุดพัก

'เราจะทำยังไงดี จะทำยังไงดี คนคนนั้นรู้ความลับของเราแล้ว '
ขณะที่เธอกำลังวุ่นวายใจกับปัญหาที่เพิ่งเกิดขึ้น ริรินก็ต้องรีบหลบวูบเข้าไป
ในตู้เก็บของที่อยู่อีกฝั่งๆ เมื่อมีเสียงฝีเท้าหลายคู่วิ่งตรงมา

" เฮ้ย เจอมันมัยวะ "

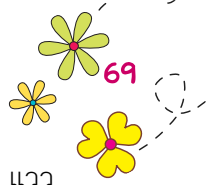
" ไม่เจอเลยว่ะ แต่ฉันไม่ได้มาตามนั่งอัปลักษณ์ ฉันมาตามแก "

" ตามฉัน? ทำไมมีเรื่องอะไร "

" ประธานบอกว่า มีคำสั่งใหม่จากแองเจิล ให้พวกเราไปรวมกันที่
สนามด้านล่าง "

" คำสั่งเรื่องยัยนั้นนะเธอ "

" คงจะใช่ล่ะ "

" แต่ก่อนที่ฉันจะตาย ฉันจะต้องแก้แค้นพวกนายซะก่อน!!! " แวตามุ่งมั่นพุ่งออกมาจากดวงตาแสนสวย รอบตัวของริรินเหมือนมีไฟลุกโชน ออกมาปุๆ พลังแห่งการต่อสู้พุ่งพรวดเต็มหลอด เธอเปิดประตูตู้ออกมาด้วยความมุ่งมั่น

" ฉันจะต้องแก้แค้นพวกนายให้ได้!!! " ร่างบอบบางที่ตอนนี้ทั้งบาดเจ็บและมอซอเหลือเกิน วิ่งไปตามทางเดินที่มีตมิดนั้นอีกครั้ง เป้าหมายอยู่ที่แบล็คครูม ห้องที่แบล็คแองเจิลกำลังสังหารอยู่!!

แต่แล้วจู่ๆ ริรินก็หยุดกึก

" เอ แล้วแบล็คครูม นั้นมันอยู่ที่ไหนล่ะเนี่ย -_-? " แปะวาววาว (ชะงั้นนะริริน -_-“)

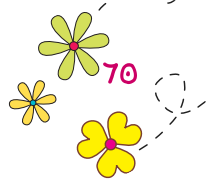
" ไข่แล้ว แบล็คครูม!! แบล็คครูม ต้องเป็นห้องนั้นแน่ๆ" ริริน นึกไปถึงเรื่องราวที่ครั้งหนึ่งเพื่อนเคยเล่าให้ฟัง

"ห้องนั้นนะนะ อยู่ที่ชั้นเจ็ดของตึกกิจกรรม ไม่มีทางขึ้นสำหรับนักเรียนคนอื่น มีเฉพาะลิฟต์ส่วนตัวของแบล็คแองเจิลเท่านั้นที่ขึ้นไปได้ คนที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นและถึงได้เห็น "

"ฉันเคยได้ยิน ยัยนุ่นอดีตแฟนของท่านเน็กซ์ เล่าให้ฟังตอนที่มันกำลังขึ้นแท่นว่า ห้องนั้นนะไฮโซมากเลยนะ โอ้อ่ากว้างขวางตกแต่งหรูหรา อย่างกับราชวัง Black room เป็นเสมือนห้องสังสรรค์ของแบล็คแองเจิลละพอท่านทั้งสี่มาโรงเรียนก็ชอบไปหลุกอยู่ที่นั่น และในชั้นเจ็ดนะ นอกจากแบล็คครูมแล้ว ยังมี

White room เป็นห้องนอนของท่านเอเปิล

Gold room ห้องนอนของท่านจิน

Blue roomของท่านเน็กซ์

และ Dark roomของท่านไลท์ ยัยนุ่นมันบอกว่าในห้องนอนของท่านเน็กซ์นะ ใหญ่ยิ่งกว่าบ้านทั้งหลังอีก มีห้องนอน ห้องนั่งเล่น ห้องครัว ห้องน้ำ ห้องแต่งตัว อยู่ในห้องเดียว ขนาดห้องนอนนั้นแค่ท่านมาพักบ้าง บางครั้งบางคราวเท่านั้นนะ

ความไฮโซยังไม่หยุดอยู่แค่นั้น นอกจากห้องนอนหรูหราแล้ว ที่ชั้นเจ็ดยังมีห้องสมุดส่วนตัว ห้องดนตรี ห้องออกกำลังกาย ห้องดูทีวี สโมสร สนามบาส สวนหย่อม สระว่ายน้ำ ครบครันเลยละ

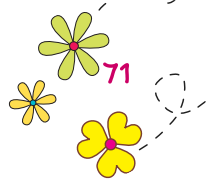
ตอนนั้นฉันล่ะอิจฉานุ่นมันมากจริงๆนะ ตอนขึ้นแท่นอยากได้อะไรแค่ขึ้นนิ้วท่านเน็กซ์ก็เนรมิตให้ทุกอย่าง ไปไหนมาไหนก็มีรถหรูหราคอยบริการตลอด ที่สำคัญได้อยู่เคียงข้างท่านเน็กซ์ และได้อยู่ใกล้ชิดกับแบล็คแองเจิล... น่าอิจฉาสุดๆ แต่ตอนนี้ดูสภาพชิ พอถูกทิ้ง จากสาวสวย กลายมาเป็น... "

" มันไม่มีทางขึ้นฉันหรอก" รรินบ่นกับตัวเอง

แต่ด้วยความแค้นที่ถูกกระทำอย่างโหดร้ายจากเหล่าสาวก ทำให้รรินยังคงไม่ถอย ร่างอ่อนแอ้นมอซอเดินไปที่โถงลิฟต์อย่างมุ่งมั่น มีลิฟต์สามตัวที่รรินเคยเห็นมันเคลื่อนไหว แต่ชั้นที่มันขึ้นไปได้สูงสุดก็แค่ชั้นหกเท่านั้น

เธอมองไปทางซ้ายมือสุด ลิฟต์สีดำที่โดดเด่นแปลกตาจากตัวอื่นนั่งสนิทอยู่ตรงนั้น รรินไม่เคยเห็นมันเปิดหรือเคลื่อนไหวเลย แต่ชั้นที่มันไปถึงได้สูงสุด คือชั้นเจ็ดนี่นา!!!

รรินดีใจ รีบกดปุ่มขึ้นที่ลิฟต์ตัวนั้น แต่กดนานเท่าไร ลิฟต์ก็ไม่มีการจะกระดิกสักนิด

" เป็นลิปต์เฉพาะของแบ็คแองเจิลละซี" เธอเริ่มใช้ความคิด

"แค่อุปสรรคเล็กๆน้อยๆ นึกว่าฉันจะกลัวรีไร...ฉันไม่ยอมแพ้หรอกนะ" ริรินกดปุ่มลิปต์ตัวใกล้มือสุด และมันก็เปิดขึ้นอย่างรวดเร็ว นิ้วเรียวกดหมายเลข 6 และยื่นดูไฟที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆตามหมายเลขชั้นที่ลิปต์เคลื่อนผ่านด้วยหัวใจที่นิ่งสนิท

ประตูลิปต์เปิดออก ให้เห็นโถงลิปต์มืดๆ ที่มีเพียงแสงสลัวริ้วเรียงจากไฟข้างนอกส่องเข้ามา ปกติแล้วตึกกิจกรรมจะไม่เจียบอย่างนี้ แต่เนื่องจากวันนี้มีการสั่งตามล่าริรินอย่างเข้มข้น นักเรียนทุกคนจึงออกตามล่าเธอ ส่วนพวกที่ไม่ได้ตามก็ไม่กล้าไปทำอย่างอื่นที่ดูเป็นการไม่ให้ความร่วมมือในคำสั่งของแบ็คแองเจิล พวกนั้น(ซึ่งคงเป็นส่วนน้อยมาก)จึงกลับห้องพัก หรือไม่ก็กลับบ้านไป ตึกกิจกรรมซึ่งปกติคร่ำไปด้วยนักเรียนชมรมต่างๆจึงเจียบสนิท

ริรินเดินไปตามทางเดินที่มีดสลัวนั้นจนถึงประตูตัวหนึ่งที่เขียนป้ายบอกไว้ว่าเป็น บันไดหนีไฟ เธอหมุนลูกบิดหวังจะเปิดประตูบานนั้น แต่มันล็อค " ฮี " ริรินยิ้ม ด้วยความรู้สึกแครงแครง เธอไปหยิบค้อนที่มีเก็บไว้ในตู้ดับเพลิงออกมาทุบลงไปทีลูกบิดนั้นอย่างแรง แค่อครั้งเดียวมันก็หลุด เธอถีบประตูบานนั้นให้เปิดออก และเดินเข้าไปอย่างมุ่งมั่น จนถึงชั้นเจ็ด

ริรินสูดลมหายใจเข้าปอด เตรียมพร้อมกับสิ่งที่จะเผชิญ...เธอเปิดประตูเข้าไป และสิ่งที่พบก็คือ

สวนหย่อมร่มรื่นขนาดใหญ่ มีต้นไม้ดอกไม้มากมายอยู่ที่นั่น กลิ่นหอมรวรินของดอกไม้ ลอยมากระทบจมูก จนทำให้ริรินอดเปลอสุดดมไม่ได้

ไม่น่าเชื่อ ว่าโรงเรียนของเราจะมีสวนที่สวยงามขนาดนี้ มีแต่ดอกไม้สวยๆทั้งนั้นเลย ' ริรินเพลิดเพลินดูดอกไม้ตรงนั้นตรงนี้ อย่างลืมนิด ถ้ารองจากช็อกโกแลตแล้ว สิ่งทีริรินชอบที่สุดก็คงเป็นดอกไม้เหล่านี้แหละ

" เฮ้ย เราไม่ได้มาเที่ยวนะริริน ตั้งสติๆ " เธอตอบหน้าเตื่อนตัวเองเบาๆ แล้วก็ต้องอุทานออกมาด้วยความเจ็บจากรอยแผลที่ถูกทำร้ายก่อนหน้านี้ เมื่อตั้งสติได้ริรินจึงสอดสายตาสืบหาแบล็คแองเจิล เธอมองเห็นแสงสว่างส่องออกมาจากกระจกบานใหญ่ที่ทำเป็นผนังกั้นระหว่างห้องกับสวนนี้

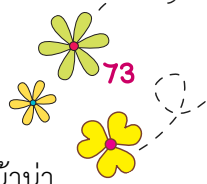
และศัตรูของเธอก็นั่งอยู่ตรงนั้น ไข่มุมมารหัวดำ หัวทอง และไอ้หัวน้ำเงิน กำลังนั่งทำอะไรสักอย่างอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ หน้าตาพวกมันดูมีความสุข รื่นเริงหัวเราะร่วน ขณะที่ริรินมีสภาพสะบักสะบอมแทบตาย

การแก้แค้นกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว เตรียมตัวตายได้เลยไอ้พวกแบล็คแองเจิล!!

เพลิง!!!!

กระจกที่ทำเป็นผนังแตกละเอียด พร้อมกับก้อนเหล็กอันใหญ่พุ่งเข้าใส่ศีรษะของพวกเขา ไลท์ จิน และเน็กซ์ กระโดดหลบได้อย่างหวุดหวิดเลยทำให้ก้อนเหล็กอันยักษ์นั้นกระแทกเข้าที่คอมพิวเตอร์เน็ตบุคที่พวกเขา กำลังทำงานบางอย่างอยู่แทน จนเครื่องคอมพิวเตอร์ราคาแพงนั้นพังเป็นเศษโลหะในทันที

ยังไม่ทันได้ตั้งสติอะไร กระจกต้นไม้ ก้อนหิน โตะ แก้วอี้ที่ตั้งอยู่ในสวนนั้นก็พุ่งใส่พวกเขาราวท่าฝน ทั้งสามคนต่างวิ่งหาที่กำบัง พร้อมกับมองว่าใครบ้างอาจทำเรื่องอย่างนี้

ไลท์ มองผ่านผนังกระจกที่แตกละเอียดออกไป ก็พบกับใบหน้าน่าเกลียดน่ากลัวที่เขาจำได้ดี ยัยอัปลักษณ์จอมสามหาเว นี่ยังเสนอหน้าอยู่ในโรงเรียนนี้อีกหรือ และยังกล้ามาทำเรื่องอย่างนี้!!!

ความโกรธพุ่งขึ้นมาเป็นริ้วๆ

" ยัยซีเห่ร่ หยุตเดี๋ยวนี้นะ!!!" เขาตะเบ็งเสียงอย่างโกรธจัด

" ฉันไม่หยุต ฉันจะฆ่าพวกนายให้หมดไอ้พวกสารเลว " ริรินตะโกนด่ามือก็ขว้างก้อนหินที่ใช้ประดับสวนเข้าไปใส่ไลท์ไม่ยั้ง

ทั้งๆที่ก้อนหินลอยมาใส่เขายังกะท่าฝน แต่ไลท์ก็เดินตรงมาหา ริรินอย่างห้าวหาญยังกับว่าความกลัวไม่เคยอยู่ในพจนานุกรมของเขา เขาหลบลูกหินพวกนั้นได้อย่างง่ายดาย จนไปถึงตัวของเธอ

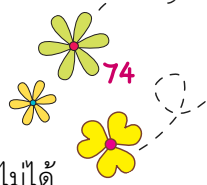
" ปล่อยนะ ไอ้คนเลว " ริรินพยายามสะบัด เมื่อมือหนาๆมาจับมือทั้งสองข้างของเธอไว้อย่างรุนแรงจนเจ็บไปหมด

" เธอทำบ้าอะไร!!" เขาบีบข้อมือของริรินอย่างรุนแรงจนมันน่าจะหักไปแล้ว

" ฉันก็มาฆ่านายนะซี ไอ้คนชั่ว " ริรินตะโกนใส่ และใช้มุขเดิมที่ทำให้เธอเอาตัวรอดมาหลายครั้ง ตะเข้าไปที่เป่ากางเกงของไอ้จอมมารอย่างรุนแรงมันจุก

"โหย!! " ไลท์ไม่ทันระวังตัวโดนเตะเข้าเต็มรัก

" นี่แน่ะ นี่แน่ะ ตายซะเถอะแก ไอ้คนชั่วไอ้คนสารเลว " ริรินพยายามชกต่อร่างหนานันด้วยแรงทั้งหมดที่มี น้ำตาจากความหวาดกลัว ความเจ็บปวดบอบช้ำจากเหตุการณ์โหดร้ายทั้งหลายไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

แม้จะบอกว่าเธอทุบตีเข้าด้วยแรงทั้งหมดก็เถอะนะ แต่มันก็ไม่ได้ทำให้โลทรู้สึกสะดุ้งสะเทือนสักนิด หลังจากความจุกที่ถูกเตะเมื่อกี้หายไป แทนที่จะทำร้ายเธอกลับหรือหยุดการกระทำของยัยซีห์ซะ เขาก็มัวแต่ยืนงง กับอาการของยัยอัปลักษณ์ตรงหน้า

‘ยัยนี้มันเป็นบ้าไร้เง ชกเราไปร้องไห้ไป’

"นายมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย นี่แน่ะ ตายซะเถอะ ฉันจะฆ่านาย"

เน็กซ์ กับ จิน ที่ งงกับเหตุการณ์เหมือนกัน เข้ามาจับตัวของริรินเอาไว้ ริรินดิ้นรนสุดแรง แต่ก็สู้กำลังของผู้ชายไม่ได้

"ไอ้พวกคนชั่ว ปล่อยฉันนะ ปล่อยเดี๋ยวนี้" ริรินดิ้นรน เมื่อพวกนั้นจับเธอมัดไว้กับเก้าอี้ได้สำเร็จ

"เจียบนะ!!" เสียงตวาดดั่งลั่นของไอ้จอมมารเทวดา

" **ฉันไม่เจียบ ปล่อยฉันนะ ปล่อยยยยยยย**" ริรินแผดเสียงดังขึ้นอีก โลททนไม่ไหว คว่ำผ้าขนหนูแถวๆนั้นมายัดปิดปากริรินเอาไว้

" ไออนออเอว อ่อย่อยอันอะ " เสียงอู้อี้ (ไอ้คนสารเลว ปล่อยฉันนะ)

เมื่อสามารถจัดการกับริรินได้แล้วพวกแองเจิลทั้งสามก็ยื่นมองหน้ากันอย่างพยายามหาคำอธิบายของเรื่องนี้

" เอาละยัยพันเหิน บอกเหตุผลมาซิทำไมเธอต้องทำอย่างนี้ " ไอ้แองเจิลผมทอง ถามริรินด้วยสายตาเอาเรื่อง

" ฉันทิ้งเธอจริงๆ นี่คิดจะเอาหัวพวกฉันให้แบะเลยไหมะ" ไอ้หัวสีน้ำเงินพูดไปยิ้มไปเหมือนมันสนุกซะงั้น

" ใอ่ อันอะอะอ่าวกแอใ้อ้ายใ้อัดออย " (ใช้ฉันกะจะฆ่าพวกแกให้ตายให้หมดเลย)

" พุดอะไรวะ ฟังไม่รู้เรื่อง" ไลท์บ่น "ยัยซีเห่ พวกฉันอยากจะคุยกับเธอให้มันรู้เรื่อง ถ้าเอาผ้าออกเธอห้ามตะโกนเข้าใจมัย" เขาส่งเสียงเข้มแต่ริรินกลับส่งสายตาจางเกลียดจางขังแบบบ่งบอกชัดเจนว่าไม่มีทางปฏิบัติตามที่เค้าสั่งแน่ไปให้ ไลท์ซึ่งไม่เคยถูกคนขัดใจรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างแรง

" ยัยนี่อยากตายนักโซ่มะ...ถ้าเธออยากตายนักฉันจัดการให้ได้!! เฮ้ยจินโทรตามไอ้เซนกับลูกน้องมันขึ้นมาลากยัยนี้ไปทีซี " ไลท์ตะเบ็งเสียงขณะมองเห็นริรินอย่างแค้นๆ

ริรินตาโต "ไม่นะ! ไม่ ฉันจะตายทั้งที่ยังแก้แค้นพวกมันได้แค่นิดเดียวแบบนี้ได้ยังไง'

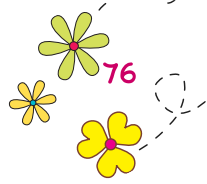
"ใอ่ ใอ่ อันอกองแอ้ว อันอะอูดอี่"(ได้ ได้ ฉันตกลงแล้ว ฉันจะพุดดีจ) ริรินส่งเสียงอู้้อี้

" ตกลงแล้วละซี " ใอ่หัวสีน้ำเงินมองเห็นริรินยิ้มๆ โลกนี้ชีวิตมันมีความเครียดมันงั้ไหมเนี่ย

ไลท์มองเห็นริรินอย่างไม่ไว้ใจ "อย่ามาเล่นตลกนะ ไม่งั้นเธอตายแน่ " เขาเดินมาดึงผ้าออกจากปากของริรินอย่างไม่เบามือเลย ทำเอาฟิ้นพลอมของริรินเกือบหลุดตามไปด้วย

" เอ้า!! บอกมาทำไมเธอยังมาเสนอหน้าอยู่ตรงนี้อีก" ไลท์ตะคอกถาม

" ฉันก็จะฆ่าพวกนายนะซี " ริรินส่งสายตาเกลียดจางที่ไม่เคยมอบให้ใครเลย ส่งไปให้

" ฮะ ฮะ คิดจะฆ่าพวกฉัน " ไอ้หัวสีน้ำเงินหัวเราะเยาะ

" ไซ้ฉันจะฆ่าพวกนายให้หมดทุกคน ไอ้พวกคนเลว " ไม่พูดพริ้งทำ
เพลง ริรินลุกขึ้นกระโดดเหยงๆทั้งที่ติดอยู่กับเก้าอี้ เอาหัวพุ่งชนไอ้จอมมาร
ไลท์อย่างแรง แล้วหมุนตัวเอาเก้าอี้ไปพาดใส่ไอ้สองตัวที่เหลื่ออย่างบ้าคลั่ง
พวกนั้นกระโดดหลบกันเป็นพัลวัน ไลท์พยายามมากกว่าตัวเธอเอาไว้ แต่ริ
รินหันไปจับเข้าให้เต็มแรง จนเขาต้องรีบสะบัดมือหนี ผิวเปลี่ยนเป็นสีแดง
ซ้ำๆตามรอยฟันที่กัด

ความวุ่นวายโกลาหลเกิดขึ้นอีกครั้ง แองเจลทั้งสามต่างได้รอยฟก
ช้ำดำเขียวไปคนละไม่น้อย กว่าจะจับริรินมัดไว้อย่างแน่นหนาได้

"นี่เธอถูกหมาบ้ากัดมารึไง ถึงได้มาอาการกำเริบอย่างนี้ " เน็กซ์พูด
พลางลูบคลำร่างกายที่มีฟกช้ำของตัวเอง

"อยากตายมากนักรึม่ยัยยบ้า!! " สงสัยไอ้จอมมารไลท์มันซู่ซ่าเป็น
อย่างเดียว "ถ้าไม่คิดว่าเป็นผู้หญิงนะ ฉันจะชกให้หน้าหงายเลย"

"อย่ามาทำเป็นพูดเลย นายมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย ไอ้คนसारเลวแน่จริง
ก็ชกเลยซิ แน่จริงก็เข้ามาเลย " ริรินทำ

พวกแองเจลยิ้มที่มุมปากในความไม่เจียมของริริน " ยัยอัปลักษณ์
เอ๊ย หน้าตาน่าเกลียดแล้วยังสมองพิการอีกต่างหาก " ไลท์มองเธอด้วย
สายตาเหยียดหยาม

" ฉันไม่กลัวนายหรอก ถ้านายมีความเป็นลูกผู้ชายจริง ก็สู้กับฉัน
ตัวต่อตัวสิ มาสู้กันเลย ไม่ใช่ใช้วิธีเลวๆอย่างนั้น "แค่พูดน้ำตาก็ไหลออกมา
อีกครั้ง ทั้งๆที่พยายามกลั้นเอาไว้แล้วแท้ๆ

"นี่เธอจะร้องไห้อะไรนักหนา...เรื่องที่เธอทำกับฉันไว้นะ โดนแค่นี้มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ ถ้าทนไม่ไหวก็ลาออกไปซะเซ่ ฉันบอกเธอแล้ว ว่าเธอต้องได้รับบทเรียน สมน้ำหน้าแล้วละ " ไทท์พูดอย่างไม่แคร์ แต่ก็หันหน้าไปทางอื่นไม่มองสภาพของริรินที่เขาเพิ่งสังเกตเห็น ว่า *ยับเยิน*ขนาดไหน

แว่นตาแตกร้าว รอยขี้ที่เริ่มบวมบนสองแก้ม เลือดที่ยังไหลอยู่ที่มุมปาก เสื้อผ้าสกปรกมอมแมม ขาดหวีน เปิดเผยรอยฟกช้ำดำเขียวทั่วตัว ที่บ่งบอกว่ายัยนี้คงผจญภัยมาไม่น้อย

" แต่ที่แกทำมันเกินไปจริง ๆ ละ ไทท์ " เสียงทุ้มที่แสนเย็นเยือกของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งผมสีเงินที่เพิ่งเดินเข้ามาเอ่ยขึ้น หลังจากมองดูความเสียหายรอบห้องอย่างอึ้ง ๆ แล้ว

" ฉัน ทำอะไร "

" แกส่งเด็กไปรุ่มโทรมยัยนี้ "

" เฮ้ย!!! " แองเจิลทั้งสามอุทานขึ้นพร้อมกัน

" จริงเหรวะ ไทท์ " เน็กซ์ถามเพื่อนอย่างไม่อยากจะเชื่อ

" เปล่านะเว้ยฉันไม่ได้สั่ง " ไทท์ปฏิเสธทันที เขามองไปที่สภาพของยัยอัปลักษณ์ เสื้อผ้าขาดวินที่มองเห็นได้ชัดเจน แม้จะมีเสื้อวอร์มคลุมทับอยู่ คงมาจากสาเหตุนี้สินะ

" แล้วที่เธอมาที่นี่ ก็เพื่อมาแก้แค้นฉันจ้ะเหรวะ " ไทท์ถามเสียงอ่อนลง แต่มันก็ยังฟังดูแข็งแกร่งอย่างอยู่ดีนั้นแหละ

" ไซ้ ฉันจะฆ่าพวกนายให้หมดทุกคน " ริรินกัดฟันพูดด้วยความเกลียดชัง

" ฉันไม่ได้สั่งใครให้ไปทำเรื่องอย่างนั้น " ไทท์จ้องตาริริิน " เธอจะเชื่อฉันหรือไม่ก็แล้วแต่เธอ..." แล้วเขาก็เดินมาแก้มัดให้ ริรินอึ้งที่เรื่องมันเป็นอย่างนี้ แม้พันธนาการจะหลุดออกหมดแล้ว แต่เธอก็ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้น

ไทท์ไม่สนใจริรินอีกต่อไป "เรื่องมันเป็นยังไงมาอย่างไรวะ" เขาหันกลับไปถามเอเบิล

" ยัยนี้ถูกเด็กของแกแลกไปรูมโทรมนะซี "

มันพูดยังกะว่าริรินโดนไปแล้วยังงั้นละ " เฮ้ย ไอ้หัวเงินพูดอย่างนี้ฉันก็เสียหายหมดสิ ฉันเปล่าโดนนะ แค่เกือบเท่านั้น " ริรินพยายามปกป้องศักดิ์ศรี

" อ้อ ก็ประมาณนั้นแหละ " เอเบิลเออ ออ

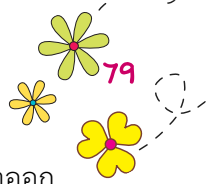
"ไอ้พวกสารเลวนั่นกล้าทำอย่างนี้เลยหรอ" ไทท์กำหมัดด้วยความโมโห

" ฉันลงโทษพวกมันไปแล้ว..." เอเบิลยิ้มบางๆ ให้เพื่อน "ฉันรู้อยู่แล้วว่าแก ไม่มีวันสั่งให้พวกมันทำอะไรอย่างนั้นแน่"

" แล้วเราจะทำอย่างไรกับยัยนี้ดี " จินที่ยืนดูสถานการณ์มาตลอดพูดขึ้น แล้วจุดสนใจของแองเจิลทั้งสี่ก็พุ่งมาที่ริรินอีกครั้ง

" เอาละ ในเมื่อลูกน้องฉันมันทำกับเธอรุนแรงเกินเหตุ ก็คงพอสมน้ำสมเนื้อกับบทลงโทษที่เธอควรได้รับแล้ว ในฐานะที่ฉันเป็นคนมีน้ำใจคนหนึ่ง ที่เธอก้าวร้าวกับฉัน ฉันจะยกโทษให้แล้วกัน

.....จะให้โอกาสเธอ พຽງนี้มาทำเรื่องลาออกจากโรงเรียนซะให้เรียบร้อย" ไทท์พูดยังกะว่านี่เป็นความกรุณาหาที่สุดไม่ได้ของเขาแล้ว

" จะบ้ารีใจ!!! "รีรินตะเบ็งเสียงขึ้นมาทันที "ทำไมฉันต้องลาออกด้วย เรื่องที่นายทำกับฉันมันเลวร้ายกว่าที่ฉันหึกหนึ่ชานายตั้งเยอะ คนที่ควรไปนะนายต่างหาก ไปไป ชิวชิว " รีรินทำท่าเหมือนไล่ไก่

" ยัย... ยัย" ไลท์ทำท่าจะพุ่งเข้ามาทำร้ายรีริน

" ยัยนี่ก็ได้บทรียนมามากพอแล้วนะไลท์ ฉันว่าปล่อยให้เรื่องมันจบแค่นี้เถอะวะ" เอบิลพูดเสียงเย็นขณะดึงตัวไลท์เอาไว้ไม่ให้เข้าไปทำร้ายรีริน

แต่ไลท์ก็ยังทำท่ากระพืดกระพืออย่างชัดใจ "ไม่ได้!!! ฉันกับยัยนี้ไม่มีทางอยู่ร่วมโลกกันได้ ฉันเกลียดมัน ลาออกไปซะยัยชี้เหร่ " ไลท์ยืนย่นคำเต็ม

"ฉันก็อยู่ร่วมโลกกับนายไม่ได้เหมือนกันไอ้จอมมารเทวดาป่าเถื่อน"

"ฉันไม่ได้ป่าเถื่อนนะยัยอัปลักษณ์"

"ฉันไม่ได้ชื่ออัปลักษณ์นะไอ้หัวดำโรคจิต"

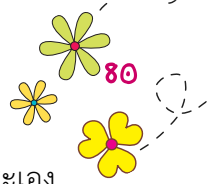
"ยัยชี้เหร่ หน้าผี"

"ไอ้เทวดา หน้าปลาตุก"

ทั้งสองคนตะเบ็งเสียงสู้กัน อย่างไม่มีใครยอมใคร

"หึๆๆ ขำดีวะ เพิ่งเคยเห็นไอ้ไลท์เถียงกับคนอื่นคือเป็นเอ็นอย่างนี้ ทำตัวยังกะเป็นเด็กสืบขบ" เน็กซ์ผู้ซึ่งทุกเรื่องคือความสนุกสนานหัวเราะพร้อมกับยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพูด

" เซน แก่ส่งลูกน้องขึ้นมาที่นี้สักสี่ห้าคน เอาอุปกรณ์ทำความสะอาดมาด้วย"

ไลท์ไต้ยีนเข้าพอดี เลยแย่งโทรศัพท์จากมือของเน็กซ์มาพูดซะเอง "ไม่ต้องขึ้นมา พวกแกอยู่ข้างล่างนั่นแหละ ถ้าไม่มีคำสั่งฉันอย่าบังอาจไต่หัวขึ้นมาแม้แต่คนเดียว!" ว่าแล้วก็กดปิดเครื่องทันที

"เฮ้ยทำอะไรวะไลท์ แกจะทำความสะอาดห้องนี้เองหรือไง "

"เปล่า ฉันไม่ใช่คนก่อเรื่อง ทำไมฉันต้องทำด้วย" เขาตอบเน็กซ์แต่สายตามุ่งร้ายกลับพุ่งมาใส่ริรินแทน "ยัยหน้าผี ทำความสะอาดห้องนี้ซะ "ไลท์สั่ง

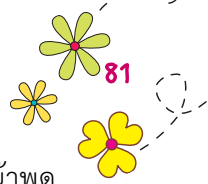
" ทะ...ทำไม ฉันต้องทำด้วย" ริรินมองรอบห้องที่และไม่มีขึ้นตินีอย่างหวาดๆ

" ก็เพราะเธอเป็นคนทำมันและ เธอต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ตัวเองก่อไว้ล่ะสิ" ไลท์ยกเหตุผลที่ทำเอาริรินอึ้งไปเลยขึ้นมา "ในฐานะที่ฉันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ฉันก็จะรับผิดชอบในสิ่งที่ลูกน้องฉันทำกับเธอเหมือนกัน"

"....."

"เรื่องระหว่างฉันกับเธอ ถือว่าเจ้ากัน ที่เธอก้าวร้าวกับฉันเมื่ออาทิตย์ก่อนและที่ลูกน้องฉันทำกับเธอก็ถือว่าหายกัน เธอไม่ต้องลาออกจากโรงเรียนแล้ว โอเคมะ "

ริรินพยายามคิดเปรียบเทียบข้อดีข้อเสีย ถ้างั้นหมายความว่าเธอไม่ต้องวิ่งหนีอีกแล้วใช่ไหม พวกสาวกนั้นจะไม่ตามเธอแล้ว ไม่ต้องลาออกจากโรงเรียน กลับไปมีชีวิตรอบสุขเหมือนเดิม ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับใดๆกับพวกนี้อีก

" ถึงฉันจะเสียเปรียบอยู่นิดหน่อย แต่โอเคก็ได้" ริรินขีดหน้าพูด แต่ข้างในนี่ยากจะตะโกนร้องเพลงด้วยความดีใจ เรารอดแล้ว เรารอดตายแล้ว >O<

" ดี "

เอ๊ะทำไมหน้าตาไอ้โหดมันดูเจ้าเล่ห์ชอบกลยั้งกะว่ามีแผนอะไรสักอย่าง - -?

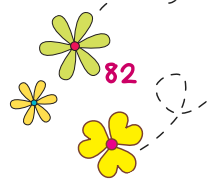
"เมื่อเรื่องอดีตจบไปแล้ว เธอก็ต้องรับผิดชอบกับเรื่องปัจจุบันที่เธอก่อขึ้นด้วย "

ริรินมองไปรอบห้อง ถึงห้องนี้จะกว้างใหญ่และเลอะตุ้มเปะขนาดไหน แต่ถ้าเพื่อให้เรื่องมันจบๆ เอน่าแค่นี้ " ก็ได้ฉันจะทำความสะอาดให้พวกนายเอง เดี๋ยวฉันจะจ่ายตังค์ซ่อมค่ากระจกนั้นให้ด้วยก็ได้ " คงไม่กัพันมั้งเดี๋ยวยอดข้าวเก็บตังค์สักหน่อยก็พอได้ล่ะน่า

" ฉันไม่ได้หมายถึงแค่กระจกนั้น หรือห้องนี้ แต่ฉันหมายถึงคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นต่างหาก" เขาชี้นิ้วไปที่ซากคอมพิวเตอร์โน้ตบุค ที่กองอยู่บนพื้น

" หา!!! นายจะให้ฉันจ่ายค่าคอมพิวเตอร์ให้ด้วยหรอ 〇_〇 " ริรินเริ่มหน้าซัด โหคอมพิวเตอร์นั้นคงหลายหมื่นแน่ๆ เธอจะเอาปัญญาที่ไหนไปซื้อใช้ให้

" ฉันไม่มีตังค์ขนาดนั้นหรอกนะ เครื่องนี้ต้องหลายหมื่นแน่ๆเลย " พยายามอึดอดอด แต่ในใจก็รู้สึกผิด(ด้วยความเป็นคนจิตใจดีอะนะเวลาทำให้ใครเดือดร้อนเพราะตัวเอง นางเอกของเราเนี่ยเธอจะรู้สึกผิดไปอีกหลายวันที่เดี๋ยวยเซียว ต้องหาทางชดใช้เขาให้ได้)

"เธอร่าราคามันเท่าไรหร่ะ"

"หลายหมื่น " ริรินพูดเบาๆ อย่าบอกนะแก้วว่าเป็นแสน ไม่งั้นฉันได้ขายอวัยวะซื้อใช้ให้แกแน - -;

"หนึ่งร้อยล้านบาท"

คำพูดนี้ก็อึ้งสะท้อนไปมาในหูของริรินครั้งแล้วครั้งเล่า

หนึ่งร้อยล้านบาท

หนึ่งร้อยล้านบาท

หนึ่งร้อยล้านบาท

หนึ่งร้อยล้านบาท

หนึ่งร้อยล้านบาท

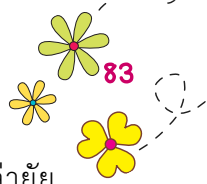
หนึ่งร้อยล้านบาท

ริรินอึ้งกับสิ่งที่ได้ยิน อ้าปากค้างอยู่นาน จนตอนนี้เหมือนเธอช็อกไปแล้ว นานที่เดี๋ยวกว่าริรินจะรู้สึกตัว

" นายจะบ้าไรเง!! นี่....นี่มันแค่โน้ตบุ๊คธรรมดาเองนะ ไม่ใช่ดาวเทียมไทยคม จรวดมิชานหั่วรบนิวเคลียร์ จะได้แพงหูฉี่ขนาดนั้น ฉันไม่เชื่อหรอกนะ อย่าหวังจะมาหลอกซะให้ยาก"

" ไซ้คอมเครื่องนี้ไม่ได้ราคาแพงอย่างนั้นหรอก แต่สิ่งที่มีมูลค่าหนึ่งร้อยล้านบาทคือข้อมูลที่อยู่ข้างในนั่นต่างหาก"

" บ้าเธอ!! ข้อมูลอะไรจะแพงขนาดนั้น พวกนายเป็นแค่เด็กมัธยมเองนะไม่ใช่สายลับ 007"

" มันเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ฉันเขียนขึ้นมาไงเล่า ยัย
อัปลักษณ์ มีบริษัทมาขอซื้อแล้วในราคาที่ฉันบอกเธอ "

".....O_O...." ริรินอึ้ง

" เอาล่ะ ถ้าไม่เชื่อกันต๊นก็อ่านนี่ซะ" เขาคว้าแฟ้มๆหนึ่งที่ตกอยู่
แถวๆนั้นขึ้นมาให้เธออ่าน

ริรินเปิดอ่านแฟ้มพวกนั้นแล้วหัวใจก็หล่นวูบ

‘ จริงๆด้วย...อะไรกัน เป็นไปไม่ได้...ร้อยล้าน

โฮฮอฮอฮอฮอ TT__TT อยากจะร้องให้เป็นภาษาปลาปิ้งรึนย่า
จะทำยังไงดีเนี่ย’

" เอาล่ะ เริ่มเก็บกวาดห้องนี้ให้เรียบร้อยซะ แล้วพรุ่งนี้ หกโมงเย็น
เอาเงินมาจ่ายให้ฉันทีนี่" มันพูดสบายๆยังกะว่าร้อยบาท (ขนาดสิบบาทฉัน
ยังต้องคิดเลขนะเพีย -* -)

" นายจะบ้าเหรอ ฉันจะไปหาที่ไหนมาให้ "

" อ้าวเหรอ แล้วจะทำไมล่ะ" ไลท์ทำท่าคิด พร้อมกับบรอยยิ้มชั่ว
ร้ายผุดออกมาประดับใบหน้าหล่อเหลาที่ทำให้ริรินอยากจะเข้าไปตบสัก
สองสามผาด " ฉันมีทางออกทางเดียวให้เธอยัยซีเห่ "

ริรินตาโตด้วยความหวัง

" ลาออกจากโรงเรียนนี่ซะ แล้วเงินร้อยล้านั้นฉันจะไม่สนใจ" เขา
ยิ้มอย่างผู้ชนะ แล้วเดินชนไหล่ริรินอย่างแรงออกจากห้องไป

" อย่าลืมล่ะพรุ่งนี้หกโมง ฉันต้องการคำตอบ" มันตะโกนส่งท้าย

เน็กซ์ จีน และเอเบิลเดินตามออกไป

"ไอ้โลท์ ยังไงมันก็ต้องเอาให้ได้ซินี่" เน็กซ์ หัวเราะร่าเริง แล้วหันมามองริริน "เออนี้ ยัยแวนหน้าผี ถ้าพรุ่งนี้มา ก็หาหน้ากากหรืออะไรมาคลุมหน้าเธอเอาไว้หน่อยนะ ฉันเห็นที่ไรชนลูกทุกทีเลยวะ น่าเกลียดน่ากลัวยิ่งกว่าผีจูออน "

เสียงประตูปิดดังปัง แล้วทุกอย่างก็เงียบสนิท ริรินทรุดนั่งลงบนพื้นอย่างอ่อนแรง แล้วเธอจะไปเอาเงินที่ไหนมาใช้หนี้ให้พวกมัน บ้านริรินก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไรสักหน่อย พ่อเป็นหมอ แต่เงินเดือนมีก็เหมือนไม่มีเพราะเอาไปเปิดคลินิกรักษาคนไข้ฟรีหมด ส่วนแม่ที่เป็นเชฟก็ชอบทำงานในร้านอาหารเล็กๆเงินเดือนแค่พอใช้เท่านั้น ที่ริรินเรียนหนังสือโรงเรียนแพงๆค่าเทอมเป็นแสนนี้ได้ก็เพราะเป็นนักเรียนทุนเรียนดีหรอกนะ

" อยากร่ำรวยล้านเลย ร้อยบาทฉันยังไม่มีด้วยซ้ำ " (ลูกสาวกแบล็คแองเจิลเผาไปเมื่อเจ็ดวันก่อนนะToT) ริรินค่อยๆเก็บกวาดห้องกว้างนั้นด้วยหัวใจห่อเหี่ยว ความรู้สึกของเธอคือ

ฉันอยากตาย!!!!!! มาฆ่าฉันดีกว่าพวกแก มาเลย...

เธอรวบรวมเศษกระดาษที่ปลิวกระจายทั่วห้องมาองๆเอาไว้

"เอ๊ะ นี่มันอะไร " ริรินอ่านกระดาษพวกนั้น แหวตาคำรู้สึกก็ปรากฏขึ้นในดวงตากลมโต

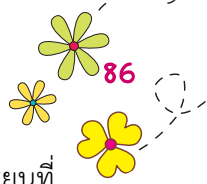

บทที่ 6 เป็นแฟน และทาสรับใช้

ริรินเดินสโลสเลออกจากหอพักอย่างคนทรงตัวไม่ตีนึก กว่าจะทำเรื่องต่างๆให้เสร็จเรียบร้อยก็แทบไม่ได้นอนทั้งคืน แกรมพอจะนอนสภาพห้องของเธอก็เลอะชะงอนทำได้แค่หาที่ขีดตัวเท่านั้น (ถูกไอ้พวกสาวกเข้ามาทำลายเมื่อ 4-5 วันก่อน) แผลแผลอที่ถูกทำร้ายยังไม่ได้ทำการชำระบาดแผลด้วยซ้ำ หน້ายังบวมเป่งจากการถูกตบ ตามตัวมีร่องรอยเขียวช้ำเต็มไปหมด แม้เสื้อผ้าของริรินจะเป็นชุดนักเรียนสะอาดสะอ้านแล้ว แต่มันก็ยับชะงอนไม่ได้ช่วยให้สภาพทรุดโทรมที่เลวร้ายสุดๆของเธอดูดีขึ้นเลย จนทำให้จากผีจูนที่น่ากลัว กลายเป็นผีดิบซอมบี้ที่น่าสยดสยองแทนไปแล้ว

ริรินเดินแบกห่อกระดาษที่เธอคิดว่ามันจะช่วยชีวิตเธอได้ อย่างคนหมดเรี่ยวแรง ท้องร้องจ๊อกๆที่ตั้งชะยิ่งกว่าเสียงออดสัญญาณเข้าเรียน ส่งเสียงมาเตือนตลอดเวลา

" โอ้ยหิวข้าวววววว!!!! " ริรินตะโกนอย่างหงุดหงิด พวกนักเรียนที่เดินผ่านไปผ่านมาพากันรีบวิ่งหนี ด้วยกลัวว่านางผีขอมบีนี่ เกิดคลังจับพวกมันมาแหวกอกกินตับ

" ังไปกินข้าวกับฉันไหมล่ะ ^_^ " เสียงหล่อๆของใครบางคนดังขึ้นข้างๆ

" ไ้มะเหมี่ยว 〇_〇 " ริรินตกใจ ริวมะขับรถสปอร์ตเปิดประทุนมาเทียบร่างของเธอช้าๆ จริงด้วย เธอลืมไปแล้ว ไ้มะเหมี่ยวมันรู้ความลับของเธอแล้วนี่นา มัวแต่กังวลเรื่องเงินร้อยล้านจนลืมสนิท

แย่แล้ว!!! จะทำยังไงดี

" ฉันรู้ว่าเธอคงมีเรื่องอยากพูดกับฉัน...มาขึ้นรถสิ ^_^ "

" ฉันไม่มีเรื่องจะพูดกับนาย เราไม่เคยรู้จักกันสักหน่อย " ริรินแก้มองเดินหนี

" อ้อเธอ แล้วอย่างนี้จะอยากรู้จักไหมล่ะ " ริวมะหยิบโปสเตอร์แผ่นหนึ่งขึ้นมาให้ริรินดู และทำท่าโบกโชว์ให้คนละแวกนั้นเห็นกันให้ทั่ว นั่นมันโปสเตอร์ประกาศว่าเธอกับแองจี้เป็นคนเดียวกันนี่!!!! แอมมีรูปประกอบอีกต่างหาก

" ไ้มะเหมี่ยวบ้า เอาลงเดี๋ยวนี้นะ " ริรินรีบวิ่งไปกระชากโปสเตอร์แผ่นนั้นมาจากมือของเขา แล้วฉีกมันขาดออกเป็นชิ้นๆ

" อยากฉีกเท่าไร ก็ได้เลยนะเต็มทีฉันมีอีกเยอะ แอมเวปไซด์ด้วยอีกสักสองสามเว็บก็ยังมีได้เลยนะ^_^ " เขาหัวเราะว่า

บ้า บ้า ไอ้คนบ้า มันเอาเวลาที่ไหนไปทำ นี่มันตั้งใจจะแบล็คเมลกันชัดๆ มันตั้งใจจะเปิดเผยความลับของเราให้คนอื่นรู้ใช่ไหม

"นายต้องการอะไรกันแน่ " ริรินส่งเสียงแว๊ตๆ อย่างโมโหสุดขีด
 " ขึ้นรถมาแล้วเธอก็จะรู้เอง "

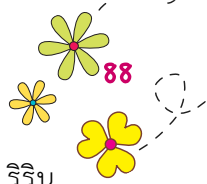
ณ ร้านอาหารบรรยากาศสุดน่ารักที่ตั้งอยู่หน้าโรงเรียน ซึ่งริรินเคยได้แต่แอบมองห่างๆ ด้วยความรู้สึกประมาธว่าอยากเข้าไปกินจ้งเลย แต่ไม่มีตังค์อะTAT ตอนนี้งำลังต้อนรับเธอเป็นอย่างดี (ความจริงไม่ดีเท่าไหร่ออกจากร้าน พร้อมกับเอาเกลือมาโรยไล่ความอับมงคลแล้ว -_-‘ แต่ด้วยความเกรงใจ คนตัวสูงที่เดินตามมาทีหลัง ทำให้ต้องกล้ำกลืนฝืนต้อนรับไปและทำได้แค่พยายามหาอะไรมาบังๆ หน้าของริรินเอาไว้จากลูกค้าคนอื่นเพื่อบรรยากาศน่ารักคึกขุของร้าน จะได้ไม่ต้องเปลี่ยนเป็นสุสานคนเป็นที่น่าสยดสยองเท่านั้น)

" มีอะไรก็รีบพูดมา" ริรินพูดขึ้นทันทีที่บริการเดินจากไป

" ทานข้าวก่อนซิแล้วค่อยคุย "

ริวมะมุ้งมั้นกับคำพูดของเขามาก ต่อให้ริรินชักไซร้ยังไงก็ไม่ยอมเข้าเรื่องสักที

‘ ตีละ อยากรอหลังทานข้าวไซ่มะ ได้ ฉันทจะกินให้แกจ้งไปเลย’ หลังจากนั้นริรินก็ยัดอาหารเข้าไปในท้องที่ว่างเปล่าอย่างตะกละตะกรามด้วยความหิวโซมาหลายวัน จนบริการและคนในร้านอิงไปตามๆกัน เมื่อข้าวจานที่ห้าหมดลง เธอจึงได้เงยหน้าขึ้นมองโลกภายนอก

ริวมะนั่งหัวเราะอยู่ตรงหน้าเธอยังกะนั่งดูหนังตลกคาเฟ่ต์ ริรินรู้สึกหมั่นไส้มาก "เค้าใส่ยาจี๋เส้นเข้าไปในข้าวของนายรีเง ถึงได้หัวเราะอยู่ได้ *_- "

" เธอนี่ตลกจิงเลยนะแองจี้ ^ _ ^ "

" ฉันไม่ได้ชื่อแองจี้นะ "

" ถ้าทนตะมาเห็นสภาพเธอตอนนี้ คงผิตหวังน่าดู เธอรู้รีไปล่ามันพูดถึงเธอว่าไงบ้าง "

" ฉันไม่รู้จักคนชื่อทนตะอะไรทั้งนั้นนะ นายจะบ้ารีเง " แต่ดูเหมือนคำพูดของเธอไม่เคยเข้าหูเขาเลย

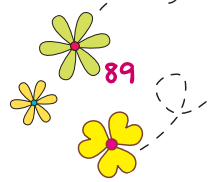
" แองจี้ของผมนะพี น่ารักยังกะนางฟ้า อ่อนโยน เรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ จิตใจก็แสนจะงดงาม ทำอะไรก็ดูดีไปหมด ดึกว่าผู้หญิงของพีเป็นร้อยๆเท่า " เขาพูดเลียนเสียงน้องชาย

" บ้ารีเปล่า ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ใช่แองจี้ ไม่ใช่แองจี้ หัดเชือกกันซะมั้งซี ถ้านายยังพูดไม่รู้เรื่องนะ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้ล่ะ " ริรินทำท่าจะลุกหนีอย่างทีพูด

" ทำไมเธอถึงต้องปลอมตัวด้วย " ริวมะคว้าข้อมือเล็กๆเอาไว้ แต่ริรินรีบสะบัด

" ฉันไม่ได้ปลอมตัว ฉันแค่อ..." ร่างบางหาคำพูดไม่ได้ จะโกหกว่านี่หน้าเธอมาตั้งแต่เกิด มันก็รู้แล้วว่าไม่จริง

" เรามาพูดกันดีๆ ดึกว่านะแองจี้ ฉันพอจะรู้เรื่องที่เธอถูกทำร้ายเมื่อครึ่งปีก่อนมาพอสมควร เธอปลอมตัวเพราะกลัวถูกพวกนั้นรังแกอีกใช่ไหม "

“.....”

" ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันก็คงต้องกลัวเหมือนกันนั่นละ และถ้าเรื่องนี้เปิดเผยออกไปว่าแท้จริงยัยซีเหร่นี้คือใคร เรื่องมันจะเป็นยังไงน้ำ"

ริรินยังคงเจียบต่อไป แต่เปลวไฟแห่งการทำลายล้างเริ่มคุกรุ่น

"นายต้องการอะไรกันแน่!!!! " ริรินตะคอก ไหนๆมันรู้แล้วก็พูดกันตรงๆนี่ละ

" ฉันทะรอ... ความต้องการของฉัน ^_^ "

" ใช่!! เพื่อแลกกับคำสัญญา ว่านายจะไม่เปิดเผยความลับเรื่องนี้ "

" ง่ายจะตาย สิ่งนี้เธอให้ได้อยู่แล้ว สิ่งที่คุณต้องการก็คือ..."

"....."

" เธอต้องมาเป็นแฟนของฉัน ..."

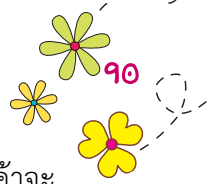

“โถ่เอ๊ย !!!!! ทำไมชีวิตฉันถึงเจอแต่เรื่องร้ายๆอย่างนี้อยู่เรื่อยๆ ไอ้พวกผู้ชายสารเลว ฉันเกลียดผู้ชาย ฉันเกลียดผู้ชายที่สุดเลย” ริรินเขวี้ยงก้อนหินลงน้ำด้วยความโมโห

นิกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อเช้า

"นายจะบ้าเหรอ แองจี้ตายไปแล้ว แล้วนายจะให้ฉันกลับไปเป็นแองจี้ก็ได้ยังไง "

"ฉันก็ไม่ได้ให้เธอกลับไปเป็นแองจี้ ฉันทจะทำให้เธอเป็นแฟนฉันในฐานะยัยซีเหร่นี้ต่างหาก ^_^ "

"นะ...นาย O_O นายจิตติตติรีเปลา คนธรรมดาที่ไหนเค้าจะ
อยากได้ผู้หญิงหน้าผิอย่างฉันไปเป็นแฟน บ้าไปแล้ว นายต้องบ้าไปแล้ว
แน่ๆ ไอ้มะเหมียวบ้า!!"

"ฉันชื่อริวมะ ต่อไปเรียกพี่ริวมะนะจ๊ะดาร์ลิง"

"ทำไมชีวิตฉันมันถึงได้ช่วยซ้ำช่วยซ้อนช่วยซ้อนเงื่อนอะไรอย่างนี้
พระเจ้าหนูดต้องการชีวิตสงบสุขขงขงขงขงขง TTOTT "

เรื่องโดนตามฆ่าก็ยังไม่ทันจบ เรื่องเงินร้อยล้านก็เข้ามาแทรก
แล้วยังไอ้มะเหมียวบ้านันอีก ริรินนอนพับหน้าลงกับพื้นหญ้า ทั้งเนื้อทั้งตัว
ไร้สิ้นเรี่ยวแรง ในใจก็หวังจะกดหัวตัวเองจนมัญญาตายไปเลย (แล้วมันจะ
ตายไหมเนี่ย -_-")

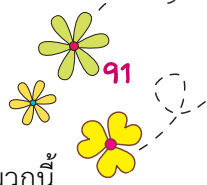
" ยัยซี่เห่กินหญ้าเป็นอาหารหรือเหอเนี่ย มิน่าล่ะหน้าตาถึงได้
อัปลักษณ์นัก" เสียงคุ่นๆเหมือนจะเป็นไอ้จอมมารโลก

" เธออายุม้ามั่งมัยนั่น มันกินหญ้าเหมือนกัน แต่ต้นหน้าตาดีกว่า
เธอซะอีก" เสียงรีนเริงชวนตบนี้จะมีใครนอกจากไอ้เน็กซ์

" นี่เธอจะนอนตายที่นี่เลยรีใจ" เสียงขริมๆ สงสัยจะไอ้หัวทอง

"ลุกได้แล้ว" เย็นชาน้ำแข็งเรียกท่านอภิมหาตันตระกุล(ประมาณว่า
เรียกพี่เรียกลุงยังไม่เทียบเท่านะ-_-)ไม่ต้องเงยหน้าก็รู้ ว่าเป็นพวกปีศาจ
แองเจิล

ริรินอดรันทนให้พวกปีศาจแองเจิลด่าอยู่ฝ่ายเดียวไม่ได้ เลยเงย
หน้าส่งสายตาเกลียดชังไปให้ แต่ไม่ทันได้ส่ง แสงอร่าแห่งความหล่อของ
เทพทั้งสี่ก็พุ่งเข้าไปใส่ตาเธอจนแสบไปหมด

“ไอ้พวกบ้า พระเจ้าไม่ยุติธรรมเลย ทำไมต้องสร้างไอ้คนชั่วพวกนี้ มาเลิกละเลิกเหตุนี้อย่างนี้ด้วย-”

“ จะเจยหน้ามาทำไม ฉันบอกแล้วไงแค่เห็นหน้าเธอก็ขุ่นลูกแล้ว ยัยผีจู้จอน ” ไอ้เน็กซ์

“ ฟังห้าโมงเอง ยังไม่ถึงเวลานัดสักหน่อย พวกนายมาทำไม ” ริริน พุดอย่างฉุนเฉียว

“ พวกฉันต้องถามเธอต่างหาก เธอนั่นแหละมาทำอะไร ในที่ ส่วนตัวของพวกฉัน ” โลท์ทำเสียงแข็ง

“ ส่วนตัวตรงไหนยะ นี่มันที่สาธารณะนะ พวกนายอย่ามาเว่อร์ให้ มากนัก นักเรียนคนไหนก็ใช้ได้ทั้งนั้นแหละ ”

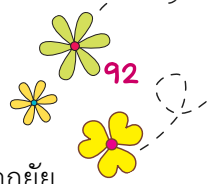
“ นี่ไม่เห็นรีง ” โลท์ชี้ไปที่ป้ายเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ ริมกำแพงดอกไม้ที่ โอบล้อมบริเวณนี้ไว้เหมือนห้องกว้างๆห้องหนึ่ง ลายบนป้ายนั้นคล้ายที่ปัก ในแขนเสื้อการ์ดตอนพวกปีศาจนี้แข่งบาสเลย O_O เป็นป้ายหิน พื้นสีดำ วาดทับด้วยลายสีขาวเหมือนปีกเทวดา

“ เฮ้ย!!! หรือนั่นคือ สัญลักษณ์ของแบล็คแองเจิล!! ตายละซี O_O ”

“ เป็นไง สรุพบว่า...” ไอ้เน็กซ์มันยื่นคอมมาถามอย่าง น่า...เป็นที่สุด (น่าตบ -_*)

“ ก็ได้ๆ ฉันผิดเอง ไอ้พวกผู้ยิ่งใหญ่ ฉันไปแล้ว ” ริรินลุกขึ้น หยิบ ข้าวของ และเดินจากไปอย่างโกรธๆ

“ ไหนๆก็ไหนแล้ว เรามาคุยกันเรื่องเงินร้อยล้านเลยดีกว่า ” โลท์ พุดขึ้น “สรุปว่าเธอเอามาจ่ายฉันแล้วใช่ไหม” มันมองหน้าริริน บ่งบอก

ชัดเจน ว่าอีก 36ชาติกลับมาเกิดใหม่ เธอก็ไม่มีปัญหาหมาจ่ายหรือกัย
อัปลักษณ์

"....." เจียบ

"ว่าไงล่ะ " เน็กซ์ เข้ามาช่วยสร้างความกดดัน

ริรินมองไปรอบๆ

เอเบิล ซึ่งปลีกตัวไปนั่งบนต้นไม้ใหญ่ที่เอนตัวลงจนเหมือนเป็น
เก้าอี้ลอยเหนือน้ำที่น่ารักมาก มองผืนน้ำด้วยท่าทางเย็นชาตามปกติไม่
สนใจเหตุการณ์ข่มขู่ผู้หญิงที่เกิดขึ้นตรงหน้าสักนิดเดียว ส่วนจิน ที่ไม่สนใจ
กับสิ่งรอบข้างเลยอยู่แล้ว นั่งฟังต้นไม้กอดต้นไม้ ยกโทรศัพท์ขึ้นมากด อย่าง
เซ็งๆ

" ฉันไม่มีเงินมาใช้หนี้พวกนายหรอคะ" ริรินพูดเบาๆในลำคอ
ไลท์ยิ้มอย่างสนใจ " น่าเสียดายจังนะ ช่วยไม่ได้ เธอคงต้องไป
ลาออกจากโรงเรียนซะแล้วล่ะ ยัยอัปลักษณ์" ทำเสียงเหมือนเห็นใจแต่
หน้าตานี้...

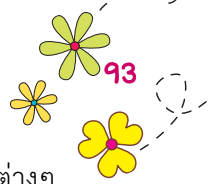
"ฉันไม่ลาออก " ริรินขีดหน้าขึ้น

แองเจิลทั้งสี่หันมามองเธอเป็นตาเดียว

"เฮ้ย!!! นี่เธอจะไม่รับผิดชอบกับสิ่งที่ตัวเองทำใช่ไหม" ไลท์ตะโกน
เสียงดัง

" เปล่า ยังไงฉันก็จะรับผิดชอบแน่ "

" เธอจะรับผิดชอบยังไง " เอเบิลหันมาถามด้วยสายตาคมกริบ
น้ำเสียงชาดำเย็น เอี้ยเย็นชา

" ฉันจะทำการบ้าน ทำรายงาน และพวกงานที่ครูมอบหมายต่างๆ ให้แทนพวกนาย "

"O_O??" พวกเองเจิล งง

" คือ เมื่อก่อนที่ฉันเก็บห้องนะ เจอใบงาน คำสั่งครู การบ้าน อะไรอย่างนี้เต็มไปหมดเลย ประมาณว่าตั้งแต่เปิดเทอมพวกนายยังไม่เคยส่งงาน ครูส์ก็ขึ้นเลยใช่ไหม " ริรินพูดพลางค้นหาแฟ้มเอกสารพวกนั้นขึ้นมาโชว์

" แล้วทำไม " ไลท์ทำหน้าย่น คิ้วขมวดใส่

" ก็...เอ่อคือ ฉัน ฉันก็จะทำงานพวกนี้แทนนายไง แล้วพวกนายก็เอาเวลาที่ต้องทำการบ้านไปเขียนโปรแกรมนั่นใหม่ สัญญาเลยนะฉันจะไม่เลิกทำจนกว่าพวกนายจะเขียนโปรแกรมนั่นขึ้นมาใหม่ได้สำเร็จ "

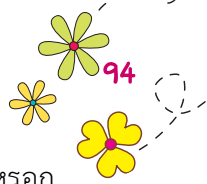
" ยัยซี่เห่ สมองเธอกลับรี๊ใจ พวกฉันอยู่ม.5 นะ แล้วเธออยู่ ม.อะไร ไม่ทราบ คิดบ้างรีเปล่านี่พูดอะไรออกมา " เน็กซ์พูดด้วยอารมณ์ประมาณ ยัยหน้าผีมันแค้นใจหรือถึงขั้นปัญญาอ่อนกันแล้ววะ

" ถ้านายไม่เชื่อก็ดูงานตัวอย่างที่ฉันทำขึ้นนี่ " ริริน เอาแฟ้มงานที่ทำเสร็จแล้วส่วนหนึ่งไปให้พวกนั้นดู

เน็กซ์เปิดดูแฟ้มอย่างรวดเร็ว และร้องอุทานอย่างงงงง " เฮ้ย ยัยซี่เห่ เธอเพิ่งทำเมื่อคืนไม่ใช่หรือ ทำไมทำเสร็จเร็ววันกละ แถมเรียบร้อยและถูกต้องด้วย "

พวกเองเจิลหันมามองริรินเป็นตาเดียว

"เอ่อ คือ คือ... ไม่ใช่ฉันโม้หรอกนะ -//- ฉันนี่แหละคือคนที่สร้างประวัติศาสตร์สอบเข้าได้ด้วยคะแนน 100% เต็มทุกวิชา และก็สอบวัดความรู้ได้ระดับ เอ สตาร์" (เอ สตาร์ คือ ผลการสอบวัดความรู้ก่อนเรียน

สูงสุด มีความรู้เกินระดับ ม.6) ริรินพูดเขินๆ ไม่อยากจะอวดตัวเองหรือก
นะ แต่เพื่อความอยู่รอดคงต้องขอโฆษณาสักหน่อย

" อ้อเธอนี่เองหรือที่เด็กๆ มันเล่าลือกันว่าหน้าผี แต่เรียนเก่งยัง
กะเทพ" จินยอมเปิดปาก

" ถึงอย่างนั้นก็เถอะนะ เธอคิดว่าพวกฉันจะแค่แค่การบ้าน
กระจอกๆนี่รีง" ไลท์พูดเสียงเซียว

" และอย่างที่เธอคงจะรู้ดี ว่าพวกฉันมีลูกสมุนมากแค่ไหน งาน
พวกนี้ สิ่งค่าเดียว แค่พริบตาก็เสร็จแล้ว" เอเบิลเสริม

เออจริงด้วยเธอสิมเรื่องนี้ไปซะสนิท พวกแองเจิลมันมีเด็กทั้ง
โรงเรียนเป็นลูกน้อง ทำการบ้านแค่นี้มันเรื่องง่ายจะตาย โอ๊ยจะทำยังไงดี

"ไปลาออกจากโรงเรียนนี่ซะ!! " ไลท์พูดเสียงเข้ม ช่มชู้

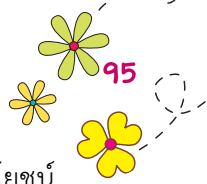
"ฉัน...ฉัน..." ริรินอ้าอึ้ง

"...ฉันมีแค่วิธีนี้แหละที่จะใช้หนี้พวกนายได้ ถ้านายไม่รับ ฉันก็ไม่รู้
จะทำยังไง แต่ยังไงจนกว่าจะครบหนึ่งปี ฉันจะไม่ยอมลาออกจากโรงเรียน
เป็นอันขาด... ถ้าพวกนายส่งลูกน้องมารุมฉันอีก ฉัน..ฉันก็จะสู้" ริรินก้ม
หน้าพูดอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก แต่สิ่งที่เธอจะทำได้ก็คือเท่านี้จริงๆ

"ยัยบ้า!!!" ไลท์ตะโกนเสียงดังลั่นอย่างโกรธจัด

ยัยอัปลักษณ์นี้มันจะทนทายาดอะไรนักหนาอะ ขนาดนี้แล้วยัง
ด้านอยู่อีก แต่คอยดูเถอะ คนอย่างไลท์ ถ้าตั้งใจทำอะไรแล้วไม่เคยถอย ฉัน
จะเอาเธอออกจากโรงเรียนนี้ให้ได้!!!!

" ก็ได้ ฉันจะรับข้อเสนอเธอ" ไลท์พูดขึ้นทำลายความเจ็บที่
เกิดขึ้นเมื่อครู่ ริรินรีบเงยหน้าขึ้นมองด้วยความดีใจ

" แต่อย่างที่เธอรู้แหละ ว่าแค่ทำการบ้านอะไรเนี่ย มันไม่มีประโยชน์สำหรับพวกฉัน และสำหรับเงินหนึ่งร้อยล้านบาทมันคงจะง่ายไปถ้าเธอต้องชดใช้แค่นั้น...ดังนั้นฉันมีข้อตกลงเพิ่มขึ้นให้เธอ "

" ข้อตกลงอะไรเธอ ถ้าไม่ต้องลาออก ฉันยอมทำทุกอย่าง " ริริน
ลละล่ำลือลั๊กพูด "...เออ และก็ไม่ผิดกฎหมายหรือศีลธรรมด้วย -_-; "

"ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลธรรม ไม่ต้องลาออก แต่นี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่ฉันจะให้เธอได้นะยัยอัปลักษณ์ ...ถ้าเธอไม่ยอมรับละก็ "

ไลท์หยุด ก่อนจะพูดเสียงเข้มเหี้ยมโหดเกินบรรยาย "...เรื่องที่เธอเจอมาเมื่อวานนี้ มันจะเป็นเรื่องเล็กไปเลยเมื่อเทียบกับสิ่งที่ฉันจะทำกับเธอในอนาคต "

ริรินมองหน้าของเขาย่างหวาดกลัว โชคดีจริงๆที่ริรินใส่กระโปรงยาวอย่างเวอร์เชนนี ไม่งั้นพวกนี้คงได้รู้แน่เลยว่าเธอกำลังยื่นขาสันอยู่เนี่ย

" เธอ ต้อง มาเป็น...

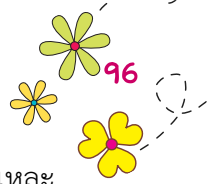
...ทาสรับใช้ของฉัน!!! "

ยังไม่ทันที่ริรินจะได้พูดตอบโต้

" **จะบ้าไรเง!!** แกจะเอาัยหน้าผิ่นี้มาอยู่ใกล้ๆคอยรับใช้ยั้งจั้น
เธอ ฉันไม่เอาด้วยนะเว้ย " เอเบิลโวยวายขึ้นมาทันที

"เห็นหน้าัยนี้แค่แป๊บเดียวฉันก็สยของขวัญ จนจะเอาไปนอนฝันร้ายแล้ว ถ้าต้องเจอกันทั้งวัน ฉันไม่หลอนจนเช็กเสื่อมตายเลยรีไรวะ " เน็กซ์มาเป็นชุด แถมยังมองริรินด้วยสายตาดูถูกเหยียดหยามสุดๆอีกด้วย

" ไซ้ ฉันก็ไม่ยอมรับนะไลท์ แกอยากจะทำอะไรก็ทำไปแต่อย่าให้ต้องมีคนเข้ามาว่านวยายในกลุ่มของพวกเรา ฉันไม่ชอบ " จินถึงขนาดปิด

โทรศัพท์ แล้วหันมามองหน้าริรินยังกะเธอเป็นคนผิด ต้นคิดเรื่องนี้นั้นแหละ

" นี่พวกนาย อย่ามามองฉันอย่างนั้นนะ " ริรินพยายามปกป้องตัวเอง "ฉันไม่ได้อยากจะเป็นทาสไอ้จอมมารนี้สักหน่อย นี่ไอ้จอมมารเทวดา ฉันไม่ยอมรับข้อเสนอนายหรอกนะ อย่ามายัดเยียดตำแหน่งบ้างๆ นั้นให้ฉันนะ" ริรินตะโกนปาวๆ แต่เธอไม่อยู่ในสายตาของไลท์สักนิต

" พวกแกก็รู้ว่าฉันเป็นคนยังไง ถ้าฉันตั้งใจอะไรแล้ว ฉันเคยเปลี่ยนใจมัย ดังนั้นเรื่องนี้ให้ฉันตัดสินใจเอง " ไลท์พูดกับเพื่อนเสียงเข้ม และหันมามองริรินด้วยสายตาพญามารไร้ความปารณี

" ยัยซี่เห่ร นี่คืองานแรกของเธอ ..."

โปรดติดตามต่อในเล่มหน้าคะ

ทวดดาตัวร้าย
กับ ยัยลูกเป็ดซีห์

vol.3
(เล่มจบ)